

Đơn Phương Thầm Lặng (Ẩn Bí Âm Luyện)

Contents

Đơn Phương Thầm Lặng (Ẩn Bí Âm Luyện)	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	10
4. Chương 4	14
5. Chương 5	18
6. Chương 6	21
7. Chương 7	25
8. Chương 8	28
9. Chương 9	33
10. Chương 10	39
11. Chương 11	45
12. Chương 12	51
13. Chương 13	56
14. Chương 14	61
15. Chương 15	67
16. Chương 16	70
17. Chương 17	75
18. Chương 18	78
19. Chương 19	83
20. Chương 20	88
21. Chương 21	93
22. Chương 22	96
23. Chương 23	101

Đơn Phương Thầm Lặng (Ẩn Bí Âm Luyện)

Giới thiệu

Thể loại: Đàm mỹ, hiện đại, H văn, HE. Editor: Qiezi. Beta: Mông. Câu chuyện về hai nam thần tron

1. Chương 1

Edit: Qiezi

Nhan Vũ mới chạy xong 5km trên máy chạy bộ, cầm lấy di động đang phát nhạc đặt trong hộp bên cạnh máy chạy bộ, vừa lau mồ hôi vừa mở weixin* kiểm tra tin tức được gửi tới từ hai mươi phút trước

(Weixin: chính là app wechat)

[Hứa Thường Ninh]: [Chuyển tiếp video]

[Hứa Thường Ninh]: Lúc này thấy một thứ khá thú vị trên V Quyền, ông xem thử đi.

V Quyền tên đầy đủ là trạm giao lưu AVGV, là một trang web lớn chính quy cho phép download, xem trực tuyến AVGV, trong trạm gồm có khu vực chính thức và khu vực cho fan. Khu vực chính thức chủ yếu là thông báo một số video trả phí và tin tức mới nhất trong V Quyền. Khu vực dành cho fan chủ yếu cho fan tự do thảo luận, hầu như tất cả nam nữ diễn viên trong giới đều có tài khoản VIP trong V Quyền, dùng để thông báo tin mới và nhận phản hồi của fan.

Làm một người tham gia đóng phim chưa tới nửa năm, nhân khí đã tăng vọt trở thành nam thần mới nổi giới AV – Nhan Vũ thường xuyên lọt top ở hai khu V Quyền này, nhưng cậu chưa bao giờ lộ diện trên V Quyền, cũng ít khi vào bình luận của khu fan V Quyền.

Bạn bè đều biết thói quen này của Nhan Vũ, thỉnh thoảng phát hiện video có liên quan tới cậu sẽ gửi cho cậu xem. Trong những người này, người sôi nổi nhất chính là Hứa Thường Ninh.

Nhưng Hứa Thường Ninh là một nam diễn viên GV, chưa bao giờ quan tâm tới AV, sao lại thấy được video có liên quan tới cậu?

Nhan Vũ buồn bực, mở cái video được Hứa Thường Ninh chuyển tiếp. Video vừa được mở ra, góc trên màn hình xuất hiện logo biểu hiện xuất phát từ khu fan GV. Lúc này cậu không còn hứng thú nữa, tính thoát ra thì ánh mắt lơ đãng đảo qua, hàng chữ màu đen thu hút cậu: [Bách An x Nhan Vũ] Nam thần lãnh khốc yêu tôi.

Nhan Vũ sửng sốt ngừng lau tóc, cậu nhìn kỹ lại thì phát hiện cái tên phía trước tên cậu đúng là Bách An.

Đối với Nhan Vũ mà nói, Bách An là tiền bối của tiền bối. Năm 22 tuổi, Bách An quay một bộ AV liền nổi tiếng khắp V Quyền, thậm chí rất được chú ý ở các trang web AV khác ở nước ngoài, đến bây giờ mới chỉ năm năm mà đã có rất nhiều bộ nổi tiếng, thậm chí trong giới diễn viên còn có một lượng fan không nhỏ, có thể nói anh chính là đóa hoa trong các nam diễn viên AV mấy năm gần đây. Mỗi khi Nhan Vũ lên V

Quyển đều thấy video trả phí của Bách An treo ở trang đầu, vô cùng hot.

Sao cậu lại dính dáng đến Bách An?

Vốn muốn tắt cái video đó đi nhưng lại vô tình chạm nút phát video, gương mặt anh tuấn, thân thể cường tráng của Bách An theo tiếng nhạc nền tim đập thành thịch lọt vào mắt Nhan Vũ.

Đối với một diễn viên nam AV mà nói, Bách An có ngoại hình quá xuất sắc, cao 1m88, chân dài vai rộng, tóc ngắn đen mượt, mắt hẹp mi dài, mũi thẳng môi mỏng, trên người lúc nào cũng bộc lộ khí tràng có chút lãnh đạm thờ ơ, giá trị nhan sắc có thể tiến thẳng thành nam thần showbiz, may là... Thân là đồng tính, đột nhiên nhìn thấy nhan sắc anh tuấn của đối phương, Nhan Vũ vẫn bị anh kinh diễm vài giây.

Tiếng tim đập nhanh chóng bị một bản nhạc tiếng anh giọng nữ cao vô cùng mập mờ thay thế, hình ảnh Bách An dừng lại, Nhan Vũ bỗng nhiên xuất hiện trong màn hình. Cậu mặc đồng phục học sinh, cả người bao phủ trong ánh mặt trời đang ngoắc tay với ai đó.

Nhan Vũ: “.....” Đây không phải là kịch bản ngoại cảnh AV giáo viên x học sinh của cậu sao?

Sau đó video chuyển cảnh, cửa xe mở ra, một đôi giày da giẫm lên mặt đất, Bách An mặc tây trang từ trong xe bước ra, đi về phía người đang đứng cách đó không xa. Một màn thần kỳ xuất hiện —— không biết người biên tập video làm kiểu gì mà có thể lồng hai người vào chung một bức ảnh, bối cảnh vị trí của hai người đều là dưới bóng cây, video cắt ghép hai người rất hoàn mỹ.

Một bình luận xẹt qua —— tui mặc kệ! Đây là bản gốc!!!

Nhan Vũ cũng hiểu chút ít, đây là một video tự chế, có người cắt kịch bản AV của hai người họ, cắt ghép, chỉnh sửa thành một kịch bản ngắn khác.

Vì thế khi Nhan Vũ đang ngăn người thì một tiếng hít thở từ trong di động phát ra ngoài khá lớn, hai bóng dáng mơ hồ ôm nhau hôn môi. Người phía trên đứng dậy, nhíu mày nhìn Nhan Vũ nằm phía dưới, bàn tay khớp xương rõ ràng lướt trên da thịt trần truồng, tín hiệu như chớp chồn nhấp nháy, hình ảnh tay cầm kính khí chợt lóe lên, gương mặt lạnh lùng của Bách An xuất hiện bên trái màn ảnh, lại chợt lóe thêm cái nữa, đặc tả hậu huyệt và tinh khí đang dính lấy nhau, thân thể phát run và một câu ‘thật thoải mái’ của Nhan Vũ tràn ra màn hình ——

“Đậu má!”

Nhan Vũ muốn tắt video nhưng tay lại bị trượt, một câu ‘Tiểu Vũ’ thật trầm thấp của Bách An truyền tới. Nhan Vũ run lên, vội vàng ẩn thoát, thoát từ V Quyền sang weixin, rồi lại từ weixin về màn hình chính điện thoại.

Lúc này Hứa Thường Ninh gửi tin tới: Xem chưa?

Nhan Vũ tai nóng bừng, trả lời một câu: Đâu má!

[Hứa Thường Ninh]: Ha ha ha ha ha ha ha ha thấy thú vị không?

Nhan Vũ lập tức phủ nhận: Đâu má!

[Hứa Thường Ninh]: Chưa từng thấy ông tức như vậy nha?

[Hứa Thường Ninh]: Không nói dối ông, tui thậm chí còn xem video này để tuốt đó XDDD

Tuốt??? Tự an ủi???? Nhìn video cắt ghép của cậu và Bách An tự an ủi????

Nhan Vũ: Quá thèm khát thì mau nhận phim đi.

[Hứa Thường Ninh]: Gia không phải loại ai muốn chơi là chơi.

[Hứa Thường Ninh]: Đương nhiên nếu như là Bách An, tui lập tức đồng ý.

[Hứa Thường Ninh]: Đáng tiếc là hần chỉ đóng A không đóng G.

[Hứa Thường Ninh]: Nếu là ông thì tui cũng sẽ miễn cưỡng chấp nhận.

Dựa vào cái gì nếu là Bách An thì Hứa Thường Ninh lập tức đồng ý, đến cậu lại ‘miễn cưỡng chấp nhận’?

Quỹ đạo nghề nghiệp của Nhan Vũ và Bách An khá giống nhau, đều là quay bộ đầu tiên nổi tiếng, sau đó nhân khí tăng vèo vèo như ngòi hỏa tiễn, bởi vậy có không ít người so sánh cậu và Bách An: “Nhan Vũ là tương lai, hiện tại là Bách An”, “Tiểu Bách An”,... Các loại bàn tán ầm ĩ, dẫn đến việc tuy hiện giờ cậu chưa từng gặp mặt Bách An nhưng trong lòng hay nghĩ tới Bách An.

Ví dụ như lúc này đây, Nhan Vũ đã kiên trì tập thể hình hơn một tháng nhưng chỉ vì cậu hợp tác với một nữ diễn viên từng hợp tác với Bách An, sau khi phim được tung ra, cậu thấy có người bình luận vóc dáng của cậu không bằng Bách An.

Nhan Vũ không phục, trả lời: Hết hy vọng đi, tôi cũng chỉ đóng A.

Cùng với: Tôi cap màn hình rồi, ông chờ bị lão Trương hại chết đi.

Lão Trương là bạn trai của Hứa Thường Ninh, cũng là người hâm mộ những năm Hứa Thường Ninh còn

làm diễn viên GV. Hai người đã ra nước ngoài kết hôn, còn sống rất hạnh phúc, chẳng qua miệng Hứa Thường Ninh quá tiện, cứ hai ba ngày lại trêu chọc Nhan Vũ một lần.

[Hứa Thường Ninh]: Anh Nhan! Em sai rồi! Em nhớ em còn việc chưa làm, hôm khác nói chuyện!

Gửi xong câu này, Hứa Thường Ninh không có động tĩnh gì nữa.

Nhan Vũ từ lầu hai đi xuống, đặt di động trên xô pha, vào phòng tắm tắm rửa.

Lúc đang gội đầu thì hình ảnh hai chân người này bám chặt trên thắt lưng người kia chợt lóe lên, không biết tại sao lời thoại ‘Tiểu Vũ’ lại chui vào đầu Nhan Vũ, một luồng nhiệt xông tới. Cậu sợ hãi cúi đầu, Tiểu Nhan Vũ bên dưới lại ngẩng đầu!

Trong khoảnh khắc Nhan Vũ trợn mắt, nước đầu gội đầu chảy vào mắt, lúc này Nhan Vũ bắt chập người anh em có ngẩng hay không ngẩng, cậu nhắm mắt, luống cuống vịn vôi sen. Nhan Vũ lần sờ lưng tung, nước lạnh ào ào chảy xuống khiến cậu giật mình, lui về sau định chỉnh nước ấm thì chân trượt một cái, trong phòng tắm truyền đến tiếng vang thật lớn ——

Hai mươi phút sau, Nhan Vũ giống như bệnh nhân bị liệt nhiều năm, bám vào tường phòng tắm chậm rãi đi ra, sau đó chậm rãi ngồi trên xô pha, cái mông đau đến mức cậu cắn răng ‘a’ một tiếng, cả người căng cứng, sau đó mới từ từ bình ổn.

Di động bị Nhan Vũ đặt dưới eo, cậu cẩn thận lấy điện thoại ở sau lưng, một lần nữa mở cái video kia —— cái định mệnh, té cũng té rồi, dù sao cũng phải biết vì sao cậu té chứ!

Nhan Vũ dùng tốc độ gấp đôi xem xong video dài ba phút, phát hiện ngoại trừ mấy giây đầu mặc quần áo ra thì hơn hai phút sau toàn là hình ảnh thân thể dây dưa, mặt cậu và Bách An bị ghép vào, nhạc nền đầy xuân sắc, thỉnh thoảng xuất hiện một hai câu thoại nguyên bản của bọn họ.

Lần này Nhan Vũ ôm lòng nghiên cứu, xem khá chăm chú. Cậu xem một hồi thì phát hiện cái tay cầm lấy tính khí là tay phụ nữ, chắc là một nữ diễn viên giúp cậu tuốt sủng. Về phần cái câu ‘Tiểu Vũ’ của Bách An khiến cậu sinh lòng dao động lại là do fan cắt ra trong một bộ phim Bách An hợp tác với một nữ diễn viên nghệ danh XX khác. Nhưng một video biên tập không tính là hoàn hảo lại dẫn tới hàng tá bình luận điên cuồng oanh tạc.

Cùng lúc đó, dưới sự áp bức của bạn bè xem video, Bách An xem bình luận phía dưới video ——

“Trời đất oiiiiiiiiiiiiiiiiiiii, đây là tình yêu thần tiên gì vậy nè!”

“Hai ảnh siêu xứng đôi!”

“A Vĩ đã chết lần thứ 101!!!”

“Tui muốn xem video bọn họ hợp tác!”

“Á á á á vì sao hai người họ không đóng G chứ!!!!”

“Thủ động @Thanh Sắc Khuyến Mã, mau mời bọn họ đóng phim đưêêêêê!”

“Phòng làm việc Mộng Chi Thanh lặn qua đây! Có chết cũng phải cho hai người họ quay một bộ!!!”

“Có thể thấy bọn họ hợp tác, tui chết cũng nhắm mắt!”

Chúng bạn vô cùng hứng thú nhìn mặt Bách An lạnh tanh: “Cảm giác thế nào?”

Bách An không xem bình luận nữa, im lặng không nói.

Chúng bạn hỏi dồn: “Thế nào thế nào!”

Bách An thực sự bị quần lấy phiền nhiễu, lạnh nhạt đáp một câu: “Không tốt lắm.”

Bên kia, Nhan Vũ thoát ra thì phát hiện video này được treo hàng top ở trang đầu khu fan, còn bị khu chính thức trích dẫn, cậu và Bách An còn quang vinh được đứng đầu khu GV ‘CP được fan hy vọng hợp tác nhất’.

Trong V Quyền có rất nhiều nhà sản xuất tàu ngầm, có lúc những người ái mộ kéo video của CP lên hàng top sẽ được nhà sản xuất để ý, đề nghị đóng phim với hai diễn viên trong video, trong giới có vài bộ hợp tác thần cấp đều được thúc đẩy như vậy.

Nhưng... Cậu và Bách An không có khả năng hợp tác. Từ lúc gia nhập cái giới này, hai người họ đã nói rõ không đóng G, fan tung hô bọn họ lên sánh cùng trời đất cũng chẳng có tác dụng gì.

Ba tháng trước, Nhan Vũ đã định liệu trước như vậy. Ba tháng sau, vì một kịch bản khiến hai người không có khả năng lại xích lại gần nhau.

2. Chương 2

Edit: Qiezi

“3P? Hai nam một nữ hay là hai nữ...” Nhan Vũ không quá hứng thú lật kịch bản, lời còn chưa dứt đã biết đáp án trong cảnh miêu tả ân ái: “À, hai nam một nữ.”

Làm một nam diễn viên chuyên nghiệp, bất luận là hai nam một nữ hay hai nữ một nam, Nhan Vũ đều từng đóng qua. Đối với cậu mà nói không có gì khác nhau, vẫn không khơi được hứng thú. Cậu buồn chán hỏi: “Hai người kia là ai?”

“Nữ chắc chắn là Lisa, còn nam diễn viên còn lại thì họ tính mời Bách An.” Người đại diện đáp.

“Bách An?” Hai chữ này lọt vào tai Nhan Vũ, cậu ngẩng đầu khỏi kịch bản.

Người đại diện mỉm cười: “Có lẽ là vì cái video của hai người ở V Quyển.”

Nhan Vũ lại lập tức cầm kịch bản xem cẩn thận từ đầu tới đuôi: Chuyện kể rằng nam nữ chính là thanh mai trúc mã, hai nam chính cùng thích nữ chính, không ai chịu nhường ai. Nữ chính đều có cảm tình với hai nam chính, không muốn tổn thương bất kỳ ai, cũng không muốn phá hư tình bạn giữa bọn họ, lựa chọn bỏ đi thật xa. Trong những năm này, ba người đều độc thân không quen ai. Trong một lần gặp gỡ tình cờ lại chạm mặt nhau một lần nữa, theo thời gian trôi qua, tình cảm giữa họ chẳng những không phai nhạt mà trái lại, vì ngày nhớ đêm mong mà càng sâu nặng, hai nam chính cùng nữ chính tiếp xúc thân mật. Lúc nam chính A và nữ chính lên giường bị nam chính B phát hiện, hai nam chính đánh nhau, sau đó nhớ lại hồi ức vui vẻ của ba người ở bờ sông nên thành thật với nhau, quyết định không ép nữ chính lựa chọn, ba người quyết định sống cùng nhau. Nữ chính vui vẻ tiếp nhận, cuối cùng đại đoàn viên, làm tình đến trời đất quay cuồng.

Vừa nhìn thì kịch bản không có gì bất thường, nhưng xem kỹ lại thì Nhan Vũ thấy có vấn đề — hai nam chính có rất nhiều tương tác không nên có trong AV.

Ví dụ như nam chính A sẽ ôm eo nam chính B, còn có thể nhéo mũi, càng có nhiều chi tiết nhỏ như bôi thuốc cho nhau... Ban đầu Nhan Vũ ký hợp đồng với công ty đóng tám bộ, còn thiếu hai bộ nữa là xong. Bình thường thì người đại diện sẽ đưa kịch bản cho cậu, chỉ cần không quá đáng thì cậu sẽ không từ chối, nhưng Bách An không giống lính mới, với cấp bậc của anh muốn đóng là đóng, không muốn có thể rút lui bất cứ lúc nào, có thể thoải mái chọn kịch bản, thậm chí sẽ có người vì anh mà viết kịch bản mới...

“Hàng lậu như thế, Bách An sẽ nhận sao?” Nhan Vũ nhướn mày hỏi.

Vấn đề giống như vậy cũng xảy ra với Bách An, anh đã xem sơ kịch bản, sau đó ném kịch bản lên bàn trà, đứng dậy đi rót cafe.

Kịch bản AV tương đối đơn giản, chỉ viết đại khái, người đại diện nhặt kịch bản lật lướt một lần đã nhìn thấu mảnh khõe. Hắn rất hiểu Bách An, kịch bản như vậy Bách An chắc chắn không nhận, vì vậy cảm thán một câu: “Bộ phim lần trước cậu hợp tác với Lisa rất được hoan nghênh, đáng tiếc, nếu không phải có thêm Nhan Vũ... Chắc chắc chắc.”

Một tiếng tách vang lên, nút bấm trên máy pha cà phê bật ra, Bách An chỉ lấy nửa tách cafe, đứng lên hỏi: “Nhan Vũ?”

Người đại diện chợt nhớ ra: “À, đúng rồi, không phải do cái video ‘Nam thần lãnh khốc yêu tôi’ huyền nào ra sao, nam chính họ muốn tìm là Nhan Vũ, có lẽ bên Nhan Vũ đã nhận rồi.”

Bách An nhấp một ngụm cafe, quay lại xô pha rồi lại nhận kịch bản trong tay người đại diện, xem kỹ thêm lần nữa.

Người đại diện đang nghịch di động, ngẩng đầu lên thì phát hiện Bách An vẫn đang xem, kinh ngạc hỏi: “Cậu muốn nhận?”

Bách An lại nhấp một ngụm cafe, không phủ nhận: “Thử xem xem sao.”

Lúc biết Bách An nhận phim, Nhan Vũ suýt chút nữa ngã khỏi máy chạy bộ. Cậu hốt hoảng nhấn nút ngừng, lao đảo đi xuống dưới, cầm di động hỏi: “Anh ta thật sự nhận?”

Khi nghe được câu trả lời khẳng định, Nhan Vũ cảm thấy thế giới này thật huyền bí, một video ba phút ngắn ngủi trên V Quyền... Nó có ma lực như vậy sao?

Sự thực chứng minh, video đó có sức lôi cuốn kỳ lạ.

Vào ban đêm, Nhan Vũ nhận được hợp đồng, sau khi ký xong liền giao cho người đại diện, hai hôm sau nhận được kịch bản, cho đến khi nhìn thấy dòng chữ bên trên (Nam chính A: Bách An) thì cậu mới dám khẳng định cậu thật sự hợp tác với Bách An.

Tin tức Lisa, Bách An và Nhan Vũ chuẩn bị hợp tác khiến cả V Quyền xôn xao, Hứa Thường Ninh là người đầu tiên biết được tin tức này, gửi tin an ủi ——

[Hứa Thường Ninh]: Ông trời của tui ơi, ông lại có cơ hội hợp tác với nam thần của tui!

Hai ngày nay Nhan Vũ luôn lo lắng, trả lời Hứa Thường Ninh: Nam thần của ông không phải lão Trương?

Cậu càng nhìn càng thấy cái câu kia của Hứa Thường Ninh rất chướng mắt, tiếp tục trả lời: Không phải là tôi hợp tác với anh ta, là tôi, Lisa và anh ta, ba người cùng hợp tác.

[Hứa Thường Ninh]: Một công hai thụ?

Nhan Vũ: Cút!

[Hứa Thường Ninh]: Hê hê hê hê hê hê hê hê hê hê hê há.

[Hứa Thường Ninh]: Còn tập thể hình không? Đừng nghỉ tập, vóc người của ông không thể so với người ta, chỉ mong đến lúc đó đứng cạnh nhau đừng quá khó coi.

Nhan Vũ tức giận: Cút!!! Tôi sẽ gửi ảnh cap lúc trước cho lão Trương.

Sau khi hả giận, Nhan Vũ ném di động sang một bên, ngồi trên sofa thờ người ra, sau đó bỗng nhiên cầm di động vào V Quyền, một hơi mua hết tất cả video của Bách An, thêm tất cả vào danh mục, tùy tiện tìm một bộ bắt đầu xem.

Càng xem càng không vui —— 3P không đáng sợ, ai nhỏ người đó xấu hổ, Nhan Vũ vẫn cảm thấy đáng người và cái ấy của mình cũng không tệ lắm, nhưng khi so sánh với Bách An thì trong nháy mắt vỡ vụn.

Bởi vì khí thế nên khi Bách An vừa nhập giới đã diễn các loại vai tổng tài tổng này nọ lọ chai, toàn bộ hành trình nắm quyền chủ động, nữ diễn viên bên dưới bị ‘dần vật’ dục tiên dục tử, anh chỉ cần tùy tiện nói vài câu đã khiến người phía dưới mặt đỏ tai hồng. Từng có nữ diễn viên từng hợp tác với Bách An nửa đùa nửa oán giận rằng khi quay với anh luôn rơi vào xoáy tình của anh, cho rằng anh thật sự yêu cô, thế nhưng chỉ cần đạo diễn hô ‘cắt’, anh có thể không chút lưu luyến xoay người đi.

Trái lại là Nhan Vũ, bởi vì gương mặt trẻ con nên nếu không diễn vai cấp dưới niên hạ hay nam sinh khóa dưới niên hạ thì cũng diễn vai thanh xuân vườn trường, rõ ràng diễn viên nữ trên giường bị cậu chế phục ngoan ngoãn, mỗi lần xuống giường hình dung về cậu thì đều nói cậu là em trai rất đáng yêu.

Đáng yêu cái con khỉ.

Nhan Vũ phiền muộn tắt video.

Cậu không biết là mình quên dùng tài khoản phụ, trực tiếp dùng tài khoản VIP mua video, mà tài khoản VIP của nam nữ diễn viên V Quyền rất nổi bật, ghi chép tiêu dùng sẽ được thông báo ở trang đầu, nhanh chóng bị những fan lạnh tay lệ mắt cap màn hình, đăng lên khu thảo luận của fan:

Chủ topic: [Hình ảnh] [Hình ảnh] [Hình ảnh] ... [Hình ảnh] Nhìn xem tui phát hiện gì nè? Nhan Vũ mua tất cả video của Bách An!!!

Lầu 1: Bọn họ sắp hợp tác rồi, mua về xem cũng không có gì kỳ quái mà?

Lầu 2: Quá kỳ quái luôn! Nếu mua cũng phải mua của Lisa! Tui có xem qua, kết quả Nhan Vũ không mua bộ nào của Lisa cả!

Lầu 3: Lầu trên nói như vậy... Hình như cũng có chút kỳ quái, ái chà chà...

Lầu 4: Yoooooooooooooooooooooooooooo

Lầu 5: Đây là mùi gì? À, mùi thơm tình eo!

Lầu 6: Cho nên họ thật sự có vấn đề?

Lầu 7: Tui đã chuẩn bị tiền mua phim của hai người họ!

Lầu 8: Bé Vũ quên dùng tài khoản phụ sao?

Lầu 9: Ha ha ha ha đừng nói cho em ấy biết!

Lầu 10: Bắt đầu tích tiền +1

...

Lầu XXX: Bắt đầu tích tiền + 10086!!!!

Một ngày nọ, Hứa Thường Ninh thấy cái topic này, nhớ đến hậu quả miệng tiện lần trước, hắn quyết định tạm thời không chọc chó treu mèo. Một ngày nọ, người đại diện của Nhan Vũ cũng nhìn thấy cái topic này, kiểm tra ghi chép tiêu dùng, phát hiện không phải của diễn viên nữ, nhưng xuất phát từ tín nhiệm tính hướng của Nhan Vũ, hắn cảm thấy không cần dằn dò cậu nên cũng không đề cập đến. Người đại diện của Bách An cũng thấy cái topic kia, đùa giỡn với Bách An: Thằng nhóc Nhan Vũ chắc là fan của cậu, mua hết tất cả sản phẩm của cậu. Bách An đang vọc di động, nghe vậy thản nhiên trả lời: Vậy à.

Mà nhân vật chính của sự kiện – Nhan Vũ – sau khi tắt video liền lên lầu hai, dùng mảnh chạy 10km trên máy chạy bộ, cho đến một tháng sau quay AV, cậu cũng không vào lại V Quyền.

3. Chương 3

Edit: Qiezi

Một tháng sau, người đại diện gọi điện thông báo Nhan Vũ chuẩn bị sẵn sàng, ba ngày sau đến phim trường báo danh, cuối cùng đại đao treo trên đầu Nhan Vũ cũng được hạ xuống.

Nội dung trong kịch bản được chia ba ngày, ngày đầu tiên là phần diễn của Nhan Vũ và Lisa, ngày thứ hai là Bách An và Lisa, ngày thứ ba mới là 3P.

Phần diễn ngày thứ nhất đối với Nhan Vũ mà nói không có độ khó gì, rất nhanh kết thúc công việc. Sau khi về nhà, Nhan Vũ mất ngủ.

Làm một diễn viên AV chuyên nghiệp như cậu, trước khi làm việc mấy hôm sẽ điều chỉnh thực đơn và giấc ngủ, giữ thân thể ở trạng thái tốt nhất. Nhưng cậu vừa nghĩ tới sắp cùng Bách An ‘thi đấu thể thao’, cậu lập tức mất ngủ.

Sáng ngày hôm sau, Nhan Vũ mang một thân tức giận vì bị đồng hồ đánh thức, từ rửa biến thành tắm, ăn qua loa bữa sáng rồi lại đánh răng thêm một lần nữa, mang theo một hộp kẹo bạc hà rồi lái xe đến phim trường.

Thật ra Nhan Vũ không cần đến sớm như vậy, dù sao phần diễn của cậu là khi Bách An và Lisa làm tình đến gần cuối mới phá cửa vào, thấy thế nào cũng là chuyện của mấy tiếng sau, nhưng thay vì ở nhà u sầu, không bằng đến sớm thích ứng bầu không khí một chút.

Lúc Nhan Vũ vừa vào phim trường thì Lisa mới trang điểm xong đi ra từ phòng hóa trang. Là diễn viên trong cái giới này, công việc là công việc, tình cảm là tình cảm, hai người hôm qua mới đóng xong cảnh ân ái nhưng gặp nhau không có gì khó xử cả, thoải mái như đồng nghiệp chào hỏi bình thường.

“Cậu tới sớm thật, chúng tôi còn chưa diễn nữa.”

Tôi đương nhiên biết hai người còn chưa diễn, tôi đã xem bảng giờ diễn rồi. Nhan Vũ thầm nghĩ, đương nhiên là cậu không thể nói vì làm đối thủ với Bách An mà lo lắng đến tâm thần không yên, cho nên mới tới phim trường sớm để tìm cảm giác. Cậu mỉm cười nói lý do đã chuẩn bị sẵn: “Hôm qua ngủ không ngon, sợ muộn thôi. Thà rằng tới sớm nghỉ ngơi miễn cho ngủ quên.”

Lisa tỏ vẻ đã hiểu, chung quy là hôm qua vất vả nên hôm sau ngủ quên mà thôi. Nhan Vũ nghe cô thoải mái như vậy, trong lòng sinh ra ba phần sốt ruột bảy phần không cam lòng. Đương nhiên sốt ruột cùng không cam lòng đều hướng về chính cậu, cậu âm thầm phỉ nhổ bản thân: Chỉ là nhìn Bách An làm Lisa chứ không phải để Bách An làm mình, sốt ruột cái gì?

Nhan Vũ vuốt tóc mái ra sau, muốn hất phiến phức ra sau lưng như hất tóc mái, cả gương mặt tinh xảo lộ ra, ánh mắt bướng bỉnh có chút sốt ruột, giảm vài phần ngây ngô, bổ sung thêm vài phần gợi cảm.

Lisa khá kinh diễm: “Cậu vén tóc lên rất đẹp đó, không chừng có thể diễn nam niên hạ cường dã!”

“Cuối cùng vẫn là niên hạ sao?” Nhan Vũ dở khóc dở cười, lúc bắt đầu dĩ lắc đầu thì bỗng dưng liếc qua khe cửa, nhất thời sững sốt, cậu ngẩng đầu lên nhìn bảng tên phòng —— thì ra cậu và Lisa đang đứng nói chuyện trước cửa phòng hóa trang!

Trong nháy mắt Nhan Vũ im bật, không ngừng nhớ lại bản thân có bại lộ chuyện gì không, ánh mắt như bị nam châm cố định, chui vào cái khe thật nhỏ kia.

Một cái ghế đặt xéo với cửa phòng hóa trang, một cặp chân dài lọt vào tầm mắt. Nhan Vũ giật mình căng cứng cần cổ, tầm mắt di chuyển, cậu thấy vật áo sơ mi trắng, đi lên nữa là cánh tay để hờ trên khuỷu tay, một bàn tay trắng nõn đầy sức sống đang cầm di động...

Lúc này, nam diễn viên ngồi trong phòng hóa trang ngoại trừ Bách An thì còn có thể là ai?

Lisa nhìn theo Nhan Vũ, chỉ chỉ cửa phòng hóa trang: “Đây là lần hợp tác đầu tiên của hai người?”

Nhan Vũ giả vờ bình tĩnh dời mắt, gạt đầu. Dường như Lisa nói gì đó, cậu lại không nghe rõ, thần trí như mê, trong đầu chỉ toàn là cặp chân dài của Bách An, cổ tay và những khớp xương rõ ràng kia.

Bách An vẫn ngồi ở chỗ kia.

Hai người họ nói chuyện không nhỏ, Bách An không thể nào không nghe thấy. Nhan Vũ không nén được tò mò nhìn qua cái khe kia, chỉ thấy người ngồi trên ghế vẫn không nhúc nhích, dường như hoàn toàn bỏ quên sự tồn tại của hai người ngoài cửa.

Phiền muộn cùng không cam tâm như một chén nước muối mặn mặn xông vào tạng phủ cậu, dọc theo máu nghich lưu lên mặt, một mảnh nóng bỏng. Nhan Vũ thầm nghĩ muốn mau chóng tìm lý do rời khỏi đây, gạt đầu cười đầy miễn cưỡng.

Lisa vỗ tay một cái: “Đúng lúc tôi định qua chào hỏi Bách An, chúng ta đi chung nha?” Cô nói xong liền định đẩy cửa phòng hóa trang.

“Không cần!” Nhan Vũ lui về sau một bước, đối với thái độ thờ ơ của Bách An, cho dù không có người thứ ba biết màn kịch của cậu – lo lắng đến mất ngủ, mất tiêu chuẩn của nam AV chuyên nghiệp – cậu vẫn cảm thấy lúng túng không thôi.

Nhan Vũ đã quen được ca tụng, buồn bực vì bản thân không có tiền đồ, cũng bởi vì cùng Bách An phân cao thấp, cậu giận dữ: Anh không để ý tới tôi, tôi để ý tới anh làm gì? Anh cứ vờ ngẫu đi, tôi lại không phải fan của anh, không đáng để xoay vòng vòng bên anh!

Dáng vẻ cao ngạo này không biết là làm ra cho ai xem, Nhan Vũ lập tức nói với Lisa: “Tôi đi toilet trước, lát nữa sẽ tới tìm mọi người.”

Dưới ánh mắt sắc soi của Lisa, Nhan Vũ chạy vào buồng vệ sinh, nghe đến tiếng đẩy cửa sau lưng, bước chân vào toilet càng nhanh hơn, đến bên cạnh bồn rửa tay.

Nói dối thì phải dối đến cùng, Nhan Vũ nhìn thoáng qua di động, thấy sắp đến thời gian quay phim, cậu quyết định dựa vào bồn rửa tay chơi game một chút, đợi đến khi quay phim xong sẽ về phòng hóa trang ngủ một giấc.

Đang chơi game thì cậu cảm thấy có người lướt qua cậu vào phòng vệ sinh. Nhưng đang chơi game hăng say, cậu cũng lười ngẩng đầu, dù sao người quen sẽ gọi cậu, người không quen thì cũng không cần nói chuyện.

Rất nhanh, người vừa vào buồng vệ sinh đi tới, rửa tay ở bên cạnh Nhan Vũ, trò chơi trong di động nâng cao độ khó chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, cậu căn bản không rảnh phân tâm nhìn người xung quanh, hai ngón tay linh hoạt điều khiển nhân vật trong màn hình tránh né công kích. Đúng lúc này, một âm thanh lạnh lùng, trầm thấp đầy từ tính từ phía trước truyền tới: “Phiền cậu tránh đường một chút.”

Nhan Vũ vội trả lời: “À, được, chờ một chút!” Nhưng ánh mắt cậu vẫn không rời màn hình, xê dịch sang bên cạnh một chút.

Người trước mặt không có bất kỳ động tác gì, Nhan Vũ thầm nghĩ sao người này còn chưa đi? Cậu thử nhìn lướt qua thì thấy một đôi chân dài trong quần tây đen, vừa định thu mắt thì chợt nhớ đến đôi chân dài trong phòng hóa trang. Cậu dời mắt lên trên, trực tiếp đối mặt với người đàn ông vừa anh tuấn vừa lạnh đậm!

Ngón tay Nhan Vũ run lên, dòng chữ ‘GAME OVER’ xuất hiện nổi bật trên màn ảnh, cả người ngậy ngẩn.

Lại là Bách An!!!

Trong lòng Nhan Vũ rối loạn liên hồi —— sao Bách An lại ở đây? Đến bao lâu rồi? Sao lại không lên tiếng? Anh ta đã nhìn ra mình vào toilet chỉ là viện cớ sao?

Mấy vấn đề này lập tức khiến Nhan Vũ căng cứng cả người, chỉ nhìn sườn mặt góc cạnh và ánh mắt rũ xuống như đầm nước sâu của Bách An đã đủ khiến cậu không còn sức suy nghĩ những chuyện khác.

Sau một lúc, Nhan Vũ phát hiện Bách An hơi nhíu mi, trái tim cậu thắt lại, vô thức suy nghĩ mình có làm chuyện gì khiến người ta ghét không. Không đợi cậu nghĩ ra, Bách An như mất kiên nhẫn, tiến lên một bước, chìa tay về phía cậu!

Nhan Vũ nhìn chằm chằm những khớp xương rõ ràng trên bàn tay kia, trong đầu lóe lên hình ảnh da thịt trần truồng trong video fanmade kia, cảm thấy thân thể đối phương mang theo hơi ẩm bao phủ, Nhan Vũ nín thở.

Anh ta muốn làm gì?!

Cánh tay bọc trong ống áo sơ mi trắng lướt qua bên tai Nhan Vũ, cậu không dám làm ra chút cử động nhỏ nào, thân thể hơi rúc ra phía sau, kéo giãn khoảng cách với cổ áo không ngừng nghiêng về phía cậu. Mùi nước hoa nhàn nhạt của đàn ông xộc vào mũi cậu, hương vị mê đắm của người trước mắt dần trở nên nồng lung...

Bách An dường như ôm Nhan Vũ vào lòng, ngay khi tay anh chạm vào gò má Nhan Vũ thì xoẹt một tiếng,

một miếng khăn giấy màu trắng lướt qua mặt cậu. Bách An đứng thẳng người, khăn tay nhanh chóng thấm nước, sau đó bị vò nhăn nhún rồi bị ném vào thùng rác.

Nhan Vũ ngây ngốc quay đầu, thấy ở bên sườn mặt mình là hộp khăn giấy.

—— phiền cậu tránh đường.

... ..

Thì ra chỉ là muốn rút khăn giấy thôi sao?!

Nói nhiều một câu sẽ chết à?!

Sau khi phát hiện tự mình đa tình, Nhan Vũ cảm thấy rất xấu hổ, da đầu tê dại, nếu trước mặt có cái khe nào thì cậu sẽ không chút do dự nhảy xuống.

Bách An lau tay xong đứng đó một lúc lâu, cái gì cũng không nói, xoay người rời khỏi. Nhan Vũ ở phía sau vô cùng xấu hổ thấy anh đi mới thở phào, nhưng thở phào xong lại thấy Bách An dừng bước. Cả người cậu lại căng cứng, gai mới dựng lên đã rũ xuống ngay lập tức, thù người nhìn Bách An.

Bách An khẽ hỏi: “Cậu không đi?”

Nhan Vũ không dám đối diện với anh, nâng tay đang cầm di động hiện chữ GAME OVER, lúng túng nói: “Tôi, tôi chơi thêm một ván nữa.”

Bách An đảo mắt qua di động của Nhan Vũ, ngừng một giây rồi xoay người đi ra.

Chuyện này Nhan Vũ đã có kinh nghiệm, không lập tức thả lỏng mà chờ đến khi bước chân càng ngày càng xa, cậu mới như kẻ trộm lặng lẽ ra cửa toilet nhìn xung quanh, xác nhận Bách An đã đi xa rồi vội vàng quay về toilet, đặt di động lên bồn rửa tay, mở vòi nước rửa mặt đang nóng bừng. Nhan Vũ hất một vốc nước lên mặt, ngẩng đầu nhìn gương mặt đỏ ửng trong gương, bỗng nhiên muốn bỏ chạy —— lúc này cậu dùng gương mặt này nói chuyện với Bách An sao!?

4. Chương 4

Edit: Qiezi

Nhan Vũ vào toilet hai mươi phút, trong đó có một người đánh bằng nhiều lần đi toilet bị cậu kéo lại, nhiều lần hỏi thăm, xác nhận Bách An và Lisa đã quay xong mới dám từ toilet quay lại phòng hóa trang. Cậu

không còn tâm tư chơi game nữa, cũng không ngủ được, ở phòng hóa trang đọc kịch bản thì gặp phó đạo diễn thông báo cậu chuẩn bị lên sân khấu. Cho đến khi thợ đến trang điểm cho thì cậu vẫn đang lẩm bẩm mấy câu thoại.

Sau khi trang điểm xong, người đại diện đến tìm Nhan Vũ, Nhan Vũ bình tĩnh thả kịch bản trong tay xuống, theo người đại diện dọc theo hàng lang đến trường quay.

“Đừng khẩn trương, thật ra ba người quay không khác gì hai người.” Người đại diện an ủi.

Nhan Vũ mạnh miệng: “Ai khẩn trương?”

Người đại diện đỡ trán: “VẬY em đừng run tay run chân!”

Nhan Vũ hoảng hốt, quả nhiên mình bị gì rồi, quá mất mặt. Cậu luống cuống điều chỉnh tâm tình, nghiêm nghiêm nghị nghị, là một hảo hán đỉnh thiên lập địa. Người đại diện cũng không vạch trần cậu, dẫn cậu vào trường quay chính.

Đạo diễn hỏi: “Nhớ thoại hết chưa?”

Nhan Vũ căng cứng: “Một câu không thiếu.”

Đạo diễn gật đầu: “Đi, lên đi.”

Người đánh bảng giờ bảng lên cao: “Cảnh thứ X lần đầu tiên ——” Một tiếng cạch vang lên, bảng phim khép lại..

Không biết cọng dây thần kinh nào trong đầu Nhan Vũ lại trở nên căng thẳng, cậu dùng sự chuyên nghiệp của diễn viên nam được rèn luyện hằng ngày, mau chóng dựa theo kịch bản nhập diễn, nhận bánh kem do đội hậu cần đưa tới, mỉm cười ngọt ngào đi vào khu vực ống kính ——

Hôm nay là sinh nhật nữ chính, cậu không nói cho nữ chính, đến nhà nữ chính lúc không có ai, muốn cho nữ chính một sự bất ngờ.

Nhan Vũ đứng ngoài cửa gõ hai ba cái, không ai đáp lại. Cậu gọi tên nữ chính theo như trong kịch bản, sau đó nghiêng tai lắng nghe, lại gõ thêm vài lần, vẫn không ai đáp lại. Cậu lẩm bẩm: “Đang ngủ sao?” Sau đó lộ ra nụ cười xấu xa: “Để dọa em ấy xem sao!” Cậu lấy ra chìa khóa nữ chính cho từ trước, mở cửa vào nhà.

Camera theo ở phía sau Nhan Vũ chuyển ra phía trước rồi quay ngang, camera đã sớm lắp trong phòng lập tức đặc tả mặt cậu. Cậu đi tới bên cạnh bàn, phát hiện trên đó đặt một cái bánh kem, bánh bị cắt hai miếng, nền sốt hơn phân nửa để ở một bên, hai cái đĩa dính đầy kem.

Rất rõ ràng, đã có người sớm tổ chức sinh nhật cho nữ chính.

Nhan Vũ cau mày đặt bánh kem và chìa khóa lên bàn, lúc này cậu thấy trên mặt đất dính chút kem, đi thêm vài bước thì thấy cứ cách một đoạn sẽ có mảnh vụn bánh và kem, kéo dài về phía phòng ngủ. Cậu men theo dấu vết đi về phía trước, bỗng nhiên nghe thấy vài tiếng rên rĩ!

Nhan Vũ lặng đi vài giây, tiếng rên rĩ liên tục không ngừng, trên mặt lộ vẻ khó thể tin nổi, bước nhanh về phía phát ra âm thanh. Cuối cùng cậu đứng trước cửa phòng nữ chính, qua khe cửa phòng không đóng chặt thấy hai người đang làm tình.

Không, nói chính xác thì chỉ thấy Bách An, nói đúng hơn là chỉ thấy thân thể cao to của Bách An.

Trái tim Nhan Vũ nhất thời nhảy dựng, nổi trống âm vang ùng ùng, đôi chân vốn nên đạp cửa lại như bị đóng đinh trên đất. Đạo diễn cho rằng Nhan Vũ đang nổi giận, vung tay lên cho camera đi tới đặc tả mặt cậu, sau đó chiếu vào khe cửa.

Không ai biết trong ba bốn giây đó, Nhan Vũ đang kiến thiết tâm lý đến mấy trăm lần: Đừng hoảng, không có gì để lo lắng, cái gì anh ta có mình cũng có, có gì phải sợ?

Chính là như vậy, không có gì phải sợ, chỉ là vọt vào đánh anh ta một trận, dù sao mình đã nhìn anh ta không vừa mắt, không phải sao?

Trong nháy mắt, Nhan Vũ nhớ lại thái độ lãnh đạm của Bách An ở cửa phòng hóa trang và toilet, một lửa giận vô hình bùng phát, cuối cùng cũng dựa theo kịch bản đá văng cửa bất gian tại trận, sau đó sẽ cùng Bách An đánh thành một đoàn.

Nhìn trong video và tận mắt nhìn thấy Bách An lỏa thể, lực đánh vào thị giác không giống nhau. Nhìn qua khe cửa từ xa và nhìn gần, thậm chí là tự tay chạm vào, lực đánh thị giác càng không giống nhau, Nhan Vũ phá cửa vào đối diện với Bách An, một câu rống giận kẹt trong ánh mắt.

May mà nữ chính biểu hiện hoảng hốt đúng lúc, Bách An thừa dịp lúc này mặc quần vào, camera lựa chọn đặc tả nơi riêng tư của nữ chính trước, cho Nhan Vũ thời gian phản ứng. Cậu thở hổn hển hai cái rồi gào lên: “Các người đang làm cái gì!” Sau đó đánh về phía Bách An, đè vai anh xuống.

Không ngờ Nhan Vũ xông đến quá mạnh, vừa chạm vào vai Bách An đã biết dùng lực quá lớn, vốn theo kế hoạch là hai người đánh ngã xuống giường, nhưng bây giờ theo tình hình này e rằng sẽ phải nhào xuống đất!

Mất thấy dự đoán sẽ trở thành hiện thực, Bách An bỗng nhiên lui một chút, một đôi tay vững vàng vòng quanh eo Nhan Vũ ôm cậu vào lòng, chỉ bị cậu va vào người lui về sau một chút, triệt tiêu tất cả năng lượng, anh còn nhanh trí quặt hai tay cậu ra sau lưng. Trong nháy mắt Bách An đã xoay mặt Nhan Vũ hướng xuống dưới, đè lên giường.

Kịch bản nói đánh nhau nhưng không nói đánh nhau như thế nào, lúc Nhan Vũ xem kịch bản hiểu thành cậu đánh Bách An, không ngờ mình lại bị chế trụ trong chớp mắt.

Các fan và người trong ngành luôn thích so sánh cậu và Bách An, mỗi lần so sánh xong luôn nói: Nhìn mình Nhan Vũ thì còn thấy tạm được, nhưng so sánh với Bách An thì đúng là chỗ nào cũng không được.

Những câu nói kiểu này chỉ là tin đồn ngoài phố, nếu như đoạn phim này được phát hành toàn là cậu bị đè xuống đánh thì há phải là một búa nện thẳng xuống luôn sao?

Chuyện này còn phát triển đến đâu nữa đây?

Nhan Vũ thề sống thề chết phản kháng, cậu muốn giãy giụa nhưng sức Bách An quá mạnh, cậu làm thế nào cũng không tránh thoát. Ở bên ngoài ống kính giờ bảng trắng rất lớn, bên trên ghi lời kịch của Nhan Vũ. Cậu tức đến run lên: Đọc kịch cái con khỉ, danh dự của ông đây bị hủy hết rồi!

Tức thì tức nhưng Nhan Vũ cũng chỉ có thể đọc lời thoại trong kịch bản: “Mẹ kiếp, anh làm anh em như thế này à? Thừa dịp vắng mặt tôi, ngủ với người đàn bà của tôi!”

Chung quy là lòng mang tức giận, âm điệu Nhan Vũ hơi run rẩy. Cậu cho rằng vô cùng khí phách, nhưng lọt vào tai người khác thì lại giống ầm ứ hơn. Cậu bỗng nhiên cảm thấy sức lực đè chặt mình đang buông lỏng, lập tức đảo khách thành chủ, xoay người đè Bách An, thần thái mừng thầm cùng đắc ý không thể kiềm chế lộ ra, may là camera quay ở xa, bằng không đáng vẻ bị cấm sừng sẽ bị thái độ vui mừng của cậu làm hồng hết.

Bách An ở phía dưới nên đương nhiên nhìn rõ thái độ của Nhan Vũ không sót chút gì, thoáng nhìn camera không ngừng tới gần, anh giơ tay lên giả vờ tấn công nhưng thực chất là che mặt Nhan Vũ, giọng điệu lạnh lùng: “Ai nói cô ấy là đàn bà của cậu?”

Trong giọng Bách An đủ khiêu khích, kết hợp với gương mặt vô cùng xuất sắc kia, tuy bị đè phía dưới nhưng lại làm người khác cảm thấy cao cao tại thượng. Trong khoảnh khắc đó, Nhan Vũ nhập diễn vào kịch bản, nhất thời tức điên, một quyền đập xuống!

Đánh nhau đương nhiên là giả, thế nhưng âm thầm đấu sức là thật. Hai người bổ nhào trên giường, lăn lộn phân cao thấp, nữ chính ở cạnh nhiều lần kêu đừng đánh nhưng bị bỏ quên, rốt cuộc nổi cáu, khóc rống

“Tôi bảo hai người đừng đánh nữa! Dừng tay hết đi! Đây là nhà tôi, mấy người... Mấy người cút hết cho tôi!!!”

Hai người đang đánh nhau đồng thời dừng lại, hốt hoảng đứng dậy muốn đi dỗ nữ chính.

Nữ chính càng không ngừng hất tay hai người, như người điên gào lên: “Đi! Ra ngoài hết cho tôi! Ra

ngoài!”

Đầu tiên là Nhan Vũ bị đẩy ra ngoài, sau đó là Bách An nhặt quần áo lên mặc vào. Cửa đóng sầm, chỉ còn Nhan Vũ và Bách An ở ngoài nhìn nhau.

“Là em quá tham lam, muốn cả hai người các anh...” Nữ chính khóc lóc, tỏ vẻ tại bản thân cô tham lam khiến hai anh em trở mặt, đều là lỗi của cô. Vì hai người họ, cô quyết định bỏ đi, từ nay về sau không gặp lại họ nữa.

Bách An và Nhan Vũ bị nhốt ngoài cửa, cố gắng khuyên nữ chính chuyện không phải lỗi tại cô, là do bọn họ không kiềm chế được, vân vân... Hai người ai cũng không chịu thua, đứng ngoài cửa chờ đợi. Nữ chính lại nói bọn họ không đi, cô sẽ không ra khỏi cửa, cuối cùng Bách An và Nhan Vũ không thể làm gì khác hơn là rời khỏi nhà nữ chính.

Đến cảnh này, phần diễn trong ngày thứ hai đã xem như quay xong.

Đạo diễn vừa hô ‘cắt’ vừa nói ‘vắt vả’, tiếng ‘vắt vả’ vừa kết thúc, người đại diện ba vai chính lần lượt tiến lên. Người đại diện của Lisa trùm khăn tắm cho cô, hộ tống cô đến phòng tắm, lúc đi ngang qua Bách An thì ngại ngùng mỉm cười, mà một giây sau khi đạo diễn hô ‘cắt’, Bách An đau khổ vì tình đã biến thành mặt không cảm xúc, gật đầu với Lisa, nhận nước của trợ lý rồi xoay người đi về phía toilet mà không ngoảnh lại.

Phần diễn của Lisa đến đây kết thúc, sau khi tắm xong, cô ra ngoài chào hỏi với tổ kịch rồi rời đi, mà Bách An và Nhan Vũ còn phải hóa trang rồi chạy tới bờ sông diễn một phân đoạn hòa giải.

5. Chương 5

Edit: Qiezi

Nhân viên thu dọn phim trường, dời dụng cụ lên xe đi đến bờ sông, trong thời gian này Nhan Vũ và Bách An cùng ngồi trong phòng hóa trang.

Từ sau khi quay xong cảnh giường chiếu, Bách An lập tức ngồi lý trên ghế, cúi thấp đầu, cầm một chai nước không nói một lời, không biết đang nghĩ gì.

Nhan Vũ vốn nghĩ ít nhất bọn họ cũng đã diễn chung một cảnh, tốt xấu gì cũng tính là đồng nghiệp, nói với nhau đôi lời cũng không phải chuyện quá đáng. Nhưng Bách An cứ trưng ra cái vẻ ngăn cách, cậu cũng không muốn mặt nóng dán móng lạnh nên quyết định im lặng, ngồi trên ghế chơi trò chơi.

Bỗng nhiên điện thoại vang lên ba tiếng ting tang, Nhan Vũ bị âm thanh bất thành linh phát ra làm cho hoảng sợ, nhìn sang bên phải thì pin xuống vạch đỏ, biểu hiện pin yếu 10%.

Lát nữa bọn họ còn phải lên xe đến bờ sông, hành trình gần một giờ, 10% này sao có thể cầm cự nổi? Cậu thò tay vào túi áo khoác lần mò, lòng lạnh phân nửa — cậu không mang theo sạc điện thoại!

Mấy ngày nay Nhan Vũ không ít lần vì bộ phim này mà quên trước quên sau, buồn bực một trận, chỉ đành sập nguồn giữ pin, ngủ đầu ra sau nghỉ ngơi.

Lúc nhắm mắt lại, các giác quan khác sẽ rất nhạy bén, không bao lâu Nhan Vũ nghe thấy một trận xoẹt xoẹt từ chỗ ngồi của Bách An. Cậu vô thức muốn mở mắt ra nhìn nhưng mí mắt mới hé ra một chút đã cảm thấy phiền muộn khép lại. Trong đầu xẹt qua rất nhiều ý nghĩ, muốn chặt đứt tất cả vắn vơ trong mấy ngày nay.

Âm thanh huyền ảo ngừng lại, hàng mi Nhan Vũ khẽ run lên, cậu vừa định nghiêng đầu thì một mùi nước hoa thoang thoảng của đàn ông mang theo hơi nóng khiến con tim run lên bao quanh cậu.

Nhan Vũ miễn cưỡng cảm giác được có người đến gần, còn chưa nghĩ ra nguyên do thì một âm thanh trầm thấp lạnh nhạt vang lên trong phòng hóa trang: “Dùng không?”

Nhan Vũ giật mình, mở mắt ra thì phát hiện một cục sạc màu trắng đang lơ lửng trước mắt, phía sau cục sạc chính là gương mặt đẹp trai của Bách An.

Đầu tiên là cậu sửng sốt, sau đó thụ sửng nhược kinh ‘a’ một tiếng, lập tức ngồi ngay ngắn, liên tục nói ‘dùng’, vươn tay nhận sạc điện thoại.

Chẳng qua chỉ là một đoạn đối thoại đơn giản lại khiến tâm tình mới bình ổn của Nhan Vũ giật thót. Hành động phá vỡ băng tan của Bách An lại khiến cậu sinh lòng chờ mong, chậm rãi cầm sạc, cảm thấy có phải nên bắt chuyện với Bách An hay không. Nhưng không ngờ vừa quay đầu lại thì cậu phát hiện Bách An đã khôi phục tư thế ban đầu, căn bản không có ý định tiếp tục nói chuyện.

...

Nhan Vũ mất tự nhiên bùng phát cáu giận, không biết là đang phân cao thấp với Bách An hay phân cao thấp với chính cậu. Nhan Vũ cố gắng kiềm nén suy nghĩ bắt chuyện với anh, giả vờ cao lãnh kiêu ngạo, tựa lưng vào ghế ngồi, tìm kiếm trò cậu từng chơi trong toilet, ngón tay chọc mạnh màn hình như xả giận, điều khiến nhân vật cầm súng đánh BOSS ả, đánh đến nát bấy.

Phàm là diễn viên nữ từng hợp tác với Bách An, lúc đánh giá anh đều nói anh là một người ít nói, tuy rằng lễ nghi luôn đầy đủ khiến người khác không thể chê trách, nhưng quay xong muốn nói chuyện với anh thì phải chuẩn bị tâm lý, hoặc là nói cho có lệ, hoặc là không thèm quan tâm.

Lúc Nhan Vũ thấy đánh giá như vậy thì cười nhạt, lòng thầm nói giả vờ ngẫu cái gì, nói ít hơn nữa thì có thể ít đến mức nào, có giỏi thì một câu cũng đừng nói đi! Không ngờ tới một lời thành sấm, đến phiên cậu hợp tác với Bách An, cậu mới biết Bách An thật sự ít nói, hơn nữa rất có bản lĩnh, ngay cả một câu cũng không nói.

Ví dụ như trên đường đến bờ sông, Nhan Vũ và Bách An ngồi ở hàng ghế sau xe bảo mẫu, cậu không yên lòng cảm điện thoại chờ nửa ngày nhưng lại không đợi được người kia mở miệng, cuối cùng cậu không nhin được, giả vờ điều chỉnh tư thế, lợi dụng cơ hội xoay người nhìn một cái, phát hiện Bách An đang nhắm mắt ngủ!

Trong khoảnh khắc đó, không cần nói cũng biết Nhan Vũ có bao nhiêu tức giận, trong tức giận xen lẫn tiếc nuối và mất mát vô hình, không cam lòng nghiêng đầu quan sát tần suất hít thở của Bách An, cố gắng xác nhận Bách An có ngủ thật hay không.

Bách An vẫn mặc cái áo sơ mi trắng đó, vai anh rất rộng, vai áo sơ mi hoàn toàn phồng lên, áo chỉ cài từ cúc thứ hai, cổ áo ngay ngắn lộ ra một đoạn xương quai xanh rõ ràng. Từ cổ đi lên là gò má xinh đẹp, viền mặt rõ ràng, màu da khá trắng, tóc mái đen nhánh và bờ môi càng thêm xinh đẹp, tăng thêm vài phần lạnh cảm như có như không.

Ánh mắt Nhan Vũ không tự chủ rơi vào đôi môi hơi mỏng kia, tâm tư biến chuyển. Bách An dùng... Dùng bờ môi như vậy hôn Lisa sao?

Cậu bỗng nhiên trở nên phiền muộn, dứt khoát thu mắt, đeo tai nghe tìm trò chơi bắn súng, anh dừng giết địch trong game. Thình thoảng trước mắt cậu lóe lên một hình bóng, trong lúc hoảng hốt đó, nhân vật trong game đã chết trận không biết bao nhiêu lần.

Xe chạy êm qua một đoạn đường, hai hàng cây bên vệ đường rút lui, Nhan Vũ mất hứng thú chơi game, quyết định tắt game, tìm một bài hát êm dịu hỗ trợ giấc ngủ trong mục phát nhạc, tựa lưng vào ghế, nhìn thoảng qua gương mặt say ngủ của Bách An rồi nhắm mắt nghỉ ngơi.

Không biết qua bao lâu, Nhan Vũ nghe có người gọi tên mình, âm thanh kia vừa tinh khiết vừa trầm ấm, như là một dòng suối xua tan băng giá, rót vào tai cậu, cậu mở mắt, phía trước một mảnh mây mù.

Cậu ngủ đến mức không phân biệt được ngày đêm, cho rằng mình đang ở nhà, thấy đối diện là lưng ghế dựa thì mới mở mắt tỉnh táo. Bờ vai đột nhiên căng chặt, cậu xoay vai ngửa người ra, nghe thấy tiếng người phía trước đang thảo luận thì mới nhớ ra: À, hôm nay mình đang làm việc.

“Tỉnh?” Trong lúc đang mơ ngủ, âm thanh phía trên truyền xuống.

Thân thể Nhan Vũ cứng đờ, cần cổ chuyển động cót két như máy móc lâu năm không tu sửa, thấy mình đang gối lên cặp chân dài, nghĩ đến chủ nhân của cặp chân dài thì đầu nổ ‘bùm bùm’, lập tức chống tay tính ngồi dậy thì ai ngờ lại dùng cánh tay tê rần bị cậu gối cả tiếng, máu không lưu thông để chống, ngồi dậy chưa được 10cm đã hệt tay sắp ngã xuống, may là có một đôi tay hữu lực đứng lúc ôm vai đỡ cậu ngồi lên.

Hương nước hoa nhàn nhạt của đàn ông nhân cơ hội xộc vào xoang mũi Nhan Vũ, cậu vô cùng ảo não thoát khỏi tay Bách An, duy trì thiết lập cao lãnh, lúng túng trả lời: “Cảm ơn.”

Đợi một hồi, Bách An mới khẽ ‘ừ’.

Nhan Vũ bị tiếng ‘ừ’ này làm cho không dễ chịu lắm, lòng thóa mạ bản thân: Lúc nên ngủ thì không ngủ, lúc không nên ngủ thì lại ngủ.

Lúc cúi đầu, nương theo ánh đèn cậu thấy di động nằm giữa cậu và Bách An, lúc này nhìn thấy nó như thấy cộng rơm cứu mạng, vội vàng cầm lấy. Sau đó cậu dịch sang bên cạnh tìm tai nghe thì thấy một bàn tay thon dài đưa đến trước mặt cậu, dây nhỏ màu trắng nằm gọn trong lòng bàn tay người kia.

Là tai nghe của cậu.

Nhan Vũ vội vàng nhận lấy, lại nói cảm ơn thêm một lần. Bách An chỉ gật đầu, ngay cả chữ ‘ừ’ cũng bị lược mất.

Xe ngừng, người đại diện ngồi ở phía trước xuống xe, mở cửa gọi: “Đến rồi, xuống xe đi.”

Bách An chân dài bước xuống, sơ mi trắng thoáng qua trước mắt Nhan Vũ, người đã đứng ngoài xe. Nhan Vũ vốn tính chờ anh đi xa mới xuống xe, nhưng người đại diện lại ló đầu vào: “Thiếu gia, ngủ cả đoạn đường rồi mà vẫn chưa tỉnh sao?”

Nghe thấy thế, Bách An nghiêng người nhìn vào trong xe: “Cậu tên là Thiếu Gia?” Nhan Vũ lâu bầu, không thể làm gì khác hơn là cong người bước xuống xe. Người đại diện đặt tay lên trên che mui xe, trêu chọc càng hăng say: “Thiếu gia, đừng để đụng đầu.”

“Đậu má anh ——” Cậu cao giọng muốn phân trần hai câu với người đại diện, mắt thoáng nhìn bóng hình cách đó không xa, trong nháy mắt toàn bộ lời nói nghẹn trong cuống họng, khụ khụ vài tiếng, cổ ngất vai người đại diện, ngất đến khi người đại diện nhe răng trợn mắt mới buông tay. Sau đó Nhan Vũ luôn chậm vài bước chân, theo Bách An đến phim trường đã được dọn ra xong xuôi.

6. Chương 6

Edit: Qiezi

Bách An và Nhan Vũ ngồi xe bảo mẫu quay lại phim trường chính, sau đó tự lái xe về nhà.

Bách An ngồi trên ghế phụ, khuỷu tay đặt lên cửa sổ xe, tay đặt dưới cằm, nghiêng đầu nhìn bóng cây xẹt qua ngoài cửa sổ xe. Người đại diện đang lái xe liên tục quay đầu nhìn sườn mặt anh, ánh đèn xuyên qua cửa sổ xe hắt lên mặt anh. Anh như một pho tượng vô cùng hoàn mỹ, tùy ý khó nắm bắt như ánh sáng, mưa, gió, tuyết bỗng nhiên thổi qua.

Người đại diện càng nhìn càng cảm thấy khá thú vị, nhướn mày hỏi: “Tâm trạng cậu không tệ?”

Hắn dẫn dắt Bách An bốn năm rưỡi, thêm nửa năm nữa là tròn năm năm đưa Bách An vào nghề. Nhiều năm như vậy, có rất nhiều tối do hắn đưa Bách An về nhà. Lần nào Bách An từ phim trường về cũng vô cùng im lặng, bốn phía tản ra khí thế nặng nề âm u, đối với chuyện gì cũng không hứng thú. Nguyên nhân là gì thì Bách An chưa từng kể, nhưng có nhiều lần, anh lơ mơ đoán được là do quay cảnh giường chiếu.

Hợp tác nhiều lần, người đại diện đã sớm thích ứng Bách An im lặng như vậy, nhưng trong sự im lặng hôm nay hắn cảm nhận được hương vị không bình thường —— không còn cảm giác nặng nề nữa, mắt khép hờ chán chường hiếm khi mở to, có lẽ vì đèn đường ngoài cửa sổ, đôi người đen nhánh lấp lánh ánh sáng.

Bách An im lặng.

Gặp phải đèn đỏ, người đại diện chậm rãi giảm tốc độ, dừng lại cách chiếc xe phía trước vài mét, tay khoát lên tay lái, hứng thú nghiêng đầu nhìn Bách An: “Vì Lisa?” Hắn nhớ lại dáng dấp phong tình vạn chủng của Lisa, đánh giá từ góc độ chuyên nghiệp: “Lisa thật sự không tệ, người từng hợp tác với Lisa đều nói cô ấy làm việc tốt, hay là lát nữa...”

Bách An bỗng nhiên cắt ngang hắn: “Đèn xanh rồi.”

Phía sau truyền đến tiếng còi xe, người đại diện không kịp nói thêm gì nữa, luống cuống khởi động xe. Đợi đến khi chạy được một đoạn thì đề tài này đã sớm bị vứt tới nơi nào rồi.

Ngày hôm sau còn phải làm việc, người đại diện mặt dày mày dạn nường nhờ ở nhà Bách An, thừa dịp Bách An đi tắm, hắn cuộn tròn trên sofa đạo V Quyển. Hắn đến khu chính thức nhìn từ trên xuống dưới, nam diễn viên XX đóng phim ra mắt, nữ diễn viên YY có bước phát triển mới, CP ZZ lần thứ hai hợp tác quay phim mới, sáng tạo giai thoại... Tới tới lui lui mấy khuôn mặt quen thuộc. Hắn lui khỏi khu chính thức, vào khu fan, ngay lập tức bị cái tên Bách An Nhan Vũ do fan đẩy lên trang đầu thu hút chú ý.

Bách An quần khăn tắm đi ra, dùng khăn mặt lau tóc đang nhỏ nước. Người đại diện bỗng nhiên hỏi một câu không đầu không đuôi: “Cậu và Nhan Vũ xảy ra mâu thuẫn?” Hắn đưa điện thoại về phía trước: “Xem đi, Nhan Vũ xóa tất cả video đã mua của cậu.”

Bách An vốn định đi rót một ly nước, nghe vậy chợt dừng bước, đổi hướng đi về phía sofa, nhìn topic do fan lập —— (CP Bách An Nhan Vũ xảy ra vấn đề? Liên tục xóa video là vì sao?)

Chủ topic: Chủ nhân bế quan đóng phim, vốn định đi kiếm chút đường ăn, ai ngờ bị đút cả đồng bột thủy tinh. Nhan Vũ xóa toàn bộ video đã mua!!! Có nhân sĩ nào biết chuyện của bọn họ không?

Lầu 1: Sao không nghĩ đến mặt tích cực, có lẽ là xem xong rồi nên xóa thì sao?

Lầu 2: Cho dù xem xong cũng không cần xóa chứ, tốt xấu gì cũng bỏ tiền ra mua, sao không lưu lại...

Lầu 3: Cho dù? Lầu trên có ý gì, nói nhiều như vậy là đang tính nói bọn họ đã tách riêng rồi à?

Lầu 4: Cái tiêu đề điên khùng gì vậy? Khảo Thí đã lâu không lên V Quyền, bọn họ ở chung với nhau từ khi nào?

Lầu 5: Có thể là anh ấy đã phát hiện tài khoản VIP sẽ hiện tất cả hoạt động?

Lầu 6: Tui lạy thím, xóa video cũng có ghi chép lại, nếu anh ấy biết acc VIP công khai hoạt động thì cũng sẽ không xóa đâu, hiểu không?

Lầu 7: Đậu mòe, CP tui chèo BE rồi sao?

Lầu 8: Không thấy họ quay chung một bộ, chết không nhắm mắt /khóc/

Lầu 9: Chết không nhắm mắt +1

...

Lầu 88: Tui nghĩ mọi người đừng nghĩ nhiều, có lẽ là tiện tay xóa thôi, không cần phải mổ xẻ quá lố đâu.

...

Bách An nhìn thoáng qua, không nói gì. Anh đứng dậy vào nhà bếp rót nước, người đại diện lại quay về làm ỏ trên sô pha, suy nghĩ: Đừng nói là Nhan Vũ thật sự không biết tài khoản VIP công khai đấy chứ?

Sự thật chứng minh, Nhan Vũ thật sự không biết.

Sau khi về nhà, chuyện đầu tiên cậu làm chính là lên V Quyền, vào thẳng trang mình mua video của Bách An, xóa hết toàn bộ video. Xóa rồi sẽ mất không thấy tâm không phiền, sau đó ném di động sang một bên, ngồi thừ một lúc trên sô pha rồi đứng dậy lên lầu hai tập thể hình, căn bản không biết mình lại nhắc lên phong ba trên V Quyền.

Sau khi tập thể hình một giờ, xuống lầu thì đã hơn 11 giờ, tắm xong rồi lên giường nằm. Trong đầu Nhan Vũ chợt lóe lên ánh mắt mập mờ của Bách An vào mấy tiếng trước, cậu lập tức trở mình, cào cào tóc, khuấy hình ảnh trong đầu thành đồng nhão nhoẹt rồi dùng chăn che đầu lại.

Ngày hôm sau, dưới sự thúc giục nài nỉ của người đại diện, Nhan Vũ mới chậm chạp ra khỏi nhà, ngồi trên xe người đại diện chạy đến phim trường. Sau đó như một đứa nhỏ lần đầu bị ba mẹ đưa đi nhà trẻ, một hai muốn dắt người đại diện vào phòng hóa trang với mình, ngay cả lúc trên đường, người đại diện muốn đi toilet mà cậu cũng muốn theo, cho đến khi khiến người đại diện bực phát khả nghi, đi tiểu ngay cả cái

mông cũng không dám lộ, không ngừng cảnh giác quay đầu lại.

Nhan Vũ vừa giải thích không hứng thú với mông người đại diện vừa đẩy cửa ra, lúc quay đầu lại thì đột nhiên thấy Bách An đang đưa lưng về phía cậu.

Từ trong gương có thể thấy rõ hôm nay Bách An mặc áo sơ mi đen rất vừa vặn, vải vóc thẳng thớm ôm bờ vai rộng tạo thành đường cong, cổ tay áo vén lên, vô cùng đơn giản, không có bất kỳ trang sức thừa thãi nào, cảm giác lành lạnh mà sắc bén, khiến khí tràng cao lãnh cảm dục quanh anh càng thêm nồng đậm.

Sao người này mặc gì cũng đẹp hết vậy? Trong lòng Nhan Vũ xẹt qua nghi vấn.

Nghe tiếng nói chuyện, Bách An ngẩng đầu nhìn gương, đối diện với tầm mắt Nhan Vũ. Nhan Vũ giật mình, trong lòng có cảm giác như bị bắt tại trận. Cậu luống cuống nhìn trái nhìn phải, bỗng nhiên nghe tiếng từ tốn của Bách An: “Chào cậu.”

Tay nắm chốt cửa còn chưa mở mà lòng bàn tay đã đau nhức, Nhan Vũ cảm thấy mình thật sự không có tiền đồ. Đêm trước còn quyết tâm phải cách xa Bách An một chút, hôm nay chỉ vì một kiện áo sơ mi đen, một câu chào đơn giản đã lập tức lay động quyết tâm của cậu, trái tim nhảy nhót từng bừng, cậu luyến tiếc bỏ qua cơ hội này nhưng lại cảm thấy xấu hổ, lắp bắp: “A... Chào... Chào anh.” Tay nhanh chóng buông ra, chốt cửa bật lại vang lên cái cách.

Người đại diện của Nhan Vũ ngồi ở ghế trên sau lưng Nhan Vũ, dần dần cảm thấy bầu không khí trong phòng có chút cổ quái, hình như có vô số sợi tơ vô hình lằng lẽ vươn về phía hai người đang ngồi nghịch đi động, trong không khí vừa lên vừa lộ, thông thả di chuyển. Sau khi dính lấy hai người, sợi tơ nhanh chóng quấn chặt, tác động tới hô hấp và nhịp tim của hai người, không khí mập mờ len lỏi vào xung quanh, tính chất đối lập mãnh liệt làm hẩn như đứng trong đồng lửa, ngồi trong đồng than.

Cũng may lúc này thợ trang điểm đi vào đúng lúc, sợi tơ quấn rối hai người bị chặt đứt, cứu người đại diện một mạng gâu gâu.

Nhan sắc và làn da hai người không tệ, thợ trang điểm vừa khen vừa che một chút vằn đen trên mắt, kẻ mắt vài nét là dễ dàng kết thúc công việc. Hai người đồng thời đứng dậy, cùng đi ra ngoài, vai cách vai không quá 5cm, gần đến mức có thể cảm nhận nhiệt độ thân thể trên người đối phương.

Bách An rất tự nhiên lui về sau một bước, để Nhan Vũ ra trước. Hai người Nhan Vũ Bách An, một trước một sau vào phim trường.

Cảnh này là tình ái chân chính của ba người, nữ chính Lisa đã mặc váy lụa trắng ngồi trên sô pha, không chút áp lực nói chuyện phiếm với người đại diện, thỉnh thoảng nhìn sang Bách An và Nhan Vũ đang nghe đạo diễn giảng kịch bản, cùng người đại diện nói mấy câu, sau đó cùng bật cười thành tiếng.

“Trên kịch bản cũng đã viết là Nhan Vũ ra trước, sau đó là Bách An...”

Thật sự thì kịch bản AV không có gì để nói, chẳng qua chỉ là nhấn mạnh vài chuyện cần chú ý. Nói không tới mấy phút nhưng cả quá trình Nhan Vũ không nghe lọt một chữ, cứ một mực gật đầu. Giọng đạo diễn không sánh bằng tiếng hít thở đều đều của người bên cạnh, cho đến khi đạo diễn hỏi: “Còn có vấn đề gì khác không?” thì Nhan Vũ mới giật mình hoàn hồn, chợt dạ lắc đầu: “Không có.” Đạo diễn hài lòng ‘ừ’ một tiếng, cuốn lại kịch bản không có bao nhiêu trang, gõ gõ trên tay: “Các bộ phận chuẩn bị quay phim!”

7. Chương 7

Edit: Qiezi

Phim trường dần yên tĩnh lại, mỗi người đều có cương vị và vị trí riêng, camera được bật lên, thay đổi góc độ thu hình ba người ngồi trên sô pha.

Nữ chính Tiểu Ưu – tên trong kịch bản – ngồi giữa sô pha, Bách An bên trái, Nhan Vũ bên phải, rèm cửa khép kín, ánh sáng lờ mờ, trên tivi đối diện sô pha đang chiếu một bộ phim s*x nổi tiếng.

Lúc nhìn nam nữ hoàn toàn trần trụi dây dưa với nhau trong tivi, thần thái ba người thay đổi. Nhan Vũ lặng lẽ nắm tay Tiểu Ưu đang đặt trên sô pha, nắm ngón tay chậm rãi lồng vào kẽ tay đối phương, siết chặt rồi lại chậm rãi rút ra, ma sát mập mờ.

Lúc này Bách An đi rót cafe, chờ bóng dáng anh biến mất ở phòng khách, hai người ngồi trên sô pha lập tức hôn nhau. Tiểu Ưu khước từ, nói Bách An vẫn còn ở đây, Nhan Vũ thì vừa cởi quần áo Tiểu Ưu vừa cười hừ hông: “Sợ cái gì?”

Dục hỏa đốt người, Tiểu Ưu cắn môi dưới như hạ quyết tâm nào đó, buông lỏng bàn tay ngăn cản Nhan Vũ. Cậu vui vẻ, nhanh chóng cởi quần áo của mình và Tiểu Ưu, hai cổ thân thể trần truồng quấn lấy nhau.

Nhan Vũ chỉ cảm thấy quá trình quay này vô cùng gian khổ, tay và mắt cậu đều đóng đinh lên người nữ chính, nhưng thỉnh thoảng lại liếc mắt nhìn về phía cửa phòng bếp, sau đó Bách An sẽ từ đó đi ra, xem trận ái tình này của cậu.

Nhan Vũ vào nghề đã gần hai năm, kinh nghiệm đóng phim không ít. Cậu đã quen bị camera và ánh mắt nhiều người soi mói thân thể một cách trắng trợn, cậu rất tự tin dáng vóc và đường cong của bản thân, cũng không ngại biểu diễn sức mạnh cùng mị lực của mình trước mặt người khác. Nhưng nghĩ đến phải bại lộ thân thể trước mặt Bách An, tự tin cùng ưu việt tan sạch sành sanh, thay vào đó là bất an và lo sợ, cảm giác thẹn thùng khó diễn tả bao phủ lấy cậu.

Chuyện này rất kỳ quái, bởi vì Nhan Vũ luôn ghét Bách An, bất luận là ánh mắt hờ hững không để ai vào mắt hay là nụ cười lạnh nhạt khi anh nhìn thấu lòng người cũng khiến người ta nổi giận.

Giờ khắc này, Nhan Vũ phát hiện cậu không thể không quan tâm mọi chuyện của Bách An. Bởi vì trước giờ, ngay cả chính cậu cũng không phát hiện bản thân luôn chú ý nhất cử nhất động của Bách An, cho nên

sau khi cậu thấy trong bài phỏng vấn ở V Quyển, Bách An nói không biết cậu, cậu bắt đầu âm thầm phân cao thấp với Bách An.

Cho dù khi đó cậu mới vào giới, chỉ đóng được một bộ, thêm nữa trong một cuộc gặp gỡ nào đó, ánh mắt lơ đãng kia đã khiến cậu không thể không chú ý.

Cậu không chấp nhận sự phủ định của Bách An, dù cho chỉ là một ánh mắt thoáng qua cũng đủ làm cậu hoảng loạn.

Nhờ đâu... Bách An không thích vóc dáng cậu thì phải làm sao?

Nhưng cái gì nên tới cũng phải tới, Bách An thấy bất thường nên ấn tắt máy đang nghiền cafe, từ phòng bếp đi ra thấy được một màn hoan ái trên sofa. Anh chỉ có hơi kinh ngạc, đi tới sofa đối diện với Tiểu Ưu, nói một câu đại ý là muốn gia nhập, cùng cô hôn môi.

Từ giây phút Bách An xuất hiện, Nhan Vũ như mọc gai trên người, dưới da như nổi lên một mảnh lửa, bập bùng cháy lên mặt cậu, âm thanh lửa cháy lan tràn rưới vào tai, thiêu cháy đến mức trên người cậu đau rất như bị kim đâm, ngay cả tiếng nức nở của nữ chính bị nụ hôn ngăn chặn cũng bị âm thanh lửa đốt tí tách lẫn át. Cậu thấy bàn tay khoát lên tai nữ chính, trong lòng không ngừng tự nhủ: Dừng lại, đừng nhìn nữa. Thế nhưng ánh mắt lại không thể khống chế, di động về phía trước, cúc áo sơ mi đập vào mí mắt, sau đó là cẳng cổ duỗi về trước, đường viền mặt rõ ràng cùng với... Đôi mắt đen kịt như mạch nước ngầm.

Ai cũng không ngờ lúc này đây lại đối mặt nhau, nhưng một khi đối mặt lại lập tức bị chế trụ, không thể tách ra. Có lẽ là vì bầu không khí mập mờ, có lẽ là vì nhiệt độ dần dâng cao, ánh mắt Bách An rất nóng bỏng, từ cặp mắt mông lung ngập nước của Nhan Vũ trượt xuống gò má bị dục vọng chưng đỏ, rồi đến ngực và bờ eo hữu lực, đột nhiên ánh mắt quay lại, rơi vào cánh môi bị cắn sưng đỏ. Anh nhìn chăm chú cánh môi ấy một lúc rồi rũ mắt, hôn nữ chính càng sâu.

Nhan Vũ bị anh nhìn đến đốt cháy cả nội tạng, chỉ cảm thấy ánh mắt kia như hóa thành thực thể, sờ soạng một lần trên người cậu, 'bàn tay' nóng rẫy khiến cậu rùng mình. Lúc Bách An nhìn môi cậu, cậu dường như cho rằng... Bách An muốn hôn cậu.

Cậu chưa bao giờ nghĩ rằng phim trường lại nóng như vậy, chưa bao giờ nghĩ làm tình sẽ khiến người mê ly như vậy. Lần đầu tiên cậu vứt bỏ kỹ xảo, hoàn toàn không để mắt đến sự tồn tại của camera, dung nhập chính mình vào bầu không khí nóng đến sắp bốc hơi. Dục vọng hưng phấn bùng bùng, tiến công đột nhiên hung hãn, Tiểu Ưu đột nhiên bật tiếng rên rỉ khó nhịn, có vài lần cô và Bách An quấn quýt cánh môi, cuối cùng chỉ có thể siết chặt sofa, kêu lên đầy run rẩy.

Nhan Vũ dựa theo nhắc nhở, xoay người Tiểu Ưu lại. Bách An đi vòng qua trước sofa, quỳ một gối hôn lên ngực cô, đồng thời lần tay xuống dưới xoa xoa. Tay anh và tay Tiểu Ưu gặp nhau trên bụng Tiểu Ưu, Nhan Vũ như bị thứ gì đốt cháy, cuống quýt thu tay về, eo ngừng va chạm, chặt vật ngừng lại.

Bất ngờ không kịp đề phòng.

Dựa theo bình quân của Nhan Vũ thì vẫn có thể kiên trì thêm một lúc nữa, cậu cũng cho rằng mình sẽ bị đạo diễn mắng một trận, thừa dịp camera đặc tả hạ thế hai người thì cậu bất an quay đầu lại, phát hiện đạo diễn không có bất kỳ tức giận nào, thậm chí bảo cậu lui ra.

Nhan Vũ sắp bị nhiệt độ không biết ở đâu ra đốt cháy hồng đầu cuối cùng cũng hoàn hồn —— bộ phim này không phải do một mình cậu chèo chống, sau cậu còn có Bách An.

Nhan Vũ rút lui nhường chỗ, sau đó hôn môi Tiểu Ưu. Bách An chen đầu gối vào giữa hai chân Tiểu Ưu trên sofa, cao cao tại thượng cưỡi cưỡi ông tay áo, sau đó cưỡi một cưỡi áo sơ mi. Nhan Vũ không dám nhìn dáng vẻ trần trụi của anh, cũng không dám đối diện với ánh mắt anh, chỉ đành hốt hoảng nhắm mắt trong không khí nhuốm mùi tình dục.

...

Một tiếng kết thúc công việc như trời vang vọng lại, Nhan Vũ như vọt lên trước mặc quần áo, người đại diện chưa kịp đưa khăn mà cậu đã nhào vào phòng tắm. Cậu ở trong phòng tắm rửa rất lâu, tắm đến phân nửa đột nhiên nhớ lại lửa dục cuộn trào dưới lớp vỏ lạnh lùng cấm dục của Bách An. Cậu dựa trên tường, bàn tay tuốt lông hạ thế đã cương lên.

Nhan Vũ không dám phát ra tiếng động, tay nắm thành quyền. Cậu ngửa đầu, không ngừng phát ra từng tiếng rít sâu trong cuống họng, cuối cùng bắn ra. Cậu dùng tay che kín hai mắt, sợ hãi và xấu hổ khiến cậu không thể nén được ầm ục cùng không cam lòng khi bản thân không thể theo đuổi người mình thích, ghen tuông xông lên chớp mũi và vành mắt, nước mắt hòa lẫn nước máy chảy xuống, quyền lẫn khó phân.

Nhan Vũ, mày xong đời rồi.

Nhan Vũ ở trong phòng tắm hơn nửa giờ, đến khi người đại diện gõ cửa thì cậu mới lên tiếng trả lời, tắt vòi sen. Người đại diện đặt khăn tắm và quần áo sạch ở ngoài, ra bãi đậu xe ngằm lấy xe. Sau khi ra ngoài, Nhan Vũ nhìn đồng hồ, kinh ngạc phát hiện mình đã tắm lâu như vậy. Cậu vội vàng lau sạch người, sấy khô tóc rồi thay quần áo sạch sẽ, rời khỏi phòng tắm. Cậu xoay người nhìn vào gương thì thấy vành mắt ửng đỏ, ảo não thở dài, sửa sang quần áo rồi đi ra ngoài.

Nhan Vũ đứng ở cửa, im lặng một lúc lâu mới nghe được có tiếng bước chân tới gần. Cậu rất hoảng sợ, cho rằng là của người đại diện nên vội lên tiếng: “Anh Lâm, anh ——”. Đợi đến khi thấy rõ người trước mắt, giọng cậu hơi khựng lại, theo bản năng lui về sau nửa bước: “Bách An?”

Trong phim trường không chỉ có một phòng tắm, cũng không thể nào chờ dùng phòng tắm nhỉ?

Thoát khỏi bầu không khí nóng bỏng trên trường quay, Nhan Vũ lấy lại được quyền kiểm soát thân thể. Cậu che giấu tình cảm đơn phương vô vọng rất hoàn mỹ, không chút sơ hở nhìn về phía Bách An.

Bách An đến gần Nhan Vũ, một tay nâng lên, Nhan Vũ bất an liếc cánh tay đang vươn về phía mình, đến khi cậu sắp không chịu nổi, chuẩn bị né tránh thì bàn tay Bách An xòe ra, một hộp thuốc bằng sắt dày

chùng 3cm tiến vào tầm mắt. Hai ngày nay Nhan Vũ luôn mất ngủ, đây là thuốc ngậm đau họng mà cậu mang theo bên người.

“Cậu làm rơi ở trường quay.” Giọng Bách An rất bình thường, không có chút phập phồng nào.

“À, à, cảm ơn, cảm ơn.”

Nhan Vũ ngây người ừ vài tiếng rồi đưa tay ra đón nhưng Bách An không buông tay, cậu không thể làm gì khác hơn là tự đi lấy, cẩn thận không chạm vào tay Bách An. Cậu cầm sát mép hộp, kéo hộp thuốc nhưng không lấy được. Cậu nghi ngờ nhìn sang Bách An.

Bách An cao hơn Nhan Vũ 8cm, nhưng vì vai rộng chân dài, tỷ lệ cơ thể rất cân đối nên khi đứng chung với Nhan Vũ, anh có thể hoàn toàn chế trụ cậu. Nhan Vũ cảm thấy bị áp bách mãnh liệt nên bèn lui về sau hít sâu một hơi, đối với khí thế ỉu xiu của bản thân, cậu cảm thấy rất khuất nhục. Nhan Vũ cố gắng chống đỡ, không muốn lộ ra bất kỳ yêu thích và rụt rè nào, cùng anh giao chiến. Nhưng Bách An lại đột nhiên mở miệng: “Cố gắng nghỉ ngơi.” rồi buông lỏng lực tay, xoay người rời đi.

8. Chương 8

Edit: Qiezi

Hai tháng sau, bộ phim do Bách An, Nhan Vũ và Lisa thủ vai phát sóng, tên là Hành trình ba người .

8.00 am, trên V Quyền phát hành phim. Đến 8.00 pm, lượng mua đã vượt qua 30 vạn, trong nháy mắt vượt qua mấy bộ phim trên bảng xếp hạng tuần. Phía khu chính thức liên tục phát ba tin thông báo, trong khu fan biến đổi chóng mặt chỉ trong một ngày một đêm, bị Hành trình ba người nhấn chìm.

Lúc mọi chuyện đang phát sinh thì Nhan Vũ đang ở quán bar cùng đám bạn mơ mơ màng màng.

Hai tháng qua, đám bạn của Nhan Vũ bị cậu hẹn đi uống rượu luân phiên, cuối cùng trong tiếng nhạc đinh tai nhức óc, bị tửu lượng của Nhan Vũ ngược đến mức uể oải. Người bạn này cũng không ngoại lệ, mặt mày ảm đạm lấy tay che miệng ly, ngăn cản tay muốn rót rượu của Nhan Vũ: “Anh! Tao gọi mày là anh được không, tao không uống nữa!”

Nhan Vũ ghét bỏ: “Mày mới uống bao nhiêu ly?”

“Mấy ly không thành vấn đề, vấn đề là ai chịu nổi hai ba ngày uống một bữa như thế? Anh, anh Nhan, hai tháng này mày làm sao vậy? Có phải thất tình không?”

Nhan Vũ: “.....”

Tâm sự bị người vô tình đoán trúng, tay cầm chai rượu của Nhan Vũ cứng đờ, rót rượu vào ly mình, cảm giận thầm thì: “Không uống thì không uống, viện cớ nhiều như vậy làm gì.”

Cậu bạn kia nghe thấy, cho rằng giọng điệu và phản ứng của cậu không được bình thường, thái độ phàn nàn bị kinh ngạc thay thế, tay chống lên quầy rượu, ngồi thẳng người: “Chẳng lẽ mày... Thật sự thất tình?”

Nhan Vũ mặc kệ hần, ậm ừ ‘ưm’ một tiếng, nốc rượu vào miệng. Di động đặt trên bàn bỗng nhiên sáng lên, cái tên Hứa Thường Ninh lọt vào tầm mắt người bạn kia. Cậu ta vội vàng kéo tay Nhan Vũ, hất cằm nhắc nhở: “Di động! Di động! Có người gọi kìa!”

Nhan Vũ cúi đầu nhìn xuống, đặt ly lên bàn, ấn nút nghe rồi đi vào phòng vệ sinh.

Bên kia Hứa Thường Ninh đang nói cái gì đó, Nhan Vũ luôn trả lời ba chữ ‘không nghe rõ’. Cho đến khi đến hành lang ngoài phòng vệ sinh, tiếng nhạc và tiếng người nhỏ một chút, cậu mới hỏi: “Có chuyện gì?”

Giọng điệu của Hứa Thường Ninh vô cùng hưng phấn: “Phim của ông hot rồi biết không? Má ơi, quá kích thích! Ông mau lên V Quynh xem đi! Tàn sát khắp nơi luôn đó! Ai không biết còn tưởng chỉ có ông với Bách An quay bộ này!!!”

Nhan Vũ chợt tỉnh, dựa trên vách tường hành lang, có hai cô gái từ trong toilet đi ra, thấy Nhan Vũ thì nhìn không chớp mắt. Một cô đi tới trực tiếp nâng cằm Nhan Vũ, tựa người sát vào cậu. Nhan Vũ chặn tay cô gái, dứt điện thoại vào túi rồi rời khỏi toilet, đi thẳng ra ngoài cửa quán bar.

Một lát sau, bạn Nhan Vũ gọi tới, hỏi cậu có phải đi toilet hay không. Sau khi biết được cậu đã đi, người kia mắng một tiếng rồi ngắt máy.

Nhan Vũ một mình rảo bước trên phố, trên đường nhìn thấy một người đàn ông tựa vào ô tô khóc lóc ‘Vì sao cô ấy không thích tôi’. Cậu dừng lại nghe người kia lẩm nhẩm ít nhất chừng mười lần, cảm thấy bản thân và người đàn ông này là cùng cảnh ngộ. Cậu ngồi xổm trước mặt anh ta, vỗ vai: “Người anh em, cần tôi đỡ xe giúp anh không?”

Anh ta lắc đầu: “Vì sao cô ấy không thích tôi?”

Nhan Vũ trầm ngâm vài giây, sau đó dùng cảnh ngộ bản thân để giải thích: “Có thể là vì tính hướng của hai người không hợp nhau.”

Anh ta tiếp tục lắc đầu: “Vì sao cô ấy không thích tôi?”

“Con mẹ nó, anh là cái máy lặp thoại à?” Nhan Vũ không nén được tức giận, đứng lên đá chân anh ta: “Nhà anh ở đâu?”

Người đàn ông kia trả lời lộn xộn, Nhan Vũ chặn một chiếc taxi ven đường, thô lỗ nhét người vào xe. Cậu nhìn chiếc xe chạy xa, xoa vuốt bàn tay như dính đầy mùi rượu, hừ một tiếng, không biết là đang nói bản thân hay nói người đàn ông kia: “Vì chút chuyện này mà chìm đắm trong rượu chè, không có tiền đồ.”

Nhan Vũ tản bộ không có mục đích, lời của Hứa Thường Ninh luôn lẩn quẩn trong lòng cậu. Cuối cùng khi chiếc xe taxi thứ ba ầm còi, cậu mới hoàn hồn, ngồi vào trong xe.

Đêm khuya mười một giờ rưỡi, Nhan Vũ về đến nhà, vào cửa đã vứt áo khoác, giầy lung tung, vừa đi vừa cởi quần áo. Đến khi đến cửa phòng tắm thì trên người Nhan Vũ chỉ còn một cái quần lót. Cởi ra chiếc quần lót cuối cùng, cậu đóng cửa phòng tắm, tắm rửa hơn mười phút, tẩy đi mùi rượu trên người. Sau đó cậu ra ngoài đến cạnh giường, cầm lấy máy tính bảng đặt ở đầu giường rồi nhanh chóng lên V Quyền đã bị cậu bỏ quên hai tháng.

Quả nhiên như lời Hứa Thường Ninh, top 1 khu chính thức và khu fan đều là Hành trình ba người. Nhất là bên khu chính thức, có tổng cộng năm thông báo, Hành trình ba người chiếm bốn cái:

—— Bách An Nhan Vũ – phản ứng hóa học thể kỷ siêu nhiệt liệt, hợp tác với nữ thần Lisa, bộ phim mới Hành trình ba người 8.00 am lên sàn.

—— Hành trình ba người, lượng mua đột phá mười vạn!

—— Hành trình ba người, lượng mua đột phá hai mươi vạn!

—— Hành trình ba người, lượng mua đột phá ba mươi vạn!

Nhan Vũ thấy lượng mua ba mươi vạn thì lại càng hoảng sợ, V Quyền không giống showbiz, không ngờ lượng mua bộ phim này đã phá kỷ lục lượng mua 24 giờ của Bách An!

Kinh ngạc hơn nữa là khi lướt chuột xuống dưới, Hành trình ba người đã trở nên rất nổi tiếng, phía sau kèm một chữ ‘bạo’. Kéo xuống thêm chút nữa là khu chính thức đăng lại các video cắt nổi biên tập của fan, trong đó có cắt Bách An và Lisa, Nhan Vũ và Lisa. Nhưng nóng bỏng nhất lại là một bản cắt của Bách An và Nhan Vũ mang tên ‘Vương gặp Vương’, bất luận là lượng share hay là lượng bình luận cũng gấp mấy chục lần hai video cắt trước.

Nhan Vũ cố ép bản thân dùng chuột thoát ra nhưng con chuột như biến thành đinh sắt, video kia như nam châm từ siêu khổng, ép chuột quay trở lại vị trí cũ. Một tiếng tách thật nhỏ vang lên, khung phát video hiện ra, bắt đầu chạy video.

Rút kinh nghiệm lần trước, Nhan Vũ định tắt mấy cái bình luận ‘Rảnh rồi gào thét’ phóng ra như tên lửa nhưng tiếc là cậu chưa quen dùng V Quyền, tìm nửa ngày cũng không thấy nút tắt, không thể làm gì khác hơn là cố gắng bỏ qua những bình luận thường chạy vèo qua để chuyên tâm xem video.

Nhưng đáng tiếc, cho dù không nhìn thì bình luận vẫn ở đó.

Mặc dù Nhan Vũ cố gắng bỏ qua nhưng vẫn có mấy con chữ màu sắc đặc biệt lọt vào tầm mắt.

Cảnh mở màn là ba người gặp lại sau khi xa cách đã lâu, bình luận quét xoèn xoẹt ——

“Nhan Vũ đứng bên cạnh Bách An thật e thẹn! Mau nói tui biết đó chỉ là ảo giác của tui đi!”

“Gái ơi, không phải ảo giác, là thật ó!!!”

Nhan Vũ phá cơn tình ái của Bách An và Tiểu Ưu, trở mặt với Bách An, bình luận quét xoèn xoẹt ——

“Tôi yêu anh như thế, anh dám ngoại tình, nên đánh!”

“Bách An! Tay anh đang đặt đâu đấy!!!”

“Má ơi, Bách An quá cưng chiều Nhan Vũ, chịu đòn mà còn muốn ôm eo Nhan Vũ, quá tình cảm cha mẹ ời!”

Nhan Vũ lơ đãng nhìn qua, thấy được bình luận bay vèo vèo trên màn ảnh. Cậu mím môi, bấm lui video về đoạn cậu ngã, trong màn hình là chính cậu chạy ào vào phòng, đánh về phía Bách An. Chỉ trong thời gian ngắn ngủi ấy, Bách An quả thật đang đưa tay ôm eo cậu.

“Từ lúc nào...” Nhan Vũ bỗng nhiên che mắt, bàn tay chậm rãi trượt xuống, ngón trỏ nằm ngang nhân trung nóng bừng như muốn bốc cháy.

Video tiếp tục chạy, hình ảnh hai người đánh nhau xuất hiện, bình luận quét xoèn xoẹt ——

“Bạo lực gia đình, bạo lực gia đình!”

“Đánh vợ, Bách An anh sẽ hối hận!”

“Mọi người nhìn kỹ đi, Bách An hoàn toàn không đánh trả!”

“Cưng chiều dung túng công, bạn trai bạo lực, a a a a tui thà!!!!”

Cuối cùng Nhan Vũ cười lên người Bách An, một đồng bình luận trực tiếp quét đầy màn ảnh, các loại màu sắc ‘A a a a a’, ‘Tui chót’ lướt qua. Nhan Vũ ném chuột, rốt cuộc phát điên lên mà mắng: “Bị điên hết rồi

à!”

Cậu và Bách An đánh nhau, cậu dựa vào thực lực xoay người, sao đến mấy cái bình luận lại biến thành Bách An cố ý chiều chuộng bà xã?!

Nhan Vũ tắt video rồi đến khu fan kiểm tra, quả nhiên cái video đã leo top. Bất kể là ai, chỉ cần đi vào V Quyền, liếc mắt một cái sẽ thấy cái video này. Cậu thầm mắng một câu, trong lòng đầy hổ thẹn và bất an, nếu Bách An thấy mấy cái bình luận quá lố này sẽ không cảm thấy ghê tởm chứ?

Vừa nghĩ tới khả năng Bách An đang xem video giống mình, Nhan Vũ lơ đãng nhìn lên màn hình máy tính bảng. Trong cảm giác bất an và xấu hổ lại nhen nhóm một loại cảm xúc xoắn xuýt cùng vui vẻ, giống như ánh mắt Bách An xuyên qua màn hình, du dương trên người cậu.

Vai, cổ và trên mặt truyền đến cơn nóng như kim đâm, cả người Nhan Vũ cứng đờ nhào vào chăn, cố gắng néo chăn, tự mắng bản thân: “Nhan Vũ, mày là biến thái sao?”

Cậu vui trong chăn năm phút đồng hồ, cuối cùng không chống cự nổi khát vọng mà đứng lên lục lại video kia. Cậu tiếp tục nhìn xuống, bởi vì bản quyền nên video biên tập không thể quá ba phút. Hình ảnh lóe lên, là cảnh tượng ở bờ sông.

Bình luận vèo vèo không biết mỗi một ——

“Cái đầu phong, đây là GV phải không!!!”

“Nhéo mũi cái gì, hôn thẳng đuê! Tui muốn chui vào màn hình ăn đầu hai người này ghê!”

“Biên kịch thiên tài!”

“Đều con mẹ nó đã như vậy mà không làm một phát sao?”

Như đáp ứng bình luận của bà con, tình huống kế tiếp chính là cảnh lăn giường của ba người.

Lisa kẹp ở giữa bị cắt bỏ, hai người được biên tập chung trên một màn ảnh. Ánh mắt Bách An và Nhan Vũ dây dưa, cách màn hình mà vẫn có thể cảm nhận được thân thể dần phiếm hồng của Nhan Vũ trong phim trường không tính là quá nóng.

Nhan Vũ nhìn chằm chằm video, đợi đến khi Bách An cởi sạch, không ngừng tấn công vào thân thể bên dưới thì dù là cậu cũng lại bị hồi ức hai tháng trước nhấn chìm. Vào buổi chiều ngày hôm đó —— thân thể Bách An không chút mở thừa lại trở về trước mắt, ánh mắt lạnh đậm, cường thế, nóng bỏng không ngừng rơi trên mặt cậu, trên người cậu... Nhan Vũ không thể nhìn được, thất lưng mềm nhũn, một luồng lửa nóng chạy dọc xuống dưới.

Máy tính bảng rơi vào chần, loa phát bị vủi vốc mềm mại ngăn trở, âm thanh thân thể va chạm và tiếng thở dốc trở nên mong lung. Nhan Vũ nằm dài ra giường, mặt chôn trong khuỷu tay, cắn răng với tay vào quần lót tuốt lộng.

Càng sung sướng càng trống rỗng, Nhan Vũ sa vào bia rượu hai tháng, không hề liên lạc với Bách An đã đủ để cậu hiểu rõ — cậu thích Bách An, nhưng tình yêu của cậu chỉ là một sự đơn phương vô vọng. Cho dù Bách An thấy video thì cũng sẽ không để ý vì trong mắt Bách An, cậu chỉ giống như những lần hợp tác trước kia, không có chút khác biệt nào.

Nhan Vũ ghét bản thân như một tên trộm theo dõi người khác, cực kỳ giống người mẹ bệnh hoạn của cậu, hèn hạ theo đuổi một người không hề thích mình.

Âm thầm để ý và căng thẳng đợi chờ đã là giới hạn tự tôn của cậu, tất cả đều sẽ kết thúc trong thời gian không được đáp lại. Thế nhưng... Vì sao lại không cam tâm như thế?

Trong một gian phòng xa xa khác, Bách An cũng ngồi ở đầu giường, trên màn ảnh chính là ‘Vương gặp Vương’. Video bị ẩn tạm dừng, không có bình luận, chỉ có đặc tả Nhan Vũ lỏa thể. Ngón tay anh lướt trên màn ảnh, dọc theo eo Nhan Vũ hướng về phía trước, dừng lại trên ngực cậu, một lát sau dời lên cổ cậu, xẹt qua cằm cậu, rơi vào cặp môi đỏ tươi kia, nặng nề miết mạnh.

Làn da Nhan Vũ bị hun nóng đến đỏ ửng, như có người xoa vuốt từ eo đến ngực, mang theo từng đợt rung động không thể kiềm chế... Vô số cảnh tượng ngắn ngủi lóe lên trong đầu cậu, cuối cùng chỉ còn sót lại nghi vấn cuối cùng: Khi đó anh ấy muốn hôn mình sao?

9. Chương 9

Edit: Qiezi

Hành trình ba người ra mắt một tháng, hậu sinh khả úy, trèo lên đầu bảng xếp hạng mua bán hàng năm, trở thành đề tài nóng bỏng nhất trong V Quyền. Khu fan GV cực kỳ sôi nổi, mấy video fanmade liên quan đến Bách An Nhan Vũ đều bị khu chính thức đăng lên, leo lên đầu đề.

Lúc ban đầu, Nhan Vũ sẽ mở từng video mà xem, nhưng việc này không khác gì uống rượu độc giải khát. Cậu liên tục tìm lý do vì đâu mà cậu đơn phương, có lẽ vì lần đầu tiên gặp mặt và phải ánh mắt lơ đãng kia, có lẽ là bắt đầu từ một lúc nào đó, đợi đến khi thưởng thức xong từng đoạn hồi ức thì chỉ còn lại trống rỗng và mất mát.

Quay phim kết thúc hơn hai tháng, cậu và Bách An không còn liên lạc với nhau nữa, tựa như hai đường thẳng giao nhau, chạm nhau rồi xa mãi mãi. Nhan Vũ bám trụ ở V Quyền một tuần mới nhớ ra trong lần hợp tác này, ngay cả số di động của Bách An mà cậu cũng không có.

Lúc này cậu mới ý thức được mình quá buồn cười, không ai biết cậu đang nghĩ gì, cũng không có ai chỉ

trích cậu nhưng cậu không thể không phê phán bản thân, thông qua ái tình hư cấu của fan để thỏa mãn ảo tưởng của mình, đúng là quá xấu hổ.

Nhan Vũ kịp thời ngừng lại, hủy bỏ đánh dấu V Quyền, thông báo bạn bè nếu không phải ngày tận thế thì đừng tìm cậu. Cậu không ru rú trong nhà nữa, mỗi sáng cầm vợt tennis tới sân thể dục gần đó đánh bóng, cuối cùng cũng thu hồi được tâm tình đang chìm xuống đáy cốc.

Đến lúc này, Nhan Vũ mới chân chính có cơ hội cùng Bách An đi đường nấy, nếu như cậu không đi uống rượu với người đại diện.

Người đại diện dùng lý do ăn mừng, túm Nhan Vũ đến quán bar thường tới, kết quả đến nơi lại ném cậu một mình để gia nhập đám nhảy điên cuồng. Nhan Vũ ngoan ngoãn tự tìm một góc nhấm nháp rượu, nhìn xung quanh không có mục đích.

Khi cậu ngồi sắp hai mươi phút, ly rượu với một phần ba thì người đại diện và anh Đỗ rời khỏi sàn nhảy, ngồi vào bên cạnh cậu bắt đầu luyện thuyền.

Có lẽ là có Nhan Vũ ở đây, có lẽ là ba người đều có quan hệ chặt chẽ với V Quyền, tám tới tám lui chỉ tám về nam diễn viên đang nổi. Bọn họ cũng không tiện bàn luận về Nhan Vũ, trái lại nói đến đại biểu lớn nhất – Bách An.

Người đại diện nói lớn trong tiếng nhạc: “Bách An công lý khó dung! Tôi rất tò mò, đẹp trai như hấn vào showbiz cũng còn dư, vì sao lại đi làm nam diễn viên AV?”

Nam nữ diễn viên phim cấp 3 kiếm tiền rất nhanh, nhưng trong mắt nhiều người ngoài thì đây không được coi là một nghề nghiệp. Đừng nhìn mọi người tung hô nam thần nữ thần, có mấy người thật sự tìm được bạn trai bạn gái? Giống như năm đó nam diễn viên GV tiếng tăm lừng lẫy Hứa Thường Ninh kết hôn với fan của mình, cuộc sống mỹ mãn, quả thực như lông phượng sừng lân.

Anh Đỗ là nhân viên trong V Quyền, biết rất nhiều bối cảnh của nam nữ diễn viên. Nếu là bình thường thì hấn sẽ không nhiều lời, huống chi còn có Nhan Vũ ở đây. Nhưng bản thân đã hơi ngà ngà say, hấn cũng không nghĩ được gì nhiều, bưng ly rượu ẩn ý sâu xa: “Cậu ta cũng chỉ vì bắt đắc dĩ.”

Nhan Vũ nghe thấy thế bèn ngẩng đầu lên, vốn định lên sàn nhảy để tránh đề tài này. Cậu đặt ly rượu lên bàn, nhưng những lời của anh Đỗ khiến tay cậu như bị thoa nhựa cao su, làm kiểu gì cũng không tách ra nổi.

“Bắt đắc dĩ như thế nào?” Người đại diện hăng hái hỏi, không biết Nhan Vũ ngồi cách đó không xa cũng vĩnh tai lắng nghe.

“Tôi cũng chỉ nghe người khác nói, vào năm thứ hai đại học thì người nhà cậu ta bị bệnh, tài sản cũng hết sạch. Cậu ta bỏ học đi làm, ban ngày đẩy gạch ở công trường, buổi tối làm quán bar. Sau này ở quán bar gặp được người của Thanh Sắc Khuyến Mã, cho cậu ta danh thiếp...” Anh Đỗ ngừng lại, câu sau không cần

nói cũng biết.

“Người nhà cậu ta có khỏe lại không?”

“Khỏe cái gì, mấy tháng sau là qua đời. Bách An ký hợp đồng quay 10 bộ, mới quay có một bộ, không còn cách nào khác nên đành phải tiếp tục thôi.”

Nhan Vũ nắm ly rượu, ánh đèn nhấp nháy lọt vào mắt cậu. Cậu kinh ngạc ngồi ngay đơ, hồi tưởng lại dáng dấp lãnh đạm cầm dục của Bách An, cảm xúc ngổn ngang không thể thốt thành lời.

Người đại diện thổn thức: “Aizz, quả thật...” Đường như nhớ ra cái gì đó, hắn nói thêm: “Bộ GV của Bách An là sao? Xác định là hợp tác với Liễu Thừa sao?”

Nhan Vũ đang yên lặng tiêu hóa chuyện xưa của Bách An, nhấp một ngụm rượu, còn chưa nuốt xuống thì chợt nghe người đại diện nói. Cậu ho khan kịch liệt, đặt ly lên bàn, vừa ho vừa hỏi: “Khụ... Cái gì... Khụ khụ, GV cái gì? Anh ấy đóng GV? Không phải là anh ấy không quay GV sao?”

Hai người nghe cậu nói lại càng hoảng sợ, anh Đỗ kinh ngạc nhìn người đại diện: “Cậu ấy không biết?”

“À, tôi từ chối giúp cậu ấy.” Người đại diện thần nhiên đáp: “Thiếu gia của chúng tôi không quay cái loại này.”

Nhan Vũ lau rượu dính trên cằm, không hiểu hỏi: “Anh từ chối cái gì?”

Người đại diện liếc mắt nhìn cậu: “Đương nhiên là GV.” Hắn cầm ly rượu lên uống một ngụm, bổ sung: “Gần đây Bách An nhận một bộ phim, đạo diễn tìm em, anh từ chối giúp em rồi.”

Nhan Vũ ngây ngẩn: “Bách An không phải thẳng sao, thẳng thì sao có thể chấp nhận cùng đàn ông...”

Anh Đỗ cười cười: “Chuyện này có là gì, không phải có không ít diễn viên AV chuyển sang GV sao?”

Nhưng chuyện này không giống, đây không phải người khác, là Bách An đó.

Lúc ra mắt, anh đã tuyên bố sẽ không quay GV. Tham gia bốn năm rưỡi, đến nay anh chưa từng phá vỡ tuyên ngôn của mình, Bách An là thẳng nam 100% thẳng.

Bởi vì Bách An là thẳng, không chấp nhận đàn ông, bất luận là cậu hay là người con trai nào cũng không chiếm được trái tim Bách An. Cho nên Nhan Vũ biết khó mà lui, âm thầm nuốt cay quả đắng thất tình, còn có thể dùng tính hướng để làm tấm chắn, tạm thời an ủi bản thân.

Nhưng nếu Bách An có thể chấp nhận làm với đàn ông, vậy cậu có thể...

Ánh đèn trong quán bar lập lòe, phản chiếu sắc mặt đủ hình đủ loại của mọi người. Anh Đỗ không nhìn ra thái độ của Nhan Vũ, vui vẻ nói chuyện với người đại diện: “Đạo diễn vốn nhắm tới thiếu gia của cậu, bài phỏng vấn kia chỉ chưa huych toẹt ra tên họ thôi. Bên cậu thì từ chối nên chuyện này tạm thời dừng lại, nghe nói là tìm mấy người hợp tác nhưng Bách An đều không hài lòng, cuối cùng có quay hay không cũng chưa chắc nữa.”

Nhan Vũ đột nhiên biết được Bách An không phải là không thể chấp nhận đàn ông, có thể chỉ là không thích cậu, tâm tình rơi vào khoảng không như cái sàng bị đâm thủng. Cảm giác chua xót theo lỗ hổng lan tràn ra ngực, cậu đập bàn một cái, bỗng nhiên nghe anh Đỗ nói đến bài phỏng vấn, rõ ràng có liên quan đến cậu. Nhan Vũ nhú mày hỏi: “Phỏng vấn gì?”

Tiếp nhận ánh mắt buồn bực của anh Đỗ, người đại diện giải thích: “Gần đây thiếu gia đang bế quan.”

“À.” Anh Đỗ lấp lửng: “Cậu lên V Quyền là biết.”

Nhan Vũ định lấy điện thoại ra thì người đại diện nói: “Ở đây quá ồn, về nhà hẵng xem.”

“Vậy em về đây.” Nhan Vũ cảm thấy cũng đúng, vội vàng rời đi.

Người đại diện sững sốt, ý anh là bảo em chơi đã hẵng về xem, ai bảo em về bây giờ. Cậu vội vàng đi về, bỏ mặc hai người phía sau kêu khản cổ cũng không quay lại.

Nhan Vũ rời khỏi quán bar đón xe về nhà, không mang theo tai nghe nên không thể nghe trên xe công cộng. Cậu nhịn nửa giờ đường xe, xe đến ngoài tiểu khu, cậu trả tiền xe rồi vội vàng về nhà như có việc gấp lắm. Cậu cởi giày và áo khoác, không kịp đổi thành máy vi tính, vừa đi về phía sô pha vừa dùng điện thoại đăng nhập V Quyền, ở khu chính thức tìm được video phỏng vấn nhân dịp sinh nhật 27 của Bách An.

Hình ảnh Bách An mặc áo khoác đen ôm sát thân thể ngồi trên sô pha dính đầy logo V Quyền xuất hiện trên màn hình, sau khi nhân vật chính của buổi phỏng vấn thản nhiên chào hỏi, nhân viên V Quyền bắt đầu phun ra hàng tá câu hỏi, bắt đầu là về sinh nhật anh. Ví dụ như là làm sinh nhật với ai, tổ chức như thế nào, có hoạt động gì không. Video được lướt nhanh qua phút thứ bốn, cuối cùng cũng đến phần Nhan Vũ muốn xem —

“Nghe nói gần đây anh nhận một bộ GV, là thật sao?”

“Thật.”

“Nghe nói lúc anh ra nghề đã nói sẽ không nhận đóng GV, có chuyện gì khiến anh đổi ý sao?”

Bách An rũ mắt vài giây, chậm rãi nói: “Có lẽ... Là gần đây muốn nuôi mèo.”

“Nuôi mèo?” Nhân viên kinh ngạc lặp lại.

Bách An hơi nhếch môi, sau đó nói: “Không có gì, chỉ là muốn thử sức ở lĩnh vực mới.”

Nhân viên cho rằng lúc này Bách An chỉ nói đùa, phụ họa một câu rồi hỏi tiếp: “Anh muốn hợp tác với người như thế nào?”

“Tùy đạo diễn.”

“Anh thấy tin đồn trên mạng nói anh có thể sẽ hợp tác với Liễu Thừa, anh thấy thế nào?”

Bách An hơi sững sốt, sau đó trả lời: “Cũng không tệ lắm.”

Nhan Vũ xem video, nghe Bách An xác định quay GV thì đã cố gắng nhẫn nhịn, nhưng đến lúc này thì không nhịn nổi nữa, cũng không tệ lắm là có ý gì? Trong lòng cậu bốc mùi ghen tuông chua lôm, ầm ức và không cam lòng suốt ba tháng nay có xu thế vỡ đê, cậu định tắt video đi thì lại chợt nghe tên mình ——

“Video CP của anh và Nhan Vũ trong V Quyền rất hot, anh cảm thấy chuyện này như thế nào?”

Bách An mơ hồ mỉm cười: “Cắt ghép không tệ.”

Trong giọng điệu nhân viên ẩn ẩn tò mò: “Sau khi hợp tác với cậu ấy, anh có nhận xét gì?”

Lần này Bách An trầm tư một lúc như đang nhớ lại thứ gì đó, sau đó thản nhiên đáp: “Dáng người đẹp, rất đáng yêu.”

Nhân viên cũng không ngờ Bách An sẽ trả lời như vậy, thừa cơ hỏi tới: “Vậy nếu phải lựa chọn giữa Liễu Thừa và Nhan Vũ, anh sẽ chọn ai?”

“Phải xem đạo diễn chọn ai, với tôi mà nói không có gì khác nhau.” Bách An trả lời, sau đó dừng một chút rồi bổ sung: “Thế nhưng làm việc với người từng hợp tác sẽ ăn ý hơn.”

“Vậy nếu nhất định phải nói, người hợp tác lý tưởng của anh là dạng gì?”

“....” Bách An im lặng thật lâu, đến khi nhân viên cho rằng anh không muốn trả lời, chuẩn bị đổi chủ đề thì anh bỗng nhiên lên tiếng: “Nếu như có thể, tốt nhất là dáng người đẹp, vẻ ngoài nhìn phóng khoáng nhưng trên thực tế rất dễ thẹn thùng.”

...

Video dài 12 phút, Nhan Vũ xem xong ngay người trên sofa tận mấy phút, hôm nay tâm tình cậu quay như chong chóng. Đầu tiên là nghe nói Bách An muốn hợp tác với người khác quay GV, bây giờ lại cảm thấy người được nhắc đến giữa những con chữ của Bách An là cậu, sợ bản thân tự mình đa tình, theo phản xạ hình cung siêu dài mới nhớ tới bảng thảo luận. Cậu chọn một bài đứng đầu tên là [Bách An, anh có cần nói rõ ràng thêm chút xíu nữa không?] rồi nhấp vào ——

Chủ topic: Cần thận xem bài phỏng vấn 20 lần, vạch trần rất nhiều chi tiết chia sẻ cho mọi người:

1) 5p35: Lúc nhân viên nhắc tới Liễu Thừa, Bách An khá sững sốt, hình như không biết Liễu Thừa là ai, cũng có thể là không ngờ nhân viên lại nhắc tới Liễu Thừa.

2) 6p08: Lúc Bách An đang trả lời về video CP với Nhan Vũ thì khóe miệng cong lên một chút!

3) 6p49: Lúc Bách An tự hỏi hình dung về Nhan Vũ như thế nào thì mặt mày giãn ra, có vẻ vô cùng dịu dàng!

4) 7p16: Bách An trả lời rất mập mờ, tùy đạo diễn chọn, thế nhưng CÔNG KHAI rất ăn ý với Nhan Vũ.

5) 8p03: Bách An nói MẪU LÝ TƯỞNG của ảnh (tui mặc kệ mẫu lý tưởng của ảnh!) phải có dáng người đẹp, xin chuyển tới 6p49, anh ấy mới nói qua Nhan Vũ dáng đẹp, mọi người xem Hành trình ba người do Nhan Vũ đóng, cả bộ phim đều e thẹn, sắp bị Bách An thả thính chết rồi! Dáng người đẹp lại dễ thẹn thùng không phải là Nhan Vũ sao! Hả?!!

Nói tóm lại, Bách An à, anh có cần rõ ràng hơn nữa không hả???

Vội vàng tổng kết, có thể sẽ bỏ qua một số chi tiết. Nếu ai có bổ sung thì xin nhắn tin cho tui.

Lầu 1: Chủ thớt thật sự xem hơn 20 lần? Đúng là ngoan cường!

Lầu 2: Bài của chủ thớt giống như tâm tình của tui khi xem phỏng vấn đó, Bách An chỉ còn thiếu đường nói thẳng ra là muốn hợp tác với Nhan Vũ.

Lầu 3: Tui xem phân nửa đã cảm thấy có mùi gì đó sai sai, là gì nhỉ? Cái gì gọi là ‘Thế nhưng làm việc với người từng hợp tác rất ăn ý’?

Lầu 4: Cp quốc dân của tui là thật??

Lầu 5: Nếu thật sự có thể thấy hai người họ đóng chung, yem chết cũng nhắm mắt!

Lầu 6: Đẩy lên đi! Để nhà sản xuất và đạo diễn thấy! Bách An Nhan Vũ fighting!

Lầu 7: Dựa theo công lược mà tui từng xem thì nụ cười ở 6p08 quá cứng chiều rồi!!!

Lầu 8: Tui có thể là giả, nhưng CP của tui là thật!!

...

Nhan Vũ như một chú cá bị phơi trên bờ đã lâu, được tưới nước làm ẩm, một lần nữa tỏa sức sống mãnh liệt. Cậu tắt topic, trong đầu vẫn vang lên tiếng anh Đỗ nói trong quán bar:

—— đạo diễn vốn muốn tìm thiếu gia của cậu.

—— cái phỏng vấn kia chỉ suýt chút nữa nói rõ họ tên, bên cậu từ chối nên chuyện này tạm thời bị hoãn.

—— nghe nói là tìm mấy người hợp tác, Bách An đều không hài lòng, cuối cùng có quay hay không cũng chưa chắc nữa.

Người Bách An nhắc tới trong video là cậu sao? Cho nên cậu có thể hiểu thành đến bây giờ Bách An chưa xác định người hợp tác là vì... Chờ cậu sao?

10. Chương 10

Edit: Qiezi

Dòng nước ào ào chảy xuống, rơi vào người Nhan Vũ, miêu tả đường cong thân thể đầy mê hoặc. Cậu vuốt ve thân thể được Bách An khen ngợi, trong hơi nước mỏng lung chạm rãi làm rõ tâm tư bản thân.

Cái khác thì khó mà nói, nhưng có một việc rất rõ ràng —— cậu không chịu nổi nếu Bách An hợp tác với Liễu Thừa, càng thêm chắc chắn là cậu không chịu nổi nếu Bách An hợp tác với bất kỳ người nào. Nếu Bách An quyết định quay GV, cậu mong người hợp tác với Bách An là cậu.

Trước kia khi quay AV với phụ nữ, cậu ít khi biết xấu hổ là cái gì, dù cho bây giờ có một người đàn ông khác cùng quay GV với cậu, cậu cũng sẽ không hưng phấn và lo lắng như vậy. Chỉ có Bách An, chỉ nghĩ tới sẽ bị Bách An động chạm là cậu lập tức động tình không thể khắc chế, càng miễn bàn làm tình trước mắt bao người.

Làm sao bây giờ?

Nếu như Nhan Vũ không nhận, bờ môi Bách An sẽ hạ xuống môi Liễu Thừa hoặc là những người khác, tay sẽ rơi vào người những người khác, cũng sẽ tiến vào thân thể của họ để đạt khoái cảm. Nhưng nếu như nhận, cậu sẽ không thể giấu được tâm tư của bản thân đối với Bách An, bất luận là si mê hay khát vọng đều sẽ bại lộ dưới camera.

Tâm tư đối với Bách An ——

“Bách An.” Âm thanh ngậm nga đè nén vang vọng trong phòng tắm ẩm ướt.

Nhan Vũ đã không nhớ rõ đây là lần thứ mấy nghĩ tới Bách An để tự an ủi. Mỗi lần nghĩ tới Bách An, khát vọng dưới đáy lòng lại càng thêm rõ ràng. Sau khi đạt cao trào, cậu mới ý thức đây là một cơ hội, cơ hội tới gần Bách An, cơ hội chiếm được Bách An. Cậu phải tận dụng thời cơ, mất rồi sẽ không còn nữa. Về phần những chuyện khác cũng phải chờ cậu thực hiện xong cơ hội lần này rồi hẵng tính.

Hiện tại vấn đề quan trọng nhất là... Trước đây cậu tuyên bố không quay GV, người đại diện đã từ chối giúp cậu, phải làm sao để người khác biết bây giờ cậu muốn nhận bộ phim này?

Nói thẳng là chuyện không thể nào, nhờ đâu người Bách An nói trong phỏng vấn không phải là cậu, cậu vội vàng ra mặt chẳng phải là...

Nhan Vũ không phải rầu rĩ quá lâu, đêm trước cậu còn lo lắng đến các loại khả năng, ngủ một đêm, hôm sau tỉnh dậy lập tức nhận được điện thoại của đạo diễn Thanh Sắc Khuyển Mã.

Đạo diễn V Quyền không làm kiêu như ở showbiz, chào hỏi vài câu rồi vào ngay chủ đề chính. Đạo diễn nói muốn mời Nhan Vũ ăn cơm, chính thức làm quen một chút, sợ Nhan Vũ không đồng ý nên đặc biệt nhấn mạnh không nói việc công.

Ở loại thời điểm này, Nhan Vũ hiểu rõ vì sao đạo diễn Thanh Sắc Khuyển Mã lại tìm cậu. V Quyền rất nhỏ, cúi đầu không gặp ngang đầu thấy, hiện tại không hợp tác không có nghĩa là tương lai cũng không, dù cậu không định nhận quay bộ này nhưng người ta đã nói không bàn việc công, cậu cũng không tiện từ chối bữa ăn này. Huống chi cậu đang lo không ai đưa thang cho cậu trèo xuống, nghe đạo diễn nói thế, cậu lập tức đồng ý.

Sau khi báo cho người đại diện, sáu giờ ba mươi phút xế chiều hôm đó, trời sấm tối, Nhan Vũ đón xe đến địa điểm đã hẹn —— một nhà hàng Nhật rất nổi tiếng.

Lúc ở trên xe, cậu đã nghĩ ra lý do thoái thác, phải khôn khéo để người ngoài thấy cậu không quá ân cần cũng không quá lạnh nhạt, mọi việc phải chu toàn như cậu muốn nhưng lại không đến mức kéo đứt dây cung.

Cậu ở trên xe suy nghĩ đến tất cả trường hợp có thể xảy ra, sau khi xuống xe, vào trong nhà hàng nói tên đạo diễn, nhân viên phục vụ mặc quần áo kiểu Nhật dẫn cậu lên lầu hai.

Lúc đi trên hành lang, cậu còn thử tập dợt một lần. Nhưng khi cửa được kéo ra, Nhan Vũ không kịp có bất kỳ phản ứng nào, sững người tại chỗ.

Trong phòng có hai người đang ngồi, một là đạo diễn Thanh Sắc Khuyển Mã, người còn lại là Bách An đã ba tháng không gặp.

Đạo diễn thấy Nhan Vũ thì vội vàng đứng dậy, tươi cười ôm vai cậu: “Tới tới tới, ngồi xuống đi, chúng tôi đang chờ cậu.”

Không thể nói rõ là khiếp sợ hay vui mừng, Nhan Vũ ngây người bị đạo diễn dẫn tới bàn trà thấp ngồi xuống, ngồi bên cạnh Bách An.

“Đã lâu không gặp.” Bách An thản nhiên nói.

Nhan Vũ liếc một cái thật nhanh rồi dời mắt đi, cúi đầu nhìn mặt bàn, căng thẳng đáp: “Ừ... Đã lâu không gặp.”

“Từ sau lần hợp tác lần trước, các cậu đã lâu không gặp nhau đúng không, vậy hôm nay phải uống nhiều một chút...”

Đạo diễn đi qua một bên, cầm bầu rượu xanh nhạt rót rượu cho hai người. Nhan Vũ cần thứ gì đó để thoát khỏi trạng thái cứng đờ, vì vậy nhận bầu rượu rót một ly cho Bách An rồi rót cho bản thân một ly, ánh mắt nhìn thoáng qua khớp tay rõ ràng đang cầm ly rượu, ngay lập tức một âm thanh trầm thấp mà tinh khiết vang lên bên tai cậu: “Cám ơn.”

Mí mắt Nhan Vũ run lên, cố gắng giữ cổ tay ổn định mới không làm đổ rượu ra ngoài, cố gắng trấn tĩnh đáp: “Không có gì.”

Đạo diễn thân thiện chạm cốc với bọn họ, mau chóng tìm được đề tài chung. Nội dung trò chuyện bắt đầu từ bộ phim Nhan Vũ và Bách An hợp tác cho tới phim trường, sau đó đề tài chuyển lên người bọn họ, có đôi khi vô tình bóng gió hỏi gần đây Nhan Vũ có nhận bộ phim nào không, khi biết được không có thì không đào sâu đề tài nữa, sau khi uống mấy chén với hai người thì đạo diễn đứng dậy muốn đi toilet.

Còn gì nữa sao? Nhan Vũ căng thẳng, hoảng hốt đứng dậy đi theo nhưng đạo diễn cười ha hả đề người xuống: “Hai cậu cứ trò chuyện đi, tôi sẽ quay lại ngay.” Đạo diễn mở cửa ra ngoài, để lại hai người không nói chuyện với nhau được mấy câu ở chung một phòng, xấu hổ lan tràn.

Tửu lượng của Nhan Vũ rất tốt, ít khi uống say. Tuy rằng lúc này uống rượu có nồng độ cồn không tính là cao, nếu là ngày thường thì vẫn chưa bằng một nửa tửu lượng của cậu nhưng không biết hôm nay bị gì, mới uống không bao nhiêu mà trên người đã bắt đầu nóng bừng bừng, nhất là khi tới gần Bách An.

Cậu cho rằng qua ba tháng gặp lại Bách An thì cậu sẽ bình tĩnh hơn một chút nhưng trên thực tế, cho dù

qua bao lâu, một khi cậu gặp Bách An đều sẽ ỉu xiu trong nháy mắt.

Trong bữa cơm hôm nay, cậu nghe đạo diễn nói không sót một câu, cho đạo diễn đầy đủ mặt mũi nhưng kỳ thực ánh mắt vẫn liếc sang Bách An đang ngồi bên cạnh.

Bách An không nói nhiều, hỏi gì đáp đó, cho dù uống rượu cũng không thấy nhiệt độ cơ thể anh có thay đổi gì, luôn bình bình thường thường, lạnh lùng, không thấy chút dao động, giống như buổi gặp mặt này chỉ là một bữa cơm tại nhà đầy nhàm chán.

Nhan Vũ tâm loạn cào cào, không khỏi bắt đầu hoài nghi có khi nào phỏng vấn kia là do đạo diễn gài cậu, hoặc chỉ là đạo diễn nhìn trúng cậu?

Ngay khi cậu đang hồi hận đã tới đây thì bỗng nhiên trước mắt lóe lên một bóng trắng, sau đó mũi bị một thứ ấn xuống. Cậu rất hoảng sợ, theo bản năng đưa tay chụp lấy, bắt trúng bàn tay Bách An. Cảm giác lạnh lạnh, trên mặt Nhan Vũ nóng ran. Cậu vội buông tay, Bách An lập tức túm lấy tay cậu, bỏ thứ gì đó vào lòng bàn tay cậu, rồi bàn tay ấy lại lướt qua chóp mũi cậu lần hai.

Nhan Vũ vốn chỉ nóng nửa người, bây giờ cả thân thể đều nóng.

Cậu chợt nghe Bách An hỏi: “Cởi áo không?”

Nhan Vũ hoảng lên: “Cái gì?”

Ba tháng trôi qua, thời tiết đã qua cuối thu, nhiệt độ gần vào đông. Trong điện thoại, đạo diễn nói không bàn việc công, nơi hẹn lại khá riêng tư nên Nhan Vũ ăn mặc cũng không quá nghiêm túc, chỉ khoác áo tương đối hài hòa với nơi này. Áo khoác không tính là dày nhưng lúc này Nhan Vũ uống xong mấy ly rượu lại cảm thấy nóng không mặc nổi.

Lúc này Nhan Vũ mới phát hiện thứ trên tay mình là khăn giấy, Bách An đang giúp cậu lau mồ hôi.

“À, à, được.”

Nhan Vũ thừa dịp cởi áo khoác kéo giãn cự ly với Bách An, áo mới rời khỏi người đã bị Bách An cầm lấy mắc lên giá áo ở cạnh cửa, khi trở về anh ngồi xuống sát bên Nhan Vũ, khiến cho chút tâm tư kéo giãn khoảng cách của cậu bị phá nát.

Ngồi chung với người mình thích không phải là chuyện gì tốt đẹp, nhất là khi đối phương không biết tình cảm của mình. Hy vọng đối phương biết nhưng lại sợ bị từ chối, không thể kiềm chế để ý nhất cử nhất động của đối phương có ý gì với mình hay không, lại lo sợ mình ảo tưởng quá mức, sợ đối phương nhìn ra bất thường nên chỉ có thể lặng lẽ để con tim đập rộn, nóng rẫy, sôi trào, vui vẻ hoặc là mất mát.

Cảm xúc của Nhan Vũ khi đối diện với hành động Bách An gấp thức ăn cho cậu chính là như vậy.

Mắc xong áo khoác quay lại, Bách An liên tục gấp thức ăn cho cậu, gấp nhiều đến độ có món cách cậu khá xa, cậu nhìn mấy lần nhưng không động đũa đi gấp.

Cậu rất cố gắng để không nghĩ viễn vông, nhin rồi lại nhin, đến khi không nhin được nữa mới uyển chuyển hỏi: “Sao anh không ăn?”

“Nhìn em ăn.”

Nhan Vũ cứng họng: “.....”

Hiện tại Nhan Vũ rất muốn túm cổ áo Bách An hỏi rốt cuộc anh có ý gì, những lời trong phỏng vấn là ý của anh hay là ý của đạo diễn, rốt cuộc anh có muốn hợp tác với cậu hay không, rốt cuộc... Anh có ý với cậu không.

Nhưng Nhan Vũ cũng chỉ có thể nghĩ như thế, cho cậu mười lá gan cậu cũng không dám làm.

Thôi cứ để tôi buồn bực chết luôn đi, Nhan Vũ cam chịu nghĩ.

Cậu bắt mắt lắm lắm một tiếng: “Tôi có gì hay để nhìn?”

Hơn nữa đạo diễn đi quá lâu rồi, té vào bồn cầu rồi à?

Cậu nói rất khê, không hy vọng Bách An sẽ đáp lại, không ngờ Bách An lại thản nhiên trả lời một câu: “Cũng không tệ lắm.”

—— tin đồn trên mạng nói có thể là Liễu Thừa hợp tác với anh, anh thấy thế nào?

—— cũng không tệ lắm.

Hương vị phiền não đầy ngọt ngào vì một câu này mà thay đổi.

Sắc mặt Nhan Vũ chợt biến, cánh tay cứng đờ, những ngón tay siết chặt thu đũa. Cậu giả vờ như không bị những lời này đả kích, mỉm cười như đang đùa giỡn nhưng ngữ điệu lại bại lộ cảm xúc không cam lòng: “Có phải trong mắt anh, ai cũng không tệ lắm không?”

Thì ra cậu cũng chỉ đến mức không tệ lắm.

Đơn phương khiến Nhan Vũ vừa miễn cảm vừa đa nghi ——

Nhan Vũ phát hiện bản thân chỉ đang ảo tưởng, trong bài phỏng vấn, Bách An cũng không nói rõ muốn hợp tác với cậu, anh chỉ lựa chọn theo câu hỏi của nhân viên mà thôi.

Quả nhiên là cậu nghĩ nhiều quá sao?

Trong lòng Nhan Vũ không quá thoải mái, chưa xót khi hy vọng vỡ nát và phát hiện bản thân tự mình đa tình khiến cậu vô cùng xấu hổ, hai loại tâm tình này khiến lòng tự tôn của cậu bị xé nát. Cậu không khỏi hối hận —— nếu lúc đạo diễn mời cơm, cậu mang một câu ăn cơm cái con khỉ, sau đó cúp luôn điện thoại thì tốt biết bao.

Sao đạo diễn vẫn chưa quay lại? Chết trong toilet rồi đúng không?!

Không biết có phải cảm nhận được Nhan Vũ không vui hay không, Bách An hơi ngừng lại: “Em xem phỏng vấn?”

Nhan Vũ mạnh miệng: “Có xem một chút.”

Bách nhìn lướt qua đôi mắt sáng cùng gò má ửng đỏ của Nhan Vũ, hơi suy tư dời mắt đi: “Cũng không tệ lắm có thể giảm bớt rất nhiều phiền phức, không muốn trả lời người hỏi, không muốn trả lời vấn đề được hỏi...”

“Vậy thì ngại quá, lãng phí thời gian của anh.” Nhan Vũ hơi khó chịu cắt lời Bách An.

Cậu định đứng dậy thì cổ tay bị anh giữ chặt trên bàn, nghe Bách An tiếp tục nói: “Còn là vì không muốn nói thẳng là thích.” Anh chần chờ vài giây, càng thêm siết chặt cổ tay Nhan Vũ, xoay đầu nhìn thẳng vào mắt Nhan Vũ: “Em không chỉ là cũng không tệ lắm.”

Không muốn... Nói thẳng... Thích?!

Nhan Vũ bị mấy giây ngắn ngủi này chần trệ tại chỗ, trong tầm mắt giao nhau như có thứ gì muốn phóng ra. Ngay tại lúc này, trên hành lang truyền đến tiếng bước chân không quá đúng lúc, cửa phòng bị mở ra, đạo diễn cười cười đi vào: “Tôi mới nhận điện thoại, nói chuyện hơi nhiều. Hai cậu chờ lâu rồi phải không, tới tới tới, tiếp tục uống.”

Sau khi từ toilet quay về phòng ăn, dường như đạo diễn muốn vào chủ đề chính, nội dung chủ yếu là bộ phim trong tay được chuẩn bị như thế nào, thiết lập nhân vật như thế nào, đáng tiếc cậu như đàn gảy tai trâu, không nghe lọt một câu nào.

Trong khoảng khắc đạo diễn vào cửa, Bách An thu tay, dường như tất cả chưa từng phát sinh, vẫn im lặng

rót rượu, gấp thức ăn cho Nhan Vũ.

Sáu giờ rưỡi bắt đầu bữa hẹn, chín giờ tối mới tan tiệc, đến cuối cùng chỉ còn Bách An tỉnh táo, gọi điện thoại kêu người tới đón đạo diễn và Nhan Vũ.

Đạo diễn được đón đi trước, sau đó là Nhan Vũ. Bách An mặc áo khoác cho cậu rồi dìu người đi về phía người đại diện ở xa xa. Lúc đi tới vỉa hè thì Nhan Vũ bỗng nhiên hụt chân, cũng may có Bách An ôm cậu kịp thời, đến khi cậu đứng vững mới thu tay, nhìn cậu ngồi vào xe.

Người đại diện cảm thấy hai người kia cù cựa cù nhằng có chút kỳ quái, mỉm cười nói cảm ơn với Bách An. Bách An lạnh nhạt gật đầu, nhìn chiếc xe quay đầu hòa nhập vào giao thông hối hả.

Lần này Nhan Vũ đã quá say, không biết là say rượu hay say tình, mơ mộng lung tung, mơ thấy Bách An nói thích cậu, sau đó bọn họ ôm nhau, hôn môi, còn có tình cảnh điên cuồng kỳ quái khác. Lúc Nhan Vũ tỉnh dậy thì đã là buổi trưa ngày hôm sau.

Cậu xoa thái dương ra ngoài phòng, thấy người đại diện đang ở trong phòng khách ăn cơm hộp. Cậu vào toilet rửa mặt một lúc mới ra sofa cùng dùng cơm với người đại diện.

Hai người im lặng một lúc, sắc mặt người đại diện đầy phức tạp hỏi cậu: “Nhớ hôm qua làm gì không?”

Nhan Vũ lặng lẽ gật đầu. Cậu uống rất ít, đương nhiên cũng nhớ lúc say rượu nói xằng nói bậy bị người đại diện nhìn thấu, quyết định không giả ngu nữa.

“....” Người đại diện cũng gật đầu, sau đó nói: “Bên Thanh Sắc Khuyến Mã gọi điện thoại tới, anh nói có việc bận nên buổi tối bàn lại. lát nữa anh gọi điện thoại cho bọn họ, nhận không?”

Đương nhiên Nhan Vũ muốn nhận, nhưng lúc này cậu không thể đáp ứng. Nếu quá vội vàng sẽ khiến người khác phát hiện cậu quá nôn nóng, cậu đang chờ bên kia mở miệng.

Nhưng... Cậu rất nôn nóng muốn biết ‘Không muốn nói thẳng là thích’ của Bách An là có ý gì, cũng không muốn phiêu lưu nữa. Cậu vui vẻ ăn hai miếng cơm, hắng giọng một cái, lúng túng nói dưới ánh mắt soi mói của người đại diện: “Ừ... Vậy... Nhận đi.”

11. Chương 11

Edit: Qiezi

Gần đây phòng làm việc Thanh Sắc Khuyến Mã vui như trẻ hội, bởi vì bọn họ thúc đẩy được một hợp tác thu hút sự chú ý của toàn dân. Gần một tháng qua, dường như V Quyền là sân nhà của bọn họ — khi

tin tức Bách An Nhan Vũ hợp tác được tung ra, lập tức nhấc lên bàn tán nhiệt liệt không hạ nhiệt. Bởi vì hai người đều là nam thần giới AV, khu AV ít khi xuất hiện cũng đưa tin liên quan, bốn khu liên kết, không ngừng trào lên đầu bảng, phong quang vô hạn.

Sau khi nhận được kịch bản, thảo luận kịch liệt cũng được triển khai giữa Nhan Vũ và Hứa Thường Ninh:

“Một tuần trước khi quay phải ăn thanh đạm một chút, sau đó là súc ruột, ông thấy cái cục bơm hơi không, súc ruột chính là mức nước, sau đó dùng một cái ống ——”

“Mẹ kiếp ông im cho tôi, đừng nói nữa!” Nhan Vũ bịt kín gương mặt đỏ ửng.

Hứa Thường Ninh liếc cậu: “Bây giờ biết ngại? Lúc nhận phim không phải rất anh dũng sao?”

“Tôi... Lúc đó tôi không nghĩ tới mấy chuyện này.”

“Lúc đó không nghĩ thì bây giờ nghĩ, thật ra lần đầu tiên rất phiền phức, sau này ——”

“Đây là lần duy nhất!”

“Không phải chứ, ông vì Bách An mà làm tới nước này, ông định lên giường một lần rồi thôi à?” Hứa Thường Ninh kinh ngạc.

Nhan Vũ hoàn toàn không muốn nói mấy thứ này với Hứa Thường Ninh, sốt ruột nói: “Ông vẫn nên nói chuyện súc ruột đi...”

...

Một tháng chuẩn bị trôi qua nhanh chóng, Nhan Vũ tranh thủ trong khoảng thời gian này vừa xem phim học tập vừa tìm Hứa Thường Ninh thỉnh giáo. Tuy trong phim thụ luôn bị làm rất thoải mái, Hứa Thường Ninh cũng đảm bảo chỉ cần người phía trên có kỹ thuật thì cả quá trình sẽ rất hưởng thụ nhưng Nhan Vũ vẫn lo nghĩ đến mất ăn mất ngủ.

Cậu làm sao biết Bách An chơi đàn ông có kỹ thuật thế nào.

Nhan Vũ có lúc hối hận, có lúc lại kiên định cho rằng mình làm không sai, lặp đi lặp lại nhiều lần, kết quả là cậu sút 4, 5 cân*. Cuối cùng trước khi bức điện bản thân, cậu cũng đợi được ngày mở máy quay GV.

(Cân: 1 cân = 1/2 kg)

Cậu sợ trạng thái không tốt, đêm trước cố ý dùng thuốc an thần, còn bảo người đại diện đến nhà ngủ cùng, tránh việc ngủ quên. Dưới một loạt bảo hiểm an toàn, ngày hôm sau thành công đến phim trường đúng giờ.

Con đường đến phòng hóa trang, Nhan Vũ đã đi rất nhiều lần, nhưng bây giờ mỗi một bước trái tim đều nảy lên rộn ràng, bước đi càng ngày càng chậm, thỉnh thoảng còn phải dừng lại thở lấy hơi.

Đoạn đường chỉ hai phút ngắn ngủi bị Nhan Vũ dùng mất năm phút mới tới nơi. Người đại diện cho rằng lần đầu tiên cậu đóng GV nên luống cuống, dọc đường an ủi liên tục tới khi đưa người đến cửa phòng hóa trang, bản thân người đại diện thì quay lại phim trường xem tiến độ.

Nhan Vũ nhìn bóng lưng người đại diện đi xa, tay đặt lên nắm cửa khựng lại hai giây, sau khi hít sâu mấy hơi thì cậu vẫn không bình tĩnh nổi. Cậu lúng túng tới bên cạnh tường, lấy di động ra định chơi một ván game bình ổn tâm tình.

Vậy mà khi Nhan Vũ mới mở game thì cửa lại bị kéo ra, cậu sợ đến dựng tóc gáy, cả người run lên, không cầm chắc nên di động rơi xuống. Cậu luống cuống chụp lấy nhưng không nhanh bằng tốc độ của người mới vừa mở cửa, Bách An chụp được di động đang rơi tự do giữa không trung, đưa đến trước mặt cậu.

Bách An tới sớm, đã thay trang phục chuẩn bị quay — trên người là áo len lam sậm cổ chữ V, dưới là quần dài đen, trang nhã giản đơn, là trang phục mặc ở nhà.

Tuy rằng chỉ là quần áo bình thường nhưng vì vóc người hoàn mỹ của Bách An nên nhìn rất đẹp, rất xứng.

Người này đúng là mặc gì cũng đẹp.

Di động lắc lư trước mắt, Nhan Vũ hoàn hồn, a một tiếng rồi vội vàng nhận lấy điện thoại. Trong lúc hoảng hốt va chạm với tay Bách An, Bách An nhìn dáng vẻ kinh hoảng của cậu, cầm lấy cổ tay cậu, bỏ di động vào lòng bàn tay cậu rồi khẽ nói: “Cầm cho chắc.”

“Cám ơn.” Nhan Vũ rất muốn đập đầu vào tường.

“Ừ.” Bách An hơi dừng lại, tiếp tục hỏi: “Vào không?”

Đã như vậy thì cậu cũng không thể không vào... Nhan Vũ kiên trì gật đầu, đợi nửa ngày cũng không thấy Bách An làm gì, cậu ngẩng đầu lên thì đột nhiên đối mặt với ánh mắt của Bách An. Đến lúc này cậu mới hiểu Bách An bảo cậu đi trước, cậu mới vội vàng vào phòng hóa trang.

Nhan Vũ vào phòng hóa trang thay đồ, sau đó ngồi trên ghế, căng thẳng để thợ trang điểm làm việc, trong khoảng thời gian này Bách An luôn nhìn di động.

Không đợi thợ trang điểm tám nhảm chuyện bọn họ hợp tác, người đại diện hai nhà quay lại đưa người đi,

Nhan Vũ ôm tâm lý hy sinh anh dũng bước vào phim trường.

Mọi điều vẫn như cũ, đầu tiên là giảng giải kịch bản, đạo diễn nói rõ muốn đạt được hiệu quả và phân cảnh mong muốn, đặc biệt nhắc nhở nhiều điều với Bách An. Cái gì mà khúc dạo đầu, mở rộng, tiến vào... Nhan Vũ ngồi cạnh, mặt lúc đỏ lúc trắng, ngay khi cậu ngồi yên muốn trốn ra ngoài bình tĩnh một chút thì chợt nghe đạo diễn hỏi cậu: “Cậu chấp nhận khẩu giao không?”

“Khẩu, khẩu giao?” Nhan Vũ bối rối.

Đạo diễn thấy dáng vẻ mờ mịt của Nhan Vũ là biết chuyện này phải bỏ qua rồi. Trong lòng hấn phát rầu, dạo này chụp AV, GV có bộ nào mà không khẩu giao? Bách An là người hấn giao thiệp nhiều năm mới mời được, lợi ích nào cho được thì phải cho. Nhan Vũ cũng là người hấn vất vả lắm mới mời tới, cũng không tiện mĩa mai, trong lúc nhất thời không biết nên mở miệng với hai thằng nam này như thế nào, ba người đều im lặng.

Sau một lúc, Bách An cất lời: “Để tôi làm.”

Nhan Vũ quay đầu nhìn về phía Bách An, chỉ thấy thái độ anh thản nhiên như đang nói chuyện ăn ngủ bình thường.

Có một niềm vui bất ngờ như thế, đạo diễn không thể bỏ qua, vội vàng nói: “Được! Vậy thì tốt quá!”

Bách An bình tĩnh như thế, Nhan Vũ cũng không muốn ở bên cạnh che che giấu giấu vâng vâng dạ dạ, ép bản thân không ngừng nghe đạo diễn nói mấy yêu cầu khiến người đỏ mặt.

Sau mấy phút, đạo diễn mỉm cười an ủi họ không cần khẩn trương, bảo phó đạo diễn đi thu xếp, những người không liên quan ra ngoài, chỉ còn đạo diễn, phó đạo diễn, camera và hai người phụ tá.

Dựa theo kịch bản, hai người ở hai vị trí khác nhau, phó đạo diễn đánh bảng. Sau một tiếng ‘action’, hiện trường trở nên yên tĩnh, đèn đỏ camera sáng lên, Bách An đang ngồi trước bàn xử lý hồ sơ.

Trong phim Bách An và Nhan Vũ là hai anh em họ ở chung nhà, Bách An là một nhà kinh doanh tuổi trẻ tài cao, Nhan Vũ thì lại là sinh viên, trước cảnh giường chiếu có một đoạn ngoại cảnh ngắn Bách An đón Nhan Vũ về nhà, nhưng bởi vì cảnh này rất ngắn nên tổ kịch cho quay xong cảnh giường chiếu rồi mới quay ngoại cảnh.

Lúc này Nhan Vũ đang ở trong phòng tắm, vòi sen sau lưng ào ào nước, nín chặt khăn tắm che nửa người dưới, tinh thần hoảng loạn trong phòng tắm tĩnh lặng — một lát nữa nhận được tín hiệu, cậu sẽ trần nửa thân trên tiến vào camera.

Ổng kính dời khỏi người Bách An, dọc theo hành lang rồi cuối cùng dừng trước cửa phòng tắm. Đạo diễn nói vào bộ đàm: “Tắt nước.” Tiếng nước bên trong ngừng lại, truyền đến tiếng bước đi, đạo diễn đếm giờ:

“Năm, bốn, ba, hai, một.” Cửa phòng tắm vang một tiếng, quay phim nhận được chỉ thị, đẩy màn ảnh tới gần chuẩn bị làm một cảnh đặc tả cho Nhan Vũ. Nhưng hần đợi một giây, hai giây, ba giây... Vẫn không thấy người đi ra, hần quay đầu ngơ ngác nhìn đạo diễn, đạo diễn thở dài: “Cắt!”

Phó đạo diễn bước tới mở cửa phòng tắm, chỉ thấy Nhan Vũ ngồi xồm bên tường, ôm mặt đang đỏ bừng. Cậu phát hiện có người tiến vào thì lập tức nói: “Xin lỗi, tôi... Tôi chưa chuẩn bị tâm lý, cho tôi hai phút.”

Đạo diễn cũng bước qua phòng tắm xem thử, nhiều người tới nhìn, làn da lóa lờ bên ngoài của Nhan Vũ theo tốc độ mắt thường có thể thấy bắt đầu ửng đỏ.

Cậu đã như vậy, đạo diễn cũng không dám nói gì. Đạo diễn an ủi hai câu rồi gọi phó đạo diễn ra ngoài, buồn bực quay về chỗ ngồi.

Khoảng năm phút sau, bộ đàm trong tay đạo diễn truyền tới âm thanh của Nhan Vũ: “Đạo diễn, tôi chuẩn bị xong rồi, bắt đầu đi.”

“Dừng khẩn trương, quay GV cũng giống như quay AV.” Đạo diễn lại trấn an thêm một câu, sau đó mới gọi mọi người vào vị trí chuẩn bị quay một lần nữa.

Ổng kính chuyển sang trước cửa phòng tắm, sau khi đạo diễn đếm ngược, âm thanh chốt cửa chuyển động vang lên. Mọi người ở đây, bao gồm cả Bách An đều yên lặng nhìn về phía cửa phòng tắm. Hai giây sau, cửa phòng bị mở ra, Nhan Vũ vừa xoa tóc ướt do dùng máy phun vừa đi ra.

Bách An dời mắt, tiếp tục vừa gõ máy tính vừa lật xấp hồ sơ trong tay.

Nhan Vũ lau tóc, thấy Bách An đang làm việc đưa lưng về phía cậu, động tác trên tay cậu càng ngày càng chậm, cuối cùng cậu khoác khăn mặt lên cổ, mỉm cười lén lút tới gần.

Ổng kính di động theo Nhan Vũ đến sau lưng Bách An, ống kính thu chung hai người vào cùng một khung hình. Nhan Vũ từ trên cao nhìn xuống Bách An đang làm việc chăm chỉ, tim đập thành thịch. Cậu hít sâu mấy hơi, cắn môi mấy cái, tiến lên vòng tay ôm cổ Bách An từ sau lưng.

Nhan Vũ từng tới gần Bách An nhưng chưa từng gần như vậy, giống như là đang cầm một đoàn không khí, đến khi ôm vào mới cảm thấy chân thực. Trong khoảng khắc hương vị lạnh lùng truyền vào xoang mũi, cảm xúc nóng cháy lan tràn từ mặt đến tứ chi. Cậu khấn trương cong cong ngón tay, cầm đặt lên vai Bách An, ánh mắt rơi vào hồ sơ trên tay Bách An, dịu dàng hỏi: “Anh, anh đang làm gì vậy?”

Lúc Bách An nghe cậu gọi anh, ngón tay cầm mép giấy A4 bỗng nhiên siết chặt. Anh hơi ngừng lại, nghiêng đầu nhìn cậu. Nhan Vũ càng ôm chặt hơn, hôn một cái lên má anh.

“Hợp đồng. Em đòi sao?” Bách An dịu dàng trả lời.

Nhan Vũ nghe đến đầu quả tim run lên, ‘dạ’ một tiếng.

Bách An nghe vậy đặt hợp đồng xuống, vươn tay cầm lấy tay Nhan Vũ đang vòng trước ngực anh, thương lượng: “Muốn ra ngoài ăn hay gọi thức ăn ngoài?”

Nhan Vũ không nói gì, chôn mặt vào gáy Bách An dụi tới dụi lui, một cánh tay khác không bị bắt được lướt từ ngực Bách An xuống bên dưới. Bầu không khí dần trở nên ám muội, cậu cố ý kéo dài giọng, âm điệu mang theo khiêu khích, trong lời nói đầy ám chỉ: “Mai em được nghỉ.”

Bách An nắm lấy bàn tay hư đồn kia, đặt bên môi hôn nhẹ một cái: “Ăn không?”

“Ăn, ai nói không ăn...” Nhan Vũ vòng qua ghế, khi nhìn thấy Bách An thì hô hấp lập tức cứng lại. Dựa theo kịch bản, hiện tại cậu phải nhảy qua ngồi lên người Bách An, nhưng Bách An hiện đang ăn mặc chỉnh tề, cậu thì lại trần nửa thân trên, cảm xúc xấu hổ đột nhiên xông tới, nghĩ thế nào cũng thấy không thoải mái. Cậu thầm mắng một câu, dời mắt để bình tĩnh một chút.

Ai ngờ tay bị kéo một cái, cậu không đứng vững nên nhào lên người Bách An. Sau đó Bách An tách chân ra, đầu gối nâng cao, trở thành tư thế cậu ngồi lên một chân Bách An.

Chỉ trong một hai giây ngắn ngủi, Nhan Vũ không phản ứng kịp, một tay đặt lên ngực Bách An, tay kia đặt trên ghế dựa mới miễn cưỡng ổn định lại. Cậu liếc qua bên cạnh thì thấy ống kính tối om.

Ngón tay vô thức siết chặt áo Bách An, Nhan Vũ cắn môi, lòng nói dù sao ngồi cũng ngồi rồi, làm lại lần nữa chẳng phải sẽ đau hơn sao. Cậu chịu đựng nhiệt độ hầm hập, cọ lên người Bách An, trán chạm trán, phả hơi nóng nói ra lời kích: “Không ăn ngay đây sao?”

Một tay dán trên tấm lưng trần, Nhan Vũ như bị hun đến run lên, một mảnh tê dại dọc theo sống lưng. Nhiệt độ xung quanh càng lúc càng lên cao, bốc từ dưới lên trên, bắt đầu từ cái tay kia lan tràn ra xung quanh, từ sau lưng lên cổ rồi đến bên tai, từ cột sống đến bụng nhỏ rồi đến... Cậu không không chế được phản ứng cơ thể, phía dưới đã cứng, thậm chí cậu có thể cảm nhận rõ ràng mạch máu và trái tim càng ngày càng xao động không yên...

Nhan Vũ hồi hận, cậu không cần nhìn cũng biết hiện tại mình buồn cười đến cỡ nào. Có thằng nam nào bị một người cùng giới sờ một cái là cứng không? Cậu không dám ngẩng đầu, rất sợ Bách An sẽ nhìn ra cậu thích anh, càng sợ... Thấy một tia ghét bỏ trên mặt anh.

Lỗ tai nóng ran, da đầu tê dại, Nhan Vũ cảm nhận được luồng nhiệt dâng lên vành mắt. Cậu đang định vùi đầu che giấu thì chợt bị một bàn tay lạnh lạnh nâng mặt lên.

Người quay phim vòng qua sau lưng Nhan Vũ, cố gắng bắt lấy hình ảnh cánh bướm xinh đẹp run rẩy theo hô hấp của cậu thì thấy Bách An vòng tay ôm Nhan Vũ, tay trượt từ sườn mặt xuống cổ cậu. Sau đó anh hơi ngẩng đầu, hôn Nhan Vũ.

Nhan Vũ khiếp sợ mở to mắt, muốn lui về sau nhưng Bách An lại giữ chặt, không cho cậu lui bước, cánh tay kia cũng từ sau lưng cậu lướt lên trên, giữ chặt sườn mặt cậu, hôn càng thêm sâu.

Bách An nhắm mắt hôn rất chuyên tâm, hàng mi rậm khẽ run, sống mũi cao thỉnh thoảng thay đổi góc độ, chóp mũi cọ chóp mũi Nhan Vũ, có vẻ vô cùng thân mật, cương chiều, giống như bọn họ không phải đóng phim mà là... Là một đôi tình nhân đang yêu nhau cuồng nhiệt, say mê hôn môi đối phương.

Cậu cùng Bách An hôn môi, từ trạng thái tỉnh táo dần trở nên mơ hồ, trong lòng một mảnh lửa nóng, cậu không chút kiêng kỵ quan sát gương mặt anh tuấn của Bách An, buông lỏng khớp hàm đang cắn chặt. Bách An chợt dừng lại nhưng rất nhanh ấn môi xuống, cuốn lấy đầu lưỡi cậu.

Nhan Vũ túm chặt lấy áo len rồi lại dần buông ra, thân thể cứng ngắc cũng thả lỏng, hoàn toàn dựa vào người Bách An. Cậu ôm cổ Bách An cùng anh quấn quýt môi lưỡi, hoàn toàn quên mình, chẳng màng đến ống kính đã kề sát mặt họ.

Đạo diễn ở phía sau khung hình càng nhìn càng nóng mặt, trợ lý sau lưng nhỏ giọng: “Phắc, bọn họ làm quá hứng đi!” Đạo diễn quay đầu lại: “Câm miệng!” Trợ lý lập tức che miệng lại, thủ thế kéo khóa.

Hôn môi càng thêm ẩm ướt càng thêm kéo dài, nhất là khi Bách An phát hiện Nhan Vũ đáp lại, cường thế hôn Nhan Vũ đến khi cậu bại trận, một tay không ngừng lướt trên người Nhan Vũ, chậm rãi mò xuống sờ nắn mông cậu cách một lớp khăn tắm. Sau đó anh lột khăn, không ngừng vuốt ve cách một lớp quần lót.

Cánh môi tách ra, hai mắt Nhan Vũ mông lung đối mắt với Bách An, trong đầu cậu mơ mơ màng màng, không biết nên làm gì. Bách An hít một hơi thật sâu, giữ chặt lưng cậu, hôn môi thêm một hai cái rồi dịch xuống dưới, hôn lên xương quai xanh, ngực cùng hai chấm đỏ đáng yêu của cậu.

Nhan Vũ khó có thể không chế run rẩy cùng rên rỉ, không thể làm gì khác hơn là vội hít thở giải quyết cơn nóng khó chịu trong thân thể, vẻ mặt như đau đớn như vui thích, trong từng tiếng thở hổn hển, sắc dục ngập tràn.

Bách An bỏ qua ngực Nhan Vũ rồi đột nhiên ôm cậu lên, xoay người lại. Vị trí trên dưới bị thay đổi, đổi thành Nhan Vũ bị đặt lên ghế dựa.

12. Chương 12

Edit: Qiezi

Chợt đổi vị trí khiến Nhan Vũ rất hoảng, sau một lúc mới hoàn hồn trở lại. Cậu định nhóm người dậy thì bị Bách An đè xuống, anh nâng cằm cậu, một lần nữa hôn xuống.

Bách An càng hôn càng có tính xâm lược, trái tim Nhan Vũ như ngồi xe lửa, run rẩy từng trận kinh hoàng.

Cậu bị hôn không thở nổi, muốn lùi về sau hoặc quay mặt đi để hít thở một chút. Trong khoảnh khắc môi lưỡi tách ra, cậu chớp mắt nỉ non: “Bách...”

Đây không phải cái tên trong kịch bản, Bách An lập tức chặn miệng cậu, đôi ngươi đen kịt nổi gió, lúc tiếp xúc với nước mắt giàn giụa của cậu thì anh chợt trở nên nhu hòa, khẽ liếm môi cậu, trán chạm trán, nhìn mắt cậu, nghe tiếng cậu thở dốc đồng thời một tay lần xuống dưới vuốt ve chơi đùa.

Nhan Vũ không chịu nổi khi đối diện với Bách An, cậu đỏ mặt quay đầu đi. Cằm cổ cao thanh tú như cảm thạch điêu khắc lộ ra, rất nhanh sau đó một cảm giác nhỏ vun từ trên cổ truyền đến, một nụ hôn hạ xuống cằm cổ xinh đẹp ấy. Nhan Vũ rất muốn hừ một tiếng giảm bớt cơn nóng trong lồng ngực, nhưng ổng kính ngay trước mắt khiến cậu hiểu đây không phải hiện thực, chỉ là một cảnh diễn trước ổng kính, quá nhập vai động tình chỉ khiến cậu càng thêm nực cười.

Cậu cắn chặt môi dưới không chế hô hấp, cố gắng tưởng tượng người đang hôn môi hôn ngực, hôn xương quai xanh là Lisa hoặc là diễn viên khác cậu từng hợp tác, quả nhiên cơn dậy sóng dần dần tĩnh lặng.

Bàn tay đang bóp vai bỗng nhiên siết chặt, cậu bị ép quay đầu, gương mặt anh tuần như tranh vẽ lọt vào tầm mắt, Bách An tựa sát người hôn môi cậu, sau đó như nghiêng sang một bên, từ sườn mặt đến vành tai. Sau đó vành tai bị người ngậm lấy, một âm thanh cực thấp cực chậm cực từ tính chảy xuôi vào tai: “Nhan Vũ.”

Nhan Vũ bị Bách An ép điên rồi, cậu đã cố gắng không để bản thân động tình nhưng Bách An lại như cố ý, cứ làm cậu phải quàng mũ giáp, sau đó quên đi tất cả.

Bách An thành công, chỉ gọi tên Nhan Vũ đã dễ dàng đốt cháy dục vọng trên người cậu, khiến cậu rơi vào vòng xoáy giả dối xen lẫn chân tình không thể kiểm chế. Cánh tay yếu ớt vô lực đang khoát trên vai Bách An như trả thù anh mà quẩn chặt, cậu cố nhin nhưng không thể chống đỡ mê hoặc của Bách An, không thể làm gì khác hơn là thuận theo dục vọng, quay lại cùng hôn môn với anh.

Tay Bách An từ thắt lưng Nhan Vũ trượt xuống, trượt đến sườn eo thì ma sát vài lần, sau đó buông tha cho đôi môi đỏ ửng kia, từ ngực dời xuống bụng nhỏ. Anh quỳ một chân, cách một lớp quần lót hôn lên tính khí đã cứng rắn của Nhan Vũ. Nhan Vũ lập tức kích động, đồng thời cảm xúc xấu hổ mãnh liệt khiến cậu muốn khép chặt chân, nhưng bàn tay giữ chặt bắp đùi khiến cậu không thể khép kín, chỉ có thể dùng tay bịt chặt mắt, cắn chặt khớp hàm đang không ngừng bật ra những tiếng xấu hổ.

Hai đùi bị khoát lên tay vịn hai bên thành ghế, cửa giữa rộng mở, đùi non cũng bị môi lưỡi chăm sóc liên tục. Nhan Vũ thực sự không nhịn được ngứa, muốn rút chân xuống. Bách An không ngăn cản mà thuận thể đứng dậy vỗ lấy hai đóa anh đào trước ngực Nhan Vũ, ngón tay thon dài từ bụng nhỏ xuống mép quần lót rồi lần mò vào, bao lại tính khí đã nóng rực của cậu. Ngón trỏ và ngón giữa vuốt ve đáy chậu, những ngón tay còn lại nắn bóp hai túi tinh, cậu kích động đến độ run lên, một tiếng rên rỉ gian nan tràn ra khỏi miệng: “A...”

Một tiếng này phát ra, Nhan Vũ hận không thể mọc thêm bảy tám cái tay bịt mắt tai mũi miệng để phong bế bản thân, nhưng chung quy cậu chỉ có hai tay, không áp chế được tiếng thở dốc theo chuyển động tay của Bách An. Trên khung hình chỉ thấy bàn tay Bách An đang tuốt lộng bên trong quần lót, mà eo Nhan

Vũ lại khó nhin nâng cao, tuyến nhân ngư nổi lên, đường cong xinh đẹp lại mượt mà. Một chân cậu cố đạp lên bàn ở phía trước, bắp đùi run lên, giống như vô cùng thoải mái rồi lại khó nhin đến cực điểm.

“Đừng...” Âm thanh Nhan Vũ đứt quãng, chỉ phun được một chữ rồi lại cố sức giữ chặt ghế dựa.

Trước kia cậu từng bị rất nhiều người khẫu giao và thủ dâm, nhưng lúc này lại không giống lúc xưa, cho cậu sung sướng chính là người cậu luôn mơ tưởng đã lâu. Cậu không biết đối phương có thích cậu hay không, xấu hổ vì bản thân động tình trong lúc diễn nên vẫn luôn cố gắng kiềm chế. Nhưng loại chuyện này đã xấu hổ sẽ càng xấu hổ hơn, như một vòng tuần hoàn ác tính, hành hạ cả người cậu phiếm hồng, rên rỉ khó có thể kiềm chế.

“Phắc...” Trợ lý ở bên cạnh nhìn đến đỏ mặt, không tự chủ kẹp chặt hai chân. Đạo diễn đành mắt lại, quay đầu lại dùng kịch bản đập đầu hấn, chỉ vào bảng thoại đang đặt bên cạnh. Trợ lý vội cầm bảng, hai chân kẹp chặt chạy xiêu vẹo không được tự nhiên đến sau ống kính giờ bảng lời thoại.

Nhan Vũ đã sớm bị hơi nước che khuất, mơ mơ màng màng nhìn thấy phía trước xuất hiện bảng thoại sáng choang, cậu cố gắng nhoài người nhìn rõ chữ phía trên, thì thào một tiếng: “Anh...”

Đây là một bộ phim anh em họ.

Bách An ngẩng đầu hôn Nhan Vũ mấy cái, nụ hôn nhỏ vun liên tục dời xuống, tay dịch ra sau lưng, mép quần lót bị kéo xuống, tính khí nóng rẫy cứng rắn dựng thẳng trong không khí. Bách An lặng lẽ nhìn ống kính tối om bên cạnh, anh chần chừ vài giây rồi hơi nhích người ngăn cản ống kính, hạ người xuống ngậm lấy tiểu Nhan Vũ.

Nhan Vũ vừa sợ vừa thoải mái, trong lòng thầm mắng một câu. Cậu cúi đầu nhìn xuống thì chỉ thấy Bách An đang vùi đầu giữa hai chân cậu, kích thích tâm lý lẫn sinh lý khiến cậu không khác chế được khí lưu từ ngực tràn lên cuống họng, một âm như thở dài lại như rên rỉ lọt vào tai mọi người.

Phó đạo diễn lúng túng dời mắt, trước đây hấn cũng không ít lần xem cận cảnh quay GV như vậy, nhưng chưa từng thấy ai đóng thành như vậy, giống như bọn họ đang nhìn trộm chuyện phòng the của người khác, vừa xấu hổ vừa hứng tình. Trong lòng hấn bồn chồn: Đây là hai thẳng nam à? Là thẳng nam sao? Nhan Vũ cũng quá... Cũng quá miễn cảm, quá cảm xúc rồi.

Đạo diễn cũng khổ, đồng thời cũng vô cùng hưng phấn. Chỉ xem màn dạo đầu đã có thể dự kiến đến lúc phim ra mắt sẽ nổi đến trình độ nào.

Sau mấy phút, Nhan Vũ run rẩy bắn ra. Bách An lau tinh dịch dính bên môi, đứng dậy hôn môi với Nhan Vũ. Anh bỗng nhiên ôm cậu lên, vừa hôn vừa đi về phía sofa.

Bách An đặt Nhan Vũ xuống sofa, cởi bỏ quần lót đang treo ở đầu gối, lấy từ dưới bàn trà ra một hộp bôi trơn. Anh quệt lên ngón tay, sau đó bôi dọc kẽ mông Nhan Vũ, ngón tay nhẹ nhàng ấn vào, tay kia giữ chặt chân Nhan Vũ, khẽ chạm vào đầu gối mấy cái. Sau đó anh cúi người hôn môi, hôn cổ cậu...

Nơi bí mật nhất của Nhan Vũ bị chất lỏng và ngón tay xa lạ ghé thăm, sợ hãi được sinh ra, đặc biệt khi một ngón tay chen vào cơ thể, cậu phản ứng rất kịch liệt. Toàn thân bắt đầu run, không ngừng siết chặt cơ thể, muốn đẩy ngón tay ra ngoài. Cánh tay mạnh mẽ đè người cậu, động tác trên tay Bách An không ngừng lại, ngón tay không ngừng mở rộng sâu bên trong, thấp giọng an ủi bên tai cậu: “Đừng sợ, thả lỏng.”

Âm thanh Bách An như có ma lực, Nhan Vũ chìm ngập trong âm điệu đầy cương chiều ấy, ngoan ngoãn buông lỏng thân thể, nhanh chóng nghênh đón ngón tay thứ hai, thứ ba.

Địa phương nhỏ bé căng chặt chưa ai được thấy đã trơn trượt hơn, dịch bôi trơn làm mềm hóa thành ruột. Sau khi ngón tay được rút ra, Nhan Vũ thở dốc từng cơn, cậu ngửa đầu dựa vào sô pha, trong tầm mắt xẹt qua một màu xanh đậm.

Ánh mắt Bách An đầy nóng bỏng khóa chặt Nhan Vũ, nhưng động tác vẫn không nhanh không chậm, ưu nhã lại ung dung như một quý ông lịch sự, ôn hòa lễ độ nhưng đầy xa cách. Nhìn gương mặt và động tác của anh, hiếm ai nghĩ rằng anh sắp làm chuyện giường chiếu.

Một trợ lý khá trẻ nhỏ giọng nói: “Em muốn cứng luôn rồi.”

Một trợ lý khác không biết nên khóc hay nên cười dùng cùi chỏ thúc người kia, bảo hẳn đừng có nói tào lao, coi chừng bị đạo diễn trừng. Nhưng thật ra trong lòng hẳn cũng đang suy nghĩ: Có lẽ sau bộ phim này, Bách An sẽ trở thành nam thần của mấy bé gay. Ánh mắt này, nhan sắc này, dáng người này, còn có kỹ thuật chỉ dựa vào màn đạo diễn đã sắp hại chết Nhan Vũ... Nhan Vũ thoát nhìn cũng quá ngọt nước... Một cơn dục hỏa nổi lên, hẳn lập tức ngừng suy nghĩ, rời xa cậu đồng nghiệp gay đang ý dâm Bách An, miễn cho bản thân bị bẽ cong.

Bách An nắm tay Nhan Vũ, bờ môi cách mu bàn tay một khoảng nhỏ, thấp giọng hỏi: “Em giúp tôi?”

Nhan Vũ không kịp phản ứng giúp cái gì, sau đó lòng bàn tay cậu bị nhét thứ gì đó. Cậu ngẩn ngơ giật giật ngón tay, bây giờ mới biết Bách An muốn cậu mang áo mưa giúp anh!

Vì sao không tự mang? Không có tay sao? Cậu đã như vậy thì giúp kiểu gì?

Những lời này Nhan Vũ chỉ có thể gào thét trong lòng, đối mặt với ống kính, lại bị Bách An hôn mấy cái, cậu nhanh chóng khuất phục, hoảng hốt gạt đầu, cố xé lớp bao bì bên ngoài. Nhưng tay cậu chảy đầy mồ hôi, xé vài lần mà vẫn không được. Bách An cười khẽ một tiếng, cầm tay cậu, giúp cậu xé ra, dẫn dắt cậu dịch xuống bên dưới, mang áo mưa vào tính khí hoàn toàn cương cứng của anh.

Nhan Vũ bị tiếng cười kia mê hoặc đến thần hồn điên đảo, khi chạm vào vật cứng của Bách An thì trong trí óc đang nhào thành hồ của cậu toát ra một ý nghĩ — thật nóng.

Thì ra Bách An lạnh lùng cũng sẽ tỏa nhiệt.

Chân bị đẩy lên cao, vật nóng bỏng đặt ở nơi yếu ớt nhất, Nhan Vũ vẫn mơ mơ hồ hồ, trong thời điểm không thích hợp suy nghĩ lung tung — thân thể Bách An nóng lên vì cậu sao?

Có lẽ là vì vẻ mặt cậu quá mờ mịt, Bách An ngừng lại, cúi người hôn đến khi cậu hoàn hồn, nhỏ giọng nói: “Sẽ đau đấy, em kiên nhẫn một chút.”

Bàn tay đặt trên xô pha bị nắm chặt, năm ngón tay Bách An luồn qua kẽ tay nắm chặt lấy, tay kia đỡ tính khí, chậm rãi đỉnh vào trong lối vào nhỏ hẹp.

Ổng kính hướng về phía bộ phận giao hợp của hai người, Bách An nhú mào, đột ngột giơ một chân Nhan Vũ lên cao. Cậu đau đến mức cắn chặt răng, đau đến ‘a’ một tiếng, Bách An lập tức cúi người hôn môi, kiên định vùi vũ khí của anh vào sâu trong thân thể Nhan Vũ.

Nhan Vũ đau đến bất chấp ống kính, siết chặt bàn tay đang được Bách An nắm lấy, ngón tay trắng bệch vì nghẽn mạch máu.

Sau khi đưa toàn bộ vào trong, Bách An vừa hôn vừa dùng tay an ủi tính khí đang xù xuống của Nhan Vũ, sau đó lại nhẹ nhàng giữ chặt eo cậu, chậm rãi mở rộng địa phương đang siết chặt lấy anh, thấp giọng an ủi: “Nhịn một chút, lát nữa sẽ ổn thôi.”

Tất cả ý nghĩ đẹp dễ tan thành mây khói trong khoảnh khắc anh tiến công vào cơ thể cậu. Cậu chỉ có thể cảm nhận được đau đớn, nhưng dần dần đau đớn biến thành tê dại, tính khí được an ủi đứng thẳng thêm một lần nữa, bên trong cơ thể bị ma sát sinh ra những sự vui thích khác nhau.

Nhận thấy Nhan Vũ dần thả lỏng, không còn siết chặt như ban đầu, biên độ va chạm của Bách An trở nên mạnh mẽ. Anh gọi tên kích bản của Nhan Vũ, làm như yêu thích không muốn buông tay hoặc như mê muội không lối thoát, tay không ngừng bơi lội trên người cậu, đồng thời môi lưỡi quần quýt không thôi.

Cậu đang bị Bách An...

Dòng suy nghĩ này lóe lên, Nhan Vũ lập tức cảm thấy cơ thể như thiêu như đốt, cậu thẹn thùng ôm Bách An, vùi đầu vào hõm vai Bách An, theo tần suất va chạm mà bật ra tiếng thở hổn hển xen lẫn vài tiếng rên rỉ.

Bỗng nhiên bị đỉnh đến nơi nào đó trong thân thể, một cảm giác không thể không chế ập tới kèm theo ngứa ngáy lạ thường, dường như... Có chất lỏng nào đó chảy ra!

Cả người Nhan Vũ căng cứng, hoảng hốt la lớn. Bách An hơi ngừng lại, đột nhiên ấn mạnh Nhan Vũ vào lòng nệm xô pha, liên tục đánh tới chỗ kia! Từng mảnh ửng đỏ lan tràn cả người cậu, cậu không khống chế được thanh âm bản thân, lý trí như vỡ đê, tiếng thở dốc và rên rỉ đầy mê hoặc không ngừng tràn khỏi miệng.

Trợ lý đứng sau khung hình thấy mà mũi nóng bừng, bị đạo diễn cuộn kịch bản chọc một cái, trừng phạt của đạo diễn khiến hắn cầm bảng thoại không ngừng lắc lư, hấp dẫn sự chú ý của Nhan Vũ.

Nhan Vũ hoàn toàn không thấy rõ bên trên viết cái gì, chỉ biết mình phải đọc thoại, nhưng mỗi một câu đều vì Bách An tiến công không kiêng nể mà thay đổi âm điệu: “Anh... Anh ơi... Thật thoải mái... A ~~~~...”

“Ngoan.”

“Chậm một chút... A ~~~~... Anh ơi...”

Trợ lý đứng sau lưng đạo diễn nghe đến máu huyết sôi trào, mũi ngứa ngứa, lau một cái thì hốt hoảng vứt mũi đi tìm khăn giấy.

Cũng may đạo diễn và phó đạo diễn đã nhiều kinh nghiệm, duyệt vô số phim, vẫn còn có thể ngồi tại chỗ nhưng gương mặt đều ửng đỏ, lúc thì nhìn sang khung hình, lúc thì liếc trái liếc phải hai giây.

Nhan Vũ thực sự muốn chết, cậu không ngờ âm thanh mình lại biến thành như vậy, lúc như muỗi lúc lại như mèo, vừa mềm mại vừa yếu đuối, nghe người khác rên như thế cậu có thể cứng trong một giây, nhưng đổi thành bản thân thì cậu thật muốn đâm đầu vào tường chết cho rồi.

Bách An nhiệt tình nội liễm mà bí ẩn, như nham thạch bắt đầu nóng chảy, cuối cùng bùng phát trên người Nhan Vũ. Tầm mắt anh luôn rơi vào mặt Nhan Vũ, tính khí mạnh mẽ ra ra vào vào trong người cậu, anh lại luôn cảm thấy thiếu, không ngừng tìm kiếm trên người cậu, giống như thích muốn chết mà không biết làm sao mới tốt, cũng không biết làm thế nào mới có thể chiếm đoạt trọn vẹn cậu thanh niên này. Khi thì bóp chặt cái eo nhỏ kia, khi thì hôn môi người đang bị anh ép chân lên ngực, còn có đôi môi liên tục bật ra những tiếng câu hồn.

Nhiệt độ thân thể lưu động, mồ hôi càng ngày càng nhiều trong bầu không khí đang nóng phùng phùng, đơn phương thâm lắng bị cuốn vào tình ái và cao trào không thể kiểm soát, từ chính diện đổi thành quan hệ từ phía sau. Nhan Vũ quỳ trên sô pha, vòng eo hãm sâu, mặt chôn trong khuỷu tay, trí nhớ của cậu bắt đầu hỗn loạn, quay về buổi chiều của bốn tháng trước. Không có Tiểu Ưu, cũng không có Lisa, chỉ có cậu bị Bách An ngập tràn tính xâm lược tiến công mạnh mẽ khiến cậu không thể ngừng rên rỉ.

Ghế dựa bị xô ngã, hồ sơ rơi trên đất, khăn tắm, quần lót, áo len xanh đậm và quần dài đen tán loạn xung quanh. Sô pha bị thân thể hấp dẫn kia vịn vịn mà lộn xộn cả lên, bọn họ làm từ phòng khách đến phòng ngủ, âm thanh thân thể va chạm vang vọng một mảnh trời, sự sung sướng khi hai tay quăn quýt và thân thể giao hòa lan tỏa, cuối cùng tất cả được phóng thích trong khoái cảm thực cốt

13. Chương 13

Edit: Qiezi

Cuối cùng cảnh diễn kéo dài hơn một giờ cũng kết thúc, tại một khắc đạo diễn hô ‘cắt’, Bách An lập tức xuống giường đóng cửa phòng ngủ.

Hai trợ lý và đạo diễn, phó đạo diễn đều sững sốt. Đạo diễn là người phản ứng đầu tiên, trách móc nhân viên: “Phát gốc cái gì, mau đi thu dọn.” Hai người trợ lý liên tục gạt đầu, nhanh nhẹn đi dọn dẹp dụng cụ.

Trần Nhan Vũ thấm đẫm mồ hôi, cậu cố nén đau đớn ở thân dưới mà ngồi dậy, thắt lưng mềm nhũn suýt chút nữa ngã xuống giường, cũng may Bách An kịp thời ôm eo giữ cậu khỏi ngã.

Ông kính đã lui, hai người không còn lý do để vuốt ve an ủi. Nhan Vũ cúi đầu, tiếng được tiếng mất: “Cảm ơn.”

“Không có gì.” Bách An bình tĩnh trả lời.

Âm điệu này không còn thâm tình gọi tên cậu như trong lúc quay nữa, chút mơ tưởng hão huyền của Nhan Vũ lập tức tan biến. Chưa xót vì hy vọng vỡ vụn thật khiến người ta khó chịu, cậu giả vờ phóng khoáng mỉm cười, muốn đứng lên thì cánh tay đang ôm eo cậu bỗng nhiên siết chặt, Bách An nâng cằm cậu lên, nghiêng đầu chạm một cái vào cánh môi sưng đỏ.

So với nụ hôn cuồng nhiệt hoặc lưu luyến lúc trước thì đây chỉ là chuồn chuồn lướt nước nhưng lại dọa Nhan Vũ giật mình. Cậu kinh ngạc nhìn Bách An, một suy nghĩ vương vấn trong đầu mãi không đi, nhưng cậu không dám hỏi Bách An.

Bàn tay đang đặt trên má cậu khẽ vuốt ve, ngay khi Bách An định tiếp cận một lần nữa thì bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Bách An hơi ngừng lại, nhanh chóng hạ một nụ hôn xuống môi Nhan Vũ rồi đứng dậy mặc quần áo đi mở cửa.

Người đại diện của hai người đều cầm khăn tắm chờ ở cửa, Bách An quay lại nhìn lướt qua phòng ngủ, nhận khăn tắm của hai người rồi không chút lưu tình đóng sầm cửa, nhốt hai người đại diện ở bên ngoài.

Anh giúp Nhan Vũ quần khăn tắm vòng quanh eo, mở miệng nói: “Đi tắm trước đi.”

Nhan Vũ vẫn đang suy nghĩ tới nụ hôn của hai người, thần thờ mặc cho Bách An xoay tới xoay lui. Có lẽ biểu hiện của cậu quá ngoan ngoãn quá bình tĩnh, Bách An nhìn cậu một hồi mới bước ra mở cửa.

Người đại diện lập tức chạy tới đỡ Nhan Vũ. Cậu cảm thấy rất mất mặt, gạt tay người đại diện, giọng điệu đầy ghét bỏ: “Đỡ cái gì, em không phải tàn phế.”

“Anh nghe nói...” Dưới cái nhìn soi mói của Nhan Vũ, người đại diện cầm miệng, đổi sang câu khác: “Được

rồi anh không nói, vào phòng tắm được chưa?”

Nhan Vũ chật vật theo người đại diện vào phòng tắm, mới được hai bước thì quỹ thần xui khiến cậu quay đầu lại, Bách An vẫn đang đứng ở cửa nhìn cậu. Cậu hoảng hốt, vội vã quay đầu lại ngay lập tức.

Người đại diện đưa người vào phòng tắm, đặt quần áo, đồ lót sạch sẽ ở bên ngoài rồi xuống bãi lấy xe, để lại Nhan Vũ trong phòng tắm lao lực tắm rửa.

Thì ra làm người khác và bị làm lại khác biệt lớn như vậy. Trước đây kết thúc cảnh quay, cậu tắm không có gì vất vả. Bây giờ thì hay rồi, cả cơ thể rất khó chịu, nhất là phía sau như có thứ gì ở trong, thậm chí còn có thể cảm nhận được tính khí của đối phương đang va đập trong thân thể... Cái định mệnh thật kỳ quái!

Nhan Vũ với tay ra phía sau, lập tức ‘ôm’ một tiếng chống tường khom người xuống.

Cậu không dám tìm chết nữa, chậm rãi xối nước xua tan mồ hôi trên người, thoa dầu tắm, lòng nặng nề nghĩ tới nụ hôn cuối cùng của hai người.

Bách An có ý gì? Là cho rằng làm với cậu rất tốt nên muốn tiếp tục hay là... Có lý do gì khác?

Cậu rất hy vọng là về sau, nhưng lúc kết thúc nghe giọng đối phương bình tĩnh lạ thường, cậu không khỏi thất vọng.

Đến bây giờ, rốt cuộc Nhan Vũ cũng thấu hiểu những người từng hợp tác với Bách An. Sự cứng chiều và độc chiếm của Bách An khi đóng phim quá chân thật, hầu như khiến cậu nảy sinh ý nghĩ mê luyến Bách An một cách hoang đường. Nhưng trên thực tế, cậu chỉ là một con mồi rơi vào cái bẫy ngọt ngào của Bách An.

Cảm giác thất bại tràn lên — nếu bây giờ cậu cản lại thì sau này tính sao? Nếu Bách An muốn quay nữa, cậu sẽ nhận sao? Cho dù cậu chịu nhận thì sao, Bách An còn muốn hợp tác với cậu sao?

Dục vọng và nhiệt tình nhấp nhô của Bách An vẫn còn ở trước mắt, hôn môi và nhiệt độ vuốt ve trên người cậu như chưa bao giờ rời đi, nhớ đến phản ứng lúc đó, cậu bỗng nhiên ôm mặt: “Mẹ kiếp...”

Thanh danh cả đời bị hủy hết, thôi thà rằng sống quãng đời cô độc còn lại trong phòng tắm.

Nhan Vũ ở trong phòng tắm xấu hổ và giận dữ hồi lâu, mặc quần áo tử tế rồi ra phòng ngoài đứng hồi lâu. Cậu rất sợ tùy tiện ra ngoài sẽ đụng phải người quen rồi bị hỏi chuyện vừa rồi, cậu như kẻ trộm áp tai lên cửa nghe ngóng tiếng động bên ngoài.

Cậu mơ hồ nghe được tiếng của người đại diện, dường như đang nói chuyện với ai đó. Tay nắm chốt cửa khẽ vặn, cậu nép sát người nhìn ra phía ngoài, chờ những người khác rời đi.

Cậu tựa bên tường, phía sau luôn nhói lên đầy đau đớn. Cứ như vậy, cậu khó mà quan tâm chuyện ngoài cửa nên đành phải chuyên tâm điều chỉnh cảm xúc, giảm bớt đau đớn. Đúng lúc này, người bên ngoài gõ cửa vài cái, Nhan Vũ hoảng hốt vội vàng giữ chặt nắm cửa.

“Hả? Khóa cửa?” Âm thanh nghi ngờ của người đại diện truyền đến.

Nhan Vũ không biết người mới nói chuyện với người đại diện đã đi chưa, đứng ở cửa mâu thuẫn có nên mở hay không, bỗng nhiên di động trong túi vang lên. Tiếng chuông vang vọng trong phòng tắm đóng kín, cậu vội vàng lấy ra xem, thì ra là người đại diện gọi.

Lúc này người đại diện nghe tiếng chuông di động của Nhan Vũ, cảm thấy có hơi kỳ quái nên thử đẩy cửa, cửa trực tiếp được mở ra.

Nhan Vũ đã mặc quần áo chỉnh tề, người đại diện không suy nghĩ nhiều, thuận miệng hỏi một câu: “Tắm xong rồi?” Nói xong buồn bực vặn nắm cửa hai cái: “Lúc này em khóa cửa?” Nhưng đây không phải chuyện hần chú ý, cũng không chờ Nhan Vũ trả lời, hắn tự đổi chủ đề: “Lấy xe rồi, Bách An đang tìm em, em với anh cùng đi hay anh xuống xe chờ em?”

Nhan Vũ hoảng lên: “Anh nói lúc này anh nói chuyện với Bách An?”

“Đúng vậy, em nghe hả? Vậy sao em không ra ——” Người đại diện đang nói thì chợt thấy một bóng người bước qua đây, quay đầu lại nhìn: “Bách An!”

Nhan Vũ cũng không biết nghĩ như thế nào mà bất chấp tất cả, hốt hoảng nói: “Em em em em, em có đồ quên lấy!” Chữ cuối cùng chưa kịp phun ra đã đẩy người đại diện ra ngoài, đóng sầm cửa.

Trong nháy mắt khi cửa đóng lại, Nhan Vũ lập tức hối hận, nghiêng răng nghiêng lợi thầm mắng: Mày là thiếu năng sao? Sao ngu quá vậy? Có thể rõ ràng hơn tí nữa sao?

Giấu đầu hở đuôi như vậy, thật giống như cậu sợ Bách An.

Trong khoảng khắc ngắn ngủi này, chữ ‘sợ’ khiến Nhan Vũ rất khó chịu. Nhan Vũ sống từ nhỏ đến lớn, trong từ điển không có cái chữ ‘sợ’ này.

Tiếng bước chân ngoài cửa càng lúc càng rõ ràng, Nhan Vũ cố gắng ổn định tâm lý: Không phải là bị người ta... Làm thôi sao, đây là công việc, ký hợp đồng kiếm tiền. Nhập vai thì làm sao, càng thể hiện rõ năng lực của cậu rất tốt, diễn rất thật, chả có liên quan gì tới Bách An cả.

Đúng, phải hùng hồn như vậy. Cậu phải biểu hiện không có vấn đề gì, người khác mới không có cách cười nhạo cậu.

Đứng hơn nửa ngày bổ sung can đảm, Nhan Vũ hít sâu một hơi mở cửa, trực tiếp đón nhận ánh mắt khó hiểu của người đại diện.

Lúc này người đại diện đột nhiên bị đẩy đến lão đảo, bây giờ thấy Nhan Vũ cuối cùng cũng chịu ‘chui khỏi vỏ’, hắn đứng thẳng vai, quay đầu nói với Bách An: “Đi thôi.”

Bách An không trả lời người đại diện mà là lướt qua nhìn về phía Nhan Vũ, nhưng cho dù Nhan Vũ đã mặc niệm bình tĩnh vô số lần thì cơ thể vẫn khẽ run lên.

Có thể là vì lý do gia đình, cậu vô cùng coi trọng tự tôn — nếu Bách An không có ý gì với cậu thì dù cậu thích Bách An đến cỡ nào đi chăng nữa, cậu thà rằng ghen chết cũng sẽ không biểu lộ bất cứ tình cảm nào.

Trước ống kính động tình có thể dùng năng lực nghiệp vụ lấp liếm, nhưng bên ngoài ống kính mê loạn như thế thì không thể giải thích được.

Nhan Vũ khẩn trương trong tiếng tim đập thành thịch, cố gắng duy trì thiết lập cao lãnh, dè dặt gật đầu một cái với Bách An rồi chuyển hướng sang người đại diện: “Anh Lâm, đi chưa?”

Người đại diện nhìn về phía Bách An: “Chuyện này...”

Đến khi Nhan Vũ sắp không kiên trì nổi nữa, tính giục thì chợt nghe Bách An nói: “Tôi đưa em về.”

“Đúng, lúc này Bách An nói là muốn đưa em về.” Người đại diện phụ họa.

Nếu là bình thường, người đại diện nhất định sẽ lịch sự từ chối, nhưng ai bảo hắn biết tâm tư của Nhan Vũ làm chi. Người đại diện thoáng nghĩ tới cậu, cảm thấy từ chối thì không tốt lắm.

Nhan Vũ: “Tôi...”

Bách An: “Em sống ở đâu?”

Người đại diện tri kỷ đáp lời: “Hoa viên Kinh Giang.”

Nhan Vũ cứng người, khó tin trừng mắt nhìn người đại diện. Cậu không ngờ anh Lâm lại bán đứng cậu.

Dưới ánh mắt ‘dịu dàng’ của Nhan Vũ, người đại diện chợt dạ quay đầu sờ mũi, âm thầm nói anh đây chẳng phải đang nghĩ cho em hay sao. Lúc này hắn cũng nhìn ra Nhan Vũ không muốn, định dùng thân phận người đại diện từ chối nhưng không ngờ Bách An lại nhìn Nhan Vũ, nói: “Tôi đưa em về.”

Giọng nói lãnh đạm như vậy thì còn đưa cậu về làm gì? Nhan Vũ không khỏi hoài nghi: Đừng nói Bách An sẽ muốn làm một phát nữa chứ?

Đường như biểu hiện của cậu quá rõ ràng, Bách An bổ sung thêm: “Chỉ là đưa em về.”

Hoài nghi biến thành xấu hổ, rõ ràng Bách An nhìn thấu cậu đang nghĩ gì.

Tự mình đa tình bị phát hiện, Nhan Vũ rất xấu hổ, thật sự rất muốn quay lại phòng tắm một lần nữa, ngậm ngốc ‘à’ một tiếng. Cậu hận lúc cần dùng não thì não không hoạt động, một đồng hồ tạp không có chút hữu dụng nào, à xong cũng không nhận ra được chuyện gì.

Chờ sau khi bơi mấy vòng trong đầu toàn đồng lõa xôn, Nhan Vũ mới thoáng hiểu được một chút. Bách An đã nói tới nước này, cậu cũng không thể như thiếu nữ từ chối tới từ chối lui, nhiều lần chần chừ, cuối cùng không thể làm gì khác hơn là gật đầu: “Vậy thì cảm ơn.”

Hai người quyết định cứ làm như vậy, người đại diện bị bỏ quên nửa ngày, hươ hươ tay: “Tôi thì sao?”

Bách An nói: “Để tôi đưa em ấy về là được.”

Người đại diện nghe ra Bách An đang bóng gió ám chỉ đừng quấy rầy thế giới hai người của chúng tôi, lặn nhanh lên. Hắn rất thức thời lặn đi, lặn quá nhanh nên Nhan Vũ muốn có người để giảm bớt bầu không khí này cũng không kịp.

Mấy phút sau, Nhan Vũ lặng lẽ rời khỏi phim trường, đi tới bên cạnh xe ở ven đường, Bách An mở cửa xe ở hàng sau cho cậu: “Em nằm nghỉ ngơi một chút đi.”

Nhan Vũ muốn cật mạnh nói không sao, nhưng nghĩ đi nghĩ lại từ phim trường về hoa viên Kinh Giang phải tốn hơn một giờ, cậu thật sự không chắc mình có thể ngồi nổi tới lúc đó, không thể làm gì khác hơn là đỏ mặt, cúi người ngồi vào ghế sau.

14. Chương 14

Edit: Qiezi

Một tháng gần đây Nhan Vũ ngủ không được ngon giấc, hôm qua nhờ thuốc ngủ mới có thể an giấc, hôm nay tảng đá trong lòng đã được buông xuống, thần kinh căng chặt cũng được thả lỏng theo.

Cậu vốn muốn giả vờ ngủ tránh cho bầu không khí trong xe trở nên xấu hổ, không ngờ cơn buồn ngủ lại kéo đến, cậu thực sự ngủ ở hàng ghế sau.

Lúc Nhan Vũ tỉnh dậy thì tưởng ở nhà, sắc trời đen ngòm ngoài cửa sổ kéo cậu về thực tại. Cậu hơi khựng lại, nhìn về phía ghế lái thì thấy nơi đó trống không.

Bách An đâu?

Cậu phóng mắt nhìn ra ngoài xuyên qua cửa sổ xe, phát hiện nơi này rất gần tiểu khu của cậu. Khi cậu định xuống xe tìm người thì thấy Bách An xách theo một cái túi quay lại, mở cửa xe ngồi vào ghế lái.

Thấy cậu tỉnh lại, Bách An đặt túi ở ghế phụ, xoay người lại hỏi: “Em có khó chịu chỗ nào không?”

“?” Ngủ một giấc thôi mà, có cái gì khó chịu? Nhan Vũ mờ mịt lắc đầu.

Bách An quay lại thắt dây an toàn.

“Anh...”

“Tôi đi mua thuốc.”

Nhan Vũ đầu óc trống rỗng ‘à’ một tiếng, qua hai giây mới nói: “Không cần tiền nữa, tôi có thể đi bộ về nhà.”

“Tôi đưa em lên lầu.” Bách An không nói lời thừa thãi, khởi động xe.

Nhan Vũ không thể làm gì khác hơn là ngây ngốc ngồi trên ghế, lặng lẽ dịch người sang một bên.

Từ đó về nhà tốn năm phút đường xe, cậu quay đầu nhìn ngoài cửa đến đờ ra, chợt phát hiện bất thường — lúc bọn họ rời khỏi phim trường chỉ mới hơn 1 giờ chiều, theo lý thuyết bây giờ giờ giỗ lắm chỉ mới 3 giờ, sao mặt trời lại xuống núi?

Cậu nhanh chóng lấy di động ra xem, không ngờ vừa nhìn đã bị dọa giật mình, bây giờ đã 5 giờ?

Bách An lái từ đó tới đây mất hơn 3 tiếng?

“Lúc này anh lái nhầm đường?” Nhan Vũ thốt ra, đây là suy nghĩ đầu tiên của cậu.

Bách An nhìn gương chiếu hậu, im lặng một lúc rồi nói: “Không có.”

“Không lái nhầm thì —” Cậu nói kế tiếp chưa kịp thốt ra, Nhan Vũ đột nhiên hiểu ra tại sao Bách An lại

tồn thêm hai tiếng đồng hồ.

Cậu ngủ ba tiếng... Cậu là heo sao? Vì sao Bách An không gọi cậu dậy?

Đối với hai hành vi ngu xuẩn khiến người khác giận sôi gan, Nhan Vũ không còn gì để nói. Dù sao mặt mũi đã bị ném, cậu quyết định làm vò mề không sợ nứt, nghiêng người tựa trên cửa xe giả chết.

Cậu định cứ vờ như vậy cho qua chuyện, cậu không thể chịu nổi khi phải nói chuyện với Bách An. Trong giờ tan tầm, trong dòng xe cộ nối dài không dứt, trầm mặc lan tràn trong xe, bỗng nhiên Bách An mở miệng: “Em đói không?”

Một tiếng này như sét đánh xuống đồng bằng, kéo Nhan Vũ quay lại từ ‘bờ vực tử vong’. Không nhắc tới còn đỡ, vừa nhắc tới mới cảm thấy ngực cậu đã dính ra sau lưng, như để thể hiện cảm giác tồn tại, bụng của cậu kêu một tiếng ọt ọt rất đúng lúc.

Một là anh Lâm, một là bụng của cậu, bán đứng cậu thật nhanh.

“Ừ...” Đói thì đói, nhưng sao cậu cảm thấy đoạn đối thoại này nghe quen vậy nhỉ?

Bách An không cho cậu thời gian suy nghĩ lung tung, tiếp tục hỏi: “Muốn ăn gì?”

Nhan Vũ quá đói: “Gì cũng được.”

Bách An không nói nữa, xe nhích lên được hai ba mươi mét thì anh mới lên tiếng: “Để tôi làm.”

Nhan Vũ nhìn dòng xe di chuyển chậm chạp ngoài cửa sổ, thờ ơ ‘ừ’ một tiếng. Một lát sau, cả người cậu chấn động, quét mắt nhìn về phía Bách An, mở to hai mắt.

“Anh nói cái gì?”

Bách An nhìn thoáng qua kính chiếu hậu, thản nhiên hỏi: “Ăn cháo được không?”

“Được...” Nhan Vũ trả lời theo bản năng, sau đó chợt giật mình: “Thế nhưng...”

Lúc này xe đến ngã ba, Bách An nghiêm túc lùi xe, đánh tay lái thoát khỏi dòng xe đang kẹt cứng, lái xe về hướng hoa viên Kinh Giang. Một câu ‘Thế nhưng’ của Nhan Vũ lập tức nghẹn lại, cứ như vậy bị bỏ qua.

Nhan Vũ thuận thế tựa trên cửa xe, im lặng không nói.

Hai lần nói chuyện ở toilet và phòng hóa trang không tính là giao lưu, đây có thể xem là lần nói chuyện nghiêm túc sau khi họ hợp tác quay hai bộ phim.

Theo như lời những người từng hợp tác với anh, anh quá kiệm lời, một khi đóng máy là không ai có thể thăm dò anh đang nghĩ gì, bao gồm Nhan Vũ.

Nhan Vũ phân biệt dự vọng và tình yêu rất rõ ràng, bất luận là trước ống kính hay sau ống kính thì cũng chỉ hưởng thụ sung sướng trên thân thể, không có tình cảm thật lòng.

Cậu không muốn mình thích bất kỳ ai, như vậy sẽ khiến cậu mất quyền chủ đạo, trở nên miễn cảm, đa nghi, khiếp sợ mà lo được lo mất, sẽ khiến cậu nhớ tới người phụ nữ điên cuồng trong trí nhớ.

Tựa như trong mấy tháng gần đây —— rõ ràng cậu đã cố gắng khống chế nhưng vì một câu nói, một động tác của Bách An mà suy nghĩ lung tung, trái tim không ngừng suy đoán suy nghĩ của Bách An.

Tựa như bây giờ —— theo tính cách của cậu, cậu vốn nên kiềm chế khát vọng đến gần, phải gây khó dễ Bách An một phen, ra vẻ không thích Bách An, đợi Bách An lấy lòng cậu. Nhưng lúc này cậu không nói bất cứ lời nào, ngầm cho phép Bách An tới gần.

Bởi vì lòng cậu biết rõ cậu không muốn phá vỡ mộng tưởng này.

Dòng xe lưu động trong ngã ba ít hơn rất nhiều, không quá năm phút, xe đã dừng ở bên ngoài hoa viên Kinh Giang. Nhan Vũ giữ im lặng xuống xe, vào tiểu khu, lên lầu, cuối cùng vào nhà.

Trên sofa có mấy bộ quần áo, trên bàn trà có vài lon bia uống dở. Nhan Vũ muốn qua thu dọn nhưng có lòng lại không có sức, hơi mất mặt nói: “Có hơi lộn xộn.”

Bách An không phản ứng gì, đặt túi xuống bàn trà rồi đứng dậy nói: “Tôi đi nấu cơm.”

“Tôi giúp ——”

“Em nghỉ ngơi đi.”

“À.”

“Nằm sắp một lúc đi.”

“À.”

Bách An muốn nói lại thôi, cuối cùng không nói gì, xoay người đi về phía nhà bếp.

Nhan Vũ nhìn qua nhà bếp mấy lần, mím môi, nằm sấp trên sofa kiểm tra di động.

Người đại diện cứ ba phút lại gọi ba cuộc điện thoại cho cậu, có lẽ là xác nhận cậu có về nhà hay không. Cậu gọi điện cho người đại diện, tất nhiên là không đề cập tới chuyện Bách An đang ở nhà cậu, từ chối người đại diện đến nhà an ủi.

Sau đó là trả lời tin nhắn weixin của Hứa Thường Ninh gửi tới hỏi cảm tưởng, chỉ có một chữ: Cút.

Hứa Thường Ninh như một người máy chờ tin 24/24, ngay lập tức gửi lại: Sao cậu dữ vậy?

Sau đó là mấy tin liền tù tì:

—— kỹ thuật của nam thần không tốt sao?

—— không phải chứ

—— là ông làm không tốt đúng không

—— rách?

Nhan Vũ muốn mắng hần nhưng tốc độ tay không nhanh, cậu còn chưa kịp gửi tin thì Hứa Thường Ninh lại gửi tin nhắn tới:

—— ái chà chà, ngưỡng chừng với anh đây làm gì

—— anh là người từng trải

—— [hình ảnh]

—— cái này bôi lên phía sau, dùng rất tốt! Dùng xong ông nhớ quay lại vote 5 sao nha

Nhan Vũ mở ảnh ra xem, là thuốc mỡ tiêu viêm.

—— thôi để tui qua đưa cho ông, thuận tiện phục vụ bôi thuốc. Chậc chậc chậc, bạn thân tốt như tui ông biết tìm ở đâu.

Nhan Vũ nghe hẳn nói muốn tới, vội vàng gõ chữ: Đừng tới, tôi không sao.

—— không cần nói, tui xuống lầu rồi.

Đa đầu Nhan Vũ giật từng từng, cậu đứng dậy nhìn thoáng qua Bách An đang đứng trong nhà bếp nấu ăn, vội vàng nằm xuống gõ chữ: Bách An đang ở nhà tôi!

Chỉ thấy khung trò chuyện từ Hứa Thường Ninh biến thành ‘Đang nhận tín hiệu’, rồi lại quay lại ‘Hứa Thường Ninh’, rồi ‘Đang nhận tín hiệu’, lặp đi lặp lại hơn mười lần. Nhan Vũ lo Hứa Thường Ninh thật sự tới nhà, đang định gọi điện thoại thì Hứa Thường Ninh gửi tin nhắn sang:

—— rồi rồi, tui biết rồi, tui sẽ không quấy rầy hai người

—— tui cmn còn có thể nói cái gì.JPG

—— ngoan ngoan lui ra.JPG

“....” Đừng nói là Hứa Thường Ninh, đến chính cậu cũng không biết nên nói cái gì.

Nhan Vũ buông di động, cố gắng ngủ một giấc nhưng cậu đã ngủ trên xe hơn ba giờ, tinh thần rất phấn chấn, một tia buồn ngủ cũng không.

Không bao lâu sau, bụng Nhan Vũ lại kêu ọ ọ. Cậu giật giật người, cảm thấy mình không yếu ớt như vậy, đứng lên đi xuống nhà bếp xem thử.

Bách An đã cởi áo khoác, chỉ mặc một cái áo dệt kim màu đen, tay áo được xắn lên, ngón tay thon dài đang xử lý nguyên liệu. Nước sôi phía sau sùng sục, hơi nóng bốc lên vây xung quanh anh, Nhan Vũ mới có thể thấy được chút khói lửa trên người anh.

Nhan Vũ càng nhìn càng thích, càng thích càng khổ sở. Cho dù Bách An tốt nhưng lại không thuộc về cậu.

Nghĩ đến một ngày cậu và Bách An mỗi người một ngã, có lẽ phải nhìn anh cùng người khác bên nhau, trong lòng Nhan Vũ tràn ngập chua xót.

“Bách An.” Nhan Vũ không khổng chế được gọi tên anh, mắt mát cùng một chút ẩm ướt lên men trong lòng, bành trướng trong tim cậu: “Anh đối xử với người hợp tác nào cũng tốt như vậy sao?”

15. Chương 15

Edit: Qiezi

Bách An dừng nấu ăn, mi tâm nhíu chặt. Anh đứng thẳng người, ánh mắt vòng qua nhà bếp rơi vào trên người Nhan Vũ: “Em cảm thấy như thế nào?”

Tôi cảm thấy như thế nào?

Vấn đề chính là tôi không biết, không đoán được tâm tư của anh.

Cảm giác thất bại như thủy triều vọt tới, Nhan Vũ cười tự giễu, tại sao lại hỏi vấn đề tự rước lấy nhục này?

Xúc động cưỡng ép cậu buột miệng rồi nhanh chóng biến mất, cậu không còn muốn hỏi tiếp nữa, mệt mỏi xoay người ngồi trên sô pha.

Bách An chống hai tay trên bàn bếp, nhìn tóc ngắn rối bù trên sô pha, bàn tay dè dặt, cúi đầu tiếp tục nấu ăn, bỏ nắm hương đã rửa sạch vào trong nồi.

Khoảng năm phút sau, một tiếng sôi ùng ục vang lên, sau đó nhà bếp tĩnh lặng như cũ, tiếng bước chân dời đến phòng khách. Bách An ngồi xuống ghế sô pha đơn bên cạnh Nhan Vũ, vươn tay dè dặt màn hình điện thoại của cậu, di động lập tức vang lên tiếng nhạc GAME OVER.

Nhan Vũ giật mình, nhìn chằm chằm những khớp xương rõ ràng kia, có chút sợ hãi. Trực giác nói cậu biết Bách An muốn nói tới vấn đề vừa rồi, hai tay siết chặt di động, chậm chạp không chịu buông tay. Cậu cố gắng cúi đầu thật thấp, giả vờ chơi trò chơi rất nhập tâm để Bách An không cần lưu tâm đến mấy lời xằng bậy vừa rồi.

Nhưng hy vọng của cậu là vô ích.

Bách An rút di động khỏi tay cậu rồi đặt lên bàn trà, không cho cậu chống cự.

Không còn gì có thể giúp Nhan Vũ dời lực chú ý, tay cậu vô thức siết chặt, trong lòng hối hận mình đã lỡ lời. Không biết vì sao nhưng mỗi khi đối mặt với Bách An, tự chủ và kỹ xảo đẩy đưa lại bay đi đâu mất, cậu luôn làm ra một vài chuyện ngu xuẩn, nói ra vài lời ngu xuẩn, tự ép bản thân vào tình cảnh xấu hổ.

Di động vẫn đang dừng lại ở giao diện kết thúc trò chơi, nó còn vang lên nhạc nền thất bại khá bi thương. Mùi hương thoang thoảng từ nhà bếp truyền tới, mũi Nhan Vũ hơi động, cánh tay càng siết chặt hơn.

Cậu thoáng nhìn qua Bách An ngồi bên cạnh, một đôi chân thon dài, đầu gối anh và đầu gối cậu sắp chạm nhau, cánh tay đẹp như ngọc tùy ý khoát lên đầu gối. Nhan Vũ mắt không chế, cậu không nhìn được nghĩ

đến cách đây không lâu, cái tay này đã làm gì trên người cậu, hồi tưởng về cánh tay này cùng âm thanh trầm thấp tinh khiết lọt vào tai ——

“Nhan Vũ.”

Một tiếng Nhan Vũ tựa như ảo mộng dệt một tấm lưới trói chặt trái tim Nhan Vũ, đào sâu vào ký ức. Trong đầu cậu tuôn ra rất nhiều suy nghĩ điên cuồng: Cậu thật sự rất thích Bách An, thay vì cứ kiêu căng đánh mất Bách An thì thà rằng nhào tới muốn hôn thì hôn, muốn sờ thì sờ. Cho dù không chiếm được người thì ít ra cũng từng ăn qua, như vậy vẫn tốt hơn...

“Nhan Vũ.” Bách An lặp lại.

Nhan Vũ giật mình hoàn hồn, theo bản năng ngẩng đầu lên, trong nháy mắt đó đã bị ánh mắt thâm trầm của Bách An bắt lấy.

Cậu chợt dạ, gần như hoảng hốt che giấu suy nghĩ vẫn vơ lúc này. Cậu sợ mình lại bị Bách An nhìn thấu, giấu đầu hở đuôi dờ mắt đi nhưng vai đột nhiên bị kéo về phía trước ——

Nhan Vũ kinh ngạc mở to mắt, sau đó ngây dại rũ mắt nhìn chớp mũi Bách An gần trong gang tấc. Nhan Vũ khẽ nhếch môi, lập tức đưa tới cướp đoạt mạnh mẽ của Bách An.

Bách An nghiêng người về phía trước, tay đang nâng má cậu đột nhiên trượt xuống dưới cằm. Anh thoáng dùng sức, cậu vô thức hé miệng, Bách An thừa dịp len lỏi xâm nhập vào miệng cậu.

Tay Nhan Vũ sờ soạng lung tung tìm điểm chống đỡ, cuối cùng rơi vào đùi Bách An, bị động nhận lấy nụ hôn môi không rõ ý nghĩa này.

Hôm nay bọn họ hôn bao nhiêu lần không thể đếm nổi, tuy lúc này không kịch liệt hay dịu dàng như trước nhưng bất luận là chà xát hay hút môi đều mang theo ý trừng phạt nghiêm khắc, trầm lặng mà cố sức. Cậu mới lui về sau một chút, Bách An đã lập tức giữ chặt gáy cậu, không để cậu chạy trốn.

Nhan Vũ thật sự bị Bách An mê hoặc tâm trí, luyến tiếc từ chối nụ hôn không minh bạch. Tay Nhan Vũ vẫn đặt trên đùi Bách An, không đẩy anh ra, trái lại là kiềm lòng không đành giờ tay khoát lên lưng Bách An, chậm rãi nhắm mắt lại.

Bách An hơi khựng lại, nụ hôn tạm dừng trong tích tắc. Anh khẽ thở dài một tiếng, một lần nữa dán lấy đôi môi đầy sức hút kia, không còn nặng nề như trước, vô cùng dịu dàng quấn lấy Nhan Vũ.

...

Nụ hôn qua đi, Bách An hơi lui ra sau để Nhan Vũ thở vài hơi. Anh khẽ hôn từ môi lên trán, hai mắt sâu

thăm của cậu tiến vào trong tầm mắt anh, ngón tay khẽ vuốt ve cần cổ, trầm giọng nói một câu không đầu không đuôi: “Em không giống họ.”

Nhan Vũ ngây ngẩn chớp mắt, ngay lập tức cậu lại bị áp sát hôn vài cái rồi mới nghe thấy Bách An trầm thì: “Ở đây không có camera.”

—— Em không giống họ.

—— Ở đây không có camera.

...

Nhan Vũ còn chưa thoát khỏi dư vị hôn môi với Bách An ở ngoài ống kính thì bất ngờ nghe thấy hai câu này, đầu óc tạm thời không được nhanh nhạy nhưng cậu vẫn nghe ra được chút gì đó trong lời nói của Bách An. Trái tim Nhan Vũ đập loạn, cậu không dám xác định cũng không dám truy hỏi, chỉ có thể căng cứng người, thở một hơi dài nghênh đón ánh mắt của Bách An.

“Tôi muốn ——” Bách An nhìn Nhan Vũ, ngón cái ma sát khóe miệng cậu, ánh mắt đảo qua như đang cân nhắc chuyện gì. Sau đó anh nhìn thẳng cậu mà nói: “Làm bạn trai em.”

Ngữ điệu của Bách An không chút nhiệt tình, giống như lúc anh cởi quần áo vậy, bình thản mà lạnh lùng, chỉ có lực va chạm mới khiến Nhan Vũ cảm nhận được dục vọng của anh. Giống như bây giờ, chỉ có ánh mắt chuyên chú và ngón tay không ngừng vuốt ve khóe môi cậu tiết lộ yêu thích của anh.

Bách An thử thăm dò tới gần, mi mắt rũ xuống, chạm môi Nhan Vũ rất khẽ. Nhan Vũ như bị con gì đốt, bỗng nhiên đẩy Bách An ra, quay ra chỗ khác bưng kín khuôn mặt đang nóng lên.

Trong lòng cậu sắp phát điên, rõ ràng đã làm chuyện thân mật nhưng vì một câu nói của Bách An lại làm cậu xấu hổ đến mức vành mắt đỏ bừng.

—— Tôi muốn làm bạn trai em.

Nhan Vũ mặc niệm trong lòng sáu chữ ngán ngẩn này hơn mười lần. Mỗi lần đọc một câu, luồng nhiệt này sẽ tản ra xung quanh. Trước giờ cậu không biết bản thân là người dễ đỏ mặt như vậy, bị hơi nóng mập mờ hun đỏ một mảng lớn bên cổ, bên tai.

Quá thích nên không biết đối mặt như thế nào, chỉ sợ đây chỉ là trò đùa của Bách An, mà cậu lại dễ dàng bị gạt.

Mẹ kiếp, sao... Sao lại yếu đuối như vậy! Nhan Vũ oán giận.

Nhan Vũ liếc nhìn Bách An bị đẩy ra, cắn chặt môi kiềm chế cảm giác thẹn thùng. Cậu phong bế tất cả tạp âm xung quanh, buông cánh tay bị túm đến phát đau, có chút thẹn quá hóa giận túm chặt cổ áo Bách An, hung dữ quát: “Nếu anh dám gạt em ——”

Dù sao cảm xúc bây giờ của cậu chính là sợ hãi cùng nghi ngờ, khí thế hùng hổ đã dồn hết vào nửa câu rống ban đầu, nửa câu sau cố đến đâu cũng không hung nổi. Cậu đỏ mắt, tỏ vẻ như vừa âm ỉ vừa bất an, cực kỳ giống một chú mèo đen be bé muốn ỷ lại chủ nhân nhưng lại sợ bị vứt bỏ, chỉ có thể giơ nanh múa vuốt để che giấu tâm tình.

Bách An nhìn mặt cậu, cầm tay đang túm cổ áo anh: “Sẽ không.”

Đôi người Nhan Vũ hơi co lại, môi mím chặt, tầm mắt vừa chạm nhau liền tách ra. Tay cậu bị Bách An siết chặt, siết đến mức cánh tay run run.

Cứ như vậy cứng đờ vài giây, cuối cùng Nhan Vũ không nhận được niềm vui sướng vỗ cánh trong ngực, nhào tới xô ngã Bách An lên sô pha, hôn một cái lên môi anh. Cậu hơi dừng lại, cảm thấy chuyện này quá mất mặt, thấp giọng nói một câu ‘phiền muốn chết’ rồi lén lút vùi đầu bên cổ Bách An.

Bách An trầm tĩnh đón lấy Nhan Vũ, anh có hơi ngẩn ra nhưng lập tức cười khẽ khó ai phát hiện, vòng tay lên lưng cậu, vỗ hai cái trấn an.

Mùi thơm từ nhà bếp bay ra, Bách An nghiêng đầu nói: “Ăn một chút nhé.”

Ăn cái gì?

Đều con mẹ nó biến thành như vậy còn ăn kiểu gì?

Nhan Vũ nằng nặc thất thường gục trên vai Bách An thâm nghĩ.

16. Chương 16

Edit: Qiezi

Cuối cùng vẫn phải ăn cơm, Nhan Vũ kiên trì muốn dùng bữa trên bàn, Bách An lột đệm dựa sô pha xuống ghế, cậu đỏ mặt nhìn đệm dựa nửa ngày mới ngồi xuống, căng thẳng như chiến sĩ ra chiến trường.

Nhan Vũ dùng muỗng múc cháo rau củ do Bách An nấu, cứ cách mỗi giây sẽ ngẩng đầu liếc nhìn người ngồi cạnh —— đến bây giờ cậu vẫn chưa tin rằng mình thật sự ở cùng Bách An, cậu lo bản thân chỉ đang nằm mơ, tỉnh mộng cháo không còn, người cũng mất.

Sao lại trùng hợp như vậy? Người cậu thích cũng thích cậu?

Người này không phải ai khác, chính là Bách An.

Nhan Vũ nghĩ mãi không ra, cậu là đàn ông, tại sao Bách An lại thích cậu?

—— tôi muốn làm bạn trai em.

... ..

Một tiếng ‘cạch’ vang lên, Nhan Vũ buông muống xuống, lấy tay ôm kín gương mặt đang đỏ bừng —— để Bách An ở cạnh cậu, cậu đậu má ăn kiểu gì!?

Bách An vẫn ngồi nghiêng, chống cằm nhìn Nhan Vũ ăn cháo. Anh thấy cậu buông muống nên hỏi: “Không ăn?”

Trong lòng Nhan Vũ gào thét nửa ngày mới xấu hổ đẩy chén: “Không ăn!”

“Ừ.” Bách An đứng dậy bưng chén xuống nhà bếp, sau đó đến phòng khách lấy túi thuốc trên bàn trà rồi quay lại nhà bếp. Tay anh khoát lên cổ cậu: “Phòng ngủ ở đâu?”

Nhan Vũ bị va chạm của anh làm cho giật mình, cậu vội vàng che kín cổ, nghi ngờ nhìn anh: “Làm gì?”

Bách An nửa cười nửa không, ngón tay cong lại búng lên trán Nhan Vũ, chỉ cái túi trong tay: “Bôi thuốc.”

“Bôi thuốc?” Nhan Vũ dùng một tay che trán: “Em không sao ——”

Bách An lấy ra một tuýp thuốc mỡ trong túi, Nhan Vũ nhìn kỹ, nửa câu sau nghẹn trong cuống họng —— đó không phải là thuốc mỡ Hứa Thường Ninh vừa gửi qua sao?

Bôi thuốc? Bôi ở đâu? Đừng nói là...

“Em không bôi!” Sắc mặt Nhan Vũ đại biến.

Bách An rất kiên trì, giọng nói cũng rất ôn hòa, nhẹ nhàng khuyên lơn: “Mấy ngày sau phải quay bổ sung ngoại cảnh, bôi thuốc sẽ mau lành.”

“Không... Bôi thuốc gì? Không bôi!” Nhan Vũ vẫn không chịu.

“Không đau sao?”

“....” Đổi thành anh bị làm lâu như vậy thử xem có đau không.

“Nghe lời.”

“Anh dùng giọng điệu này làm gì? Cho rằng em sẽ nghe theo anh?”

Bách An im lặng nhìn Nhan Vũ, mấy giây sau cậu đã bại trận dưới ánh mắt chuyên chú kia. Cậu dời mắt đi, đỏ mặt ghen nửa ngày, dùng sự tức giận che giấu thất bại của bản thân: “Vây tự em làm.”

Bách An nói: “Tôi là bạn trai em.”

—— tôi muốn làm bạn trai em.

Âm thanh này như một lời ma quỷ nguyên rửa luôn quanh quẩn bên tai Nhan Vũ, trêu chọc tình cảm của cậu.

Mẹ kiếp!

Đủ rồi! Tôi đã rất nhân nhượng anh rồi! Anh ỷ anh làm bạn trai tôi là ngon à? Tôi cũng là bạn trai của anh đó!

...

Mẹ nó, bạn trai thật sự rất ngon.

Nhan Vũ thầm mắng bản thân không kiên định, chỉ cần một câu nói của Bách An là cậu trở nên dễ bảo, vừa nhụt chí nhưng lại không còn cách nào khác. Cậu ngồi thẩn thờ nửa ngày mới ngoan ngoãn đứng lên dẫn Bách An về phòng ngủ.

Thời tiết âm u, ánh đèn vàng mập mờ bao phủ hai người trên giường.

Nhan Vũ nửa nằm nửa quỳ trên giường, quần lót bị kéo xuống đầu gối, mặt vùi vào chăn, ngón tay nắm chặt drap giường đến trắng bệch. Cậu bị xoa nắn không nặng không nhẹ ở phía sau khiến cả người như sắp bị nướng chín.

Bách An vẫn là sắc mặt bình tĩnh như ban đầu, quần áo chỉnh tề ngồi trên giường, ngón tay dính đầy thuốc mỡ chậm rãi ấn ấn, vuốt ve xung quanh cái miệng huyết sưng đỏ.

Nhan Vũ cố gắng nhắm mắt, lông mày nhíu chặt chịu đựng sự động chạm của Bách An. Cả người cậu căng cứng, cơ thịt ở vùng bụng – thắt lưng đang co giật liên hồi.

Chỉ có cậu và Bách An.

Riêng tư như vậy càng khiến cậu thêm khấn trương.

Khấn trương đến mức... Tính khí trước mặt dường như có xu thế ngẩng đầu.

Cuối cùng cậu không chịu nổi nữa, cố đập mạnh tay xuống giường, nghiêng răng nghiêng lợi: “Đủ chưa?”

Vừa dứt lời, ngón tay đang xoa nắn ở mép miệng huyết vờ vào trong tim tòi, nơi bị ma sát đến sung huyết lập tức truyền đến một trận đau nhức. Nhan Vũ co rúm người, ngón tay Bách An trượt ra một chút rồi lại nhanh chóng tiến đến, thoa thuốc mỡ bên trong thành vách.

Nhan Vũ càng đau càng cảm thấy xấu hổ, nỗi xấu hổ kích thích dục vọng, cậu cắn môi cố kiềm chế dục vọng đang sôi trào, hai tay càng túm chặt drap giường hơn.

Có lẽ là Nhan Vũ quá căng thẳng nên Bách An tạm thời dừng lại. Anh đảo mắt nhìn xuống thì phát hiện Nhan Vũ đã cương. Qua một tích tắc sưng sốt, anh lại bôi thêm chút thuốc mỡ lên tay rồi dò vào trong vẽ loạn, lúc rút ra không trực tiếp thu tay mà là trượt ra xoa nhẹ lên đáy chậu. Trong lúc đó, khuỷu tay Nhan Vũ không thể chống đỡ được nữa, thắt lưng ngã xuống, cậu thẹn thùng gất lên: “Anh làm cái gì đó!”

Bách An không nói gì, chen vào giữa hai chân Nhan Vũ, sau đó cầm lấy tính khí của cậu.

“Hừ...” Cho dù Nhan Vũ luôn kiềm chế nhưng vẫn không thể bật ra tiếng kêu đau.

Trong những lần làm tình, chỉ có hai lần Nhan Vũ dè dặt. Lần thứ nhất là khi cùng Bách An quay cảnh giường chiếu, lần thứ hai chính là hiện tại. Chỉ trải qua hai lần, quan hệ của cậu và Bách An đã biến đổi rất nhiều nhưng cậu vẫn không muốn lộ ra bất kỳ cảm xúc si mê nào.

Trên tay Bách An còn vương thuốc mỡ, cảm giác vừa nóng vừa trướng ở phía sau còn chưa tan, phía trước đã bị sung sướng kích thích. Nhan Vũ đành phải vùi mặt vào chăn để đỡ phải phát ra âm thanh kỳ quái nào đó.

Tiếng hừ hừ đầy nhấn nhay truyền vào tai Bách An, anh nhìn thân thể đỏ au của Nhan Vũ, ánh mắt tối xuống. Cánh tay đang vòng quanh eo Nhan Vũ khẽ cử động, lật người dưới thân từ úp sấp thành ngửa mặt lên đối diện với anh.

Bách An một tay đè vai Nhan Vũ, tay kia hoạt động trên tính khí của cậu. Anh cúi người hạ một nụ hôn lên môi Nhan Vũ, sau đó là gò má, cổ cùng ngực...

Hồ hấp của anh dần nóng rực theo Nhan Vũ đang động tình, không tiếp tục đi xuống mà là kiềm nén nhiều lần hôn lên cổ cậu, bàn tay nhanh chóng tuốt lộng. Nhan Vũ cảm nhận được cao trào tràn tới, cậu quay đầu đẩy Bách An, thân thể run lên, tính khí phát tiết trong tay Bách An.

“Được rồi.” Bách An khẽ thềm thì bên tai Nhan Vũ.

Nhan Vũ im lặng, cúi giận túm cổ áo Bách An kéo qua, môi dán môi, cắn xé như đang trút giận. Bách An mặc cho Nhan Vũ muốn làm gì thì làm, mơn trớn mặt cậu, đáp lại nụ hôn.

Bàn tay túm cổ áo đầu tiên là nắm thật chặt, sau đó buông ra. Hai tay Nhan Vũ ôm cổ Bách An, cánh môi khẽ tách ra, khoảng cách rất gần đủ để cảm nhận được hơi thở của nhau. Nhan Vũ ngượng ngùng nhìn Bách An, lại một lần nữa cảnh cáo: “Anh không được gạt em.”

Bách An thân mật dùng ánh mắt miêu tả đường cong của Nhan Vũ, nhìn đôi mắt đen nhánh đầy nghiêm túc kia. Anh cúi xuống hôn lên mi mắt đang khép: “Ừ.”

Ánh đèn vẫn mờ ảo, rèm cửa phấp phới lộ ra xuân sắc. Hai người trên giường quấn chặt lấy nhau, hôn môi triền miên.

...

Nhan Vũ nằm trong chăn nghe tiếng nước chảy trong phòng tắm, cố gắng chống chọi cơn buồn ngủ — Bách An đang tắm.

Chẳng ai ngờ bọn họ sẽ bơi thuốc gần một giờ, lúc này Bách An mới giúp cậu tẩy rửa sạch sẽ, đổi drap giường. Cậu nhìn thoáng qua khí trời bên ngoài rèm cửa, không biết đang nghĩ gì mà buột miệng giữ Bách An ở lại, mà anh cũng không từ chối lời mời của cậu.

Tiếng nước chảy ào ào như đánh vào lòng Nhan Vũ, tiếng lòng loạn tùng phèo, tuôn trào vô số suy nghĩ, mà cậu thì mặc cho suy nghĩ lan tràn không bờ bến.

Ví dụ như lúc này Bách An cũng cương đúng không? Anh ở trong phòng tắm lâu như vậy là đang tự an ủi sao? Lúc Bách An tự an ủi sẽ như thế nào nhỉ? Là cau mày ần nhẫn hay là...

Giấc ngủ ba tiếng lúc chiều cũng chỉ bù lại một phần nhỏ trong quãng thời gian cậu mất ngủ, tiếng nước đều đều trong phòng tắm càng khiến Nhan Vũ buồn ngủ. Động tác chớp mắt càng lúc càng chậm, tầm nhìn càng lúc càng hẹp, cuối cùng ngay cả một khe hở cũng không có, hoàn toàn lâm vào bóng tối.

Trong cơn mộng lung lay, cậu nghe thấy tiếng mở cửa, có người đi tới bên giường xốc chăn lên, vị trí bên cạnh lõm xuống. Một cánh tay đặt lên eo cậu, kéo cậu vào lòng. Dường như có người gạt gạt tóc cậu, nhưng cậu thật sự quá mệt không còn sức lực bảo người kia dừng tay, mơ màng ngủ mất.

Bách An nghiêng người, ngón tay vuốt ve miêu tả gương mặt Nhan Vũ hồi lâu, cho đến khi nghe được hơi thở đều đều thì anh mới cúi người hôn lên trán cậu, sau đó đứng dậy tắt đèn, trong bóng đêm yên tĩnh kéo người vào lòng.

17. Chương 17

Edit: Qiezi

Mười giờ sáng ngày hôm sau, người đại diện mang theo bữa sáng đứng ngoài cửa ầm chuông vài lần mà mãi không thấy ai ra mở cửa, hắn trực tiếp dùng khóa vân tay vào nhà.

Trong nhà rất yên tĩnh, người đại diện bèn đặt bữa sáng lên tủ ở huyện quan*. Lúc đi ngang sô pha thì một cái áo khoác đen xa lạ thu hút ánh mắt người đại diện, bất luận là màu sắc hay kích cỡ đều nói rõ cái áo này không phải của Nhan Vũ.

(Huyện quan: khu vực nghỉ được tính từ cửa chính đến phòng khách)

Hắn cầm áo khoác lên nhìn vài lần, sau đó bỏ lại chỗ cũ rồi chạy lên lầu.

Người đại diện đứng trước cửa phòng ngủ, nghiêng tai lắng nghe. Bên trong phòng yên tĩnh không một tiếng động, hiển nhiên là Nhan Vũ vẫn còn đang ngủ.

Nếu là bình thường, Nhan Vũ thích ngủ bao lâu thì ngủ, nhưng hiện tại người đại diện không thể mặc kệ cậu. Một giờ trước người đại diện mới biết lần đầu tiên đàn ông nằm dưới rất dễ bị thương, không xử lý kịp thời sẽ phát sốt, hắn quá lo lắng nên mới mang bữa sáng chạy đến nhà Nhan Vũ.

Thói quen sinh hoạt của Nhan Vũ rất tốt, ít khi nào ngủ nướng. Người đại diện liên hệ với lời khuyên của bạn hắn, nghĩ một hồi mới cảm thấy hồng бет rồi, có thể là cậu nhóc sốt cao không dậy nổi, hắn cuống quýt không thềm để ý phép lịch sự mà mở cửa phòng, sau đó lại hoảng hoảng hốt hốt lui ba bước ra cửa — hắn thấy Bách An đang ngồi ở đầu giường, cúi đầu vuốt tóc Nhan Vũ.

Bách An nghe tiếng mở cửa nên ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt khiếp sợ của người đại diện. Anh đưa một ngón tay lên môi, ý bảo hắn đừng lên tiếng.

Người đại diện nhìn Nhan Vũ đang gối đầu ngủ say trên đùi Bách An, buộc lòng phải nuốt vào tiếng kinh hãi đang nghẹn ở cổ họng, suýt chút nữa làm bản thân nghẹn chết. Hắn đứng ở cửa, vào không được mà lui cũng không xong, một lát sau mới thảm thì hỏi: “Sao cậu lại ở đây?”

Bách An nhẹ nhàng nâng đầu Nhan Vũ đặt xuống dưới gối, sau đó vén chăn xuống giường rồi đóng cửa lại, ngăn cản tầm mắt người đại diện.

“Xuống lầu rồi nói.” Bách An cất tiếng.

Người đại diện có một bụng vấn đề muốn hỏi, bị một câu của Bách An chặn lại. Hắn vừa xuống lầu vừa nghĩ: Là hôm nay Bách An tới sớm hay là hôm qua căn bản không về Sao lại... Sao lại chạy lên cùng một cái giường?

Lúc xuống lầu, Bách An chú ý tới một cái túi tỏa mùi thơm ở huyền quan, xoay người hỏi người đại diện: “Anh Lâm mang gì tới?”

Người đại diện trả lời theo bản năng: “Bữa sáng, cháo thịt nạc trứng muối, ừm... Gần đây em ấy rất thích đồ ăn lỏng.”

Bách An nghe đến hai chữ thịt nạc thì bỗng dừng nhú mày: “Phải ăn thức ăn thanh đạm một chút, hay là để em nấu đi.”

“Cậu biết nấu ăn?” Người đại diện kinh ngạc.

Bách An gật đầu, sau đó rảo bước về phía nhà bếp.

Người đại diện bối rối: Loại khí tràng thần nhiên này Bách An lấy ở đâu ra? Sao lại không có chút chột dạ? Hắn nhớ hắn đến để hỏi tội, Bách An có nấu ăn được hay không thì liên quan gì tới hắn? Sau đó người đại diện vành mặt như phụ huynh, nhắc lại đề tài vừa rồi, âm điệu mang theo chất vấn: “Sao cậu lại ở đây?”

Bách An xắn tay áo, bình thần nói: “Em và Nhan Vũ ở chung.”

Người đại diện sững sốt, giọng điệu Bách An đều đều như đang nói ‘Hôm nay ăn gì’. Hắn tiêu hóa một hồi mới hiểu Bách An có ý gì, hắn quay đầu nhìn lên lầu rồi lại nhìn sang Bách An đang thần nhiên: “Ồ, chung? Là, là cái loại ở chung đó đó sao?”

Bách An giải thích thêm một câu: “Em và Nhan Vũ yêu nhau.”

“Vậy hôm qua cậu...”

“Ở đây.”

Người đại diện há hốc mồm, cảm giác như không thở nổi: “Vậy hai người, hôm qua hai người...”

Tuy hắn không hỏi hết câu nhưng Bách An vẫn hiểu: “Không làm gì cả, em bôi thuốc giúp em ấy.”

“À.” Người đại diện vỗ ngực thở phào.

May là không xảy ra chuyện lắm, bạn hấn nói lần đầu tiên không thể làm quá nhiều... Khoan đã! Vì sao hấn lại nhanh chóng tiếp nhận Bách An và Nhan Vũ sẽ phát sinh chuyện này? Bách An không phải thẳng nam sao?

Người đại diện đứng cách bàn bếp quan sát Bách An, phát hiện hấn xử lý nguyên liệu rất thành thạo, trình tự chặt chẽ đầu vào đây. Hấn chỉ có thể đứng đó nhìn Bách An làm chứ không xen vào được.

Nhận thấy ánh mắt của người đại diện, Bách An tạm thời dừng lại, hỏi: “Anh Lâm, anh ăn sáng chưa?”

Thái độ đảo khách thành chủ vô cùng tự nhiên của Bách An khiến người đại diện rất kinh ngạc, tâm trạng cũng rất phức tạp. Hấn im lặng, không cam lòng để thiếu gia bị kẻ khác cấp đi, hấn cũng không biết bắt đầu từ đâu nên chỉ đành phải làm vẻ nghiêm trọng gật đầu, xoắn xuýt một lát mới nói: “Hai người... Cậu nghiêm túc sao?”

Âm thanh xất thức ăn dừng lại, Bách An nhìn sang người đại diện. Khí thế của Bách An rất mạnh, nhất là lúc không nói chuyện càng khiến người ta cảm thấy lạnh lùng.

Bị ánh mắt như thế nhìn sấm soi, người đại diện xui xuống, kiên trì nói: “Vì chuyện gia đình nên thiếu gia của chúng tôi rất ít khi biểu lộ thích ai, đây là lần đầu tiên tôi thấy em ấy thích một người. Nếu cậu không tính đến chuyện lâu dài thì đừng trêu chọc em ấy nữa.”

“Chuyện gia đình?” Bách An nhanh chóng nắm được trọng điểm, bàn tay siết chặt cán dao, ngừng đầu hỏi.

Người đại diện: “.....” Là tôi hỏi cậu, không phải cậu hỏi tôi!

Bách An đặt dao lên thớt, biểu lộ rất rõ ràng là anh muốn nghe chuyện này.

Người đại diện đâm lao phải theo lao, chỉ tự trách mình lắm chuyện. Nhưng hấn nghĩ đi nghĩ lại thì người ngoài cuộc tỉnh táo, người trong cuộc u mê, nếu hấn mặc kệ thì sẽ không còn ai quản Nhan Vũ. Người đại diện nói thầm ‘Tình cha như núi Thái Sơn, tình mẹ như nước trong nguồn chảy ra’, tiện tay cầm một quả cam trên mâm trái cây, vừa lột vừa cẩn thận nói: “Cậu chưa từng nghe thiếu gia chúng tôi đề cập đến ba mẹ em ấy đúng không?”

“Ừ.”

Người đại diện nói: “Ba mẹ em ấy... Đã đoạt tuyệt quan hệ với em ấy rồi.”

Bách An ngẩn ra.

Người đại diện cũng không muốn nói nhiều, đại khái chuyện này: “Ba ngoại tình, vì trả thù mà mẹ thiếu gia cũng ngoại tình. Sau khi ly hôn, bà ấy ăn năn muốn níu kéo, tự sát mấy lần khiến ông ta trốn ra nước ngoài, cuối cùng hai người không ai muốn nuôi con. Thiếu gia đã thôi học từ sớm, ăn nhờ ở đậu vài lần, cuộc sống cũng chẳng thoải mái gì. Cuối cùng để trả thù ba mẹ nên thiếu gia mới đi đến bước đường này, bị hai người đó biết được... Thành ra xích mích.”

Quả cam được ném lên cao rồi quay trở lại bàn tay người đại diện, hắn nói thêm: “Có lẽ là vì sự bảo vệ của tôi, em ấy rất ít khi chủ động, luôn từng bước kiểm chứng tình cảm của bản thân đối với người khác, một khi nhận thấy mình sắp động lòng sẽ lập tức dứt ra.”

Lúc này người đại diện hận ngôn ngữ quá thiếu thốn, sợ rằng trong nhất thời không thể nói rõ ràng. Hắn thấy Nhan Vũ là người cực kỳ cố chấp với tính tự chủ của bản thân, cậu thiếu cảm giác an toàn, sợ thích người khác, sợ bị phản bội, cũng sợ trở nên điên cuồng. Nhưng Bách An lại là một biến số của Nhan Vũ, không biết từ lúc nào đã thích anh, đến khi nhận ra thì bản thân đã lún quá sâu.

“Thiếu gia vì cậu mà thay đổi bước tiến, nhận quay GV mà trước giờ thiếu gia không có hứng thú. Điều này nói rõ cậu rất có sức nặng trong lòng thiếu gia.”

Nhưng như vậy mới càng đáng sợ hơn.

“Cho nên cậu hiểu chưa? Nếu cậu chỉ định vui đùa thì đừng chọn Nhan Vũ.” Người đại diện đặt cam lên bàn, lo lắng siết chặt nắm tay.

Sau cuộc đối thoại, nhà bếp yên tĩnh hồi lâu.

Bách An im lặng đứng đó, khoảng hai ba phút sau anh mới tiếp tục cầm dao xắt thức ăn, âm thanh lưỡi dao va chạm mặt thớt cực kỳ rõ ràng trong không gian tĩnh lặng.

Người đại diện cho rằng đã nói tất cả những gì cần nói, Bách An lại chậm chạp không mở miệng khiến hắn rất nôn nóng. Hắn đang định hỏi ý Bách An là như thế nào thì đột nhiên lại nghe thấy âm thanh bình tĩnh của anh: “Em thích Nhan Vũ, rất nghiêm túc.”

18. Chương 18

Edit: Qiezi

Đây là giấc ngủ thoải mái nhất trong mấy tháng qua của Nhan Vũ, cảm thấy mệt mỏi đều tan biến hết. Ánh mặt trời xuyên qua rèm cửa sưỡi ảm đạm, ảm ảm áp áp rất thoải mái nên cậu ngồi dậy một lúc lâu mới chú ý bên cạnh đã trống không.

“Bách An?”

Nhan Vũ gọi một tiếng, vén chăn xuống giường, lúc bước đi mới cảm thấy sau lưng không ổn. Bước chân khẽ khựng lại, cậu nén đau chậm rãi xuống dưới lầu.

Nhan Vũ bước được nửa cầu thang thì chợt nghe âm thanh truyền tới từ nhà bếp, cảm thấy có chút xa lạ. Dù sao trong nhà bếp chỉ có lò vi sóng là bạn thân của cậu, người đại diện không cải thiện bữa ăn cho cậu, những đồ dùng nhà bếp khác toàn bị xếp xó không dùng.

Cậu lơ đãng nhìn qua huyền quan mấy lần, thấy một túi bữa sáng của cửa hàng quen thuộc là biết anh Lâm đã đến đây.

“Anh Lâm?”

Cậu vịn cầu thang xuống dưới lầu, người ở trong nhà bếp ngẩng đầu hé ra khuôn mặt tuần tú như điêu khắc, cũng chính là Bách An.

Có lẽ là vì quan hệ thay đổi quá đột ngột, hai người đều chưa hoàn toàn thích ứng. Ánh mắt chạm nhau, không biết có phải ảo giác hay không nhưng Nhan Vũ luôn cảm thấy ánh mắt Bách An rất khác xưa, sâu sắc, chuyên chú, ngoài ra còn có thứ gì đó không thể nói rõ. Cậu càng nhìn anh càng cảm thấy mất tự nhiên, tay quẹt quẹt mũi tránh né ánh mắt Bách An, sau đó đi tới vờ bình tĩnh hỏi: “Có phải anh Lâm tới không?”

“Ừ.”

“Anh ấy đâu?”

“Đi rồi.”

“Đi như thế nào?”

Bách An suy nghĩ một chút rồi nói: “Anh ấy giao em cho tôi.”

Nhan Vũ cảm thấy thật bất lực: “‘Giao’ cái gì?” Cậu rất phiền phức sao?

Bách An thản nhiên: “Tôi nói cho anh ấy biết chúng ta đang yêu nhau.”

“A?!”

Lúc này Nhan Vũ đang đứng ở cửa nhà bếp, ngơ ngơ ngác ngác bị Bách An ném ra ngoài, lại vẫn ngơ ngác đứng tại chỗ không chịu đi.

Cậu còn chưa kịp nói cho Hứa Thường Ninh mà Bách An lại... Trực tiếp nói thẳng như vậy??

Bách An nhanh chóng lột màng thực phẩm bên ngoài rồi bỏ bánh vào lồng hấp, thừa dịp đi tắm trong lúc Nhan Vũ đang chờ ra, đi tới ôm Nhan Vũ.

Quả nhiên là tình yêu mờ mắt, đột nhiên tiếp xúc thân mật tạm thời cắt ngang suy nghĩ của Nhan Vũ, mùi sữa tắm đồng dạng trên người Bách An truyền đến, cảm xúc kiều diễm mơ hồ khiến cậu cảm thấy thật thỏa mãn.

Nhan Vũ mò mẫm tới eo Bách An, vô cùng tò mò cách một lớp quần áo rà tới rà lui.

Trong giới, Bách An nổi tiếng là móc áo, vai rộng eo nhỏ chân dài, vóc người đẹp đến không thể đẹp hơn. Nhan Vũ được vài lần tận mắt chứng kiến thân thể lỏa lồ của anh, không thể không bị thất vọng của anh hấp dẫn, cậu rất muốn biết sờ cái eo vừa săn chắc vừa tràn ngập sức mạnh sẽ có xúc cảm gì.

“Muốn sờ không?”

Lời có thể tùy tiện nói ra sao?

“Không quá muốn.”

Bách An cúi đầu mặc cho cậu sờ tới sờ lui, sau đó anh bỗng nhiên chụp tay cậu, vén áo mình lên, dán bàn tay hư hỏng kia lên ngang eo.

Nhan Vũ hơi đỏ mặt, trong lòng tự nói là do Bách An dang tới cửa, không sờ chính là thẳng ngu. Vì vậy cậu vui vẻ trượt tới trượt lui trên eo Bách An.

Bách An tiến một bước, Nhan Vũ lui một bước, lặp đi lặp lại vài lần thì Nhan Vũ đã lùi tới tường đá cẩm thạch đen. Lúc này cậu mới ý thức có gì đó không đúng, ngẩng đầu lên thì Bách An nghiêng người về phía trước, chuẩn xác hôn lên môi cậu. Cậu ngẩn người, khuôn mặt vốn hơi hồng hồng đã hoàn toàn đỏ ửng.

Cầm bị nâng lên, một tay mò đến sau lưng, sau đó với vào trong áo tùy ý xoa nắn. Tay Nhan Vũ đang ôm eo Bách An vô thức siết chặt, lông mi run run vài cái rồi nhắm mắt lại.

Ngủ một giấc rồi tỉnh dậy, Bách An không biến mất.

Bọn họ thật sự ở bên nhau.

Bách An hôn rất dịu dàng, Nhan Vũ cũng càng ngày càng kích động, đột nhiên xoay người đối bị động thành chủ động. Cậu đặt Bách An lên tường, hai tay ôm mặt anh vội vàng hôn lên. Bách An hơi cúi đầu,

rất dung túng mặc cậu làm gì thì làm, anh còn vòng tay dùng sức khảm cậu vào lòng.

Kích động qua đi, Nhan Vũ như mới nhớ ra mình làm cái gì, cậu lui hẳn ra sau, ánh mắt lấp lánh và nụ cười của Bách An đều được thu vào mắt. Cậu thu tay đang ôm mặt Bách An, sau đó nhào vào lòng anh, suy nghĩ một lúc rồi dứt khoát ôm cổ anh, vùi mặt vào đó, vừa ảo não vừa oán giận: “Sáng sớm làm cái gì đó.” Không biết là cậu đang nói cho bản thân hay là Bách An nghe.

Hai người lẳng lẳng ôm nhau một hồi, Bách An khẽ đẩy Nhan Vũ, hôn một cái lên trán cậu, sau đó là chóp mũi, cuối cùng lại rơi xuống cánh môi kia.

“Nhan Vũ.”

“Có việc thì nói mau.” Nhan Vũ không chịu nổi Bách An dùng giọng điệu đầy mê hoặc kia để gọi tên cậu, cậu quay đầu đi chỗ khác, cố gắng để âm điệu lạnh lùng một chút.

Ánh mắt Bách An tối xuống, lời hứa hẹn nghẹn lại không thể nói ra. So với một câu nói suông, để bé mèo đen này cảm thấy an toàn thì chỉ nên ôm chặt cậu tới khi hơi thở rối loạn, không còn sức lực nhe nanh múa vuốt thì hơn.

Bách An ở nhà Nhan Vũ thêm hai ba ngày, đến sáng sớm ngày thứ tư, anh lái xe cùng Nhan Vũ đến phim trường bổ sung ngoại cảnh.

Hai người thay trang phục, trang điểm xong được tổ kịch đưa tới nơi lấy cảnh — con đường đầy bóng râm bên ngoài trường đại học.

Nhân viên vội vàng sắp xếp mấy móc ở ngoài trường học, Bách An và Nhan Vũ ngồi trong xe vừa xem kịch bản vừa thử chiêm nghiệm cảm giác mà đạo diễn miêu tả.

“Hai người bọn họ... Sao em cảm thấy có gì đó bất thường nhỉ?” Cậu trợ lý gay nhỏ giọng với anh bạn bên cạnh.

“Bất thường gì?”

“Anh không cảm thấy ánh mắt Bách An nhìn Nhan Vũ vô cùng có tình sao?”

Trợ lý thẳng nam nghe vậy nhìn vào trong xe, chỉ thấy Nhan Vũ mặc đồng phục học sinh tùy tiện lật kịch bản, Bách An thỉnh thoảng nhìn cậu một cái, ánh mắt kia... Hẳn thật sự không nhìn ra có cái gì bất thường.

“Không cảm thấy.”

Cậu trợ lý gay càng nhìn càng cảm thấy mờ ám, càng cảm thấy mờ ám càng ghét bỏ trợ lý thẳng nam, lặng lẽ cách xa một chút, nhờ đâu bị ngu y như hần thì toi.

Máy móc vào chỗ, Bách An và Nhan Vũ đều xuống xe đi đến vị trí được chỉ định —— Bách An ở trong xe đỗ tại trước cửa trường học, Nhan Vũ ở bên trong trường.

Trong sân trường không cho phép quay phim, đạo diễn đành phải thay đổi địa điểm, điều phối các bộ phận vào vị trí, thư ký trường quay đánh bảng, chính thức mở máy.

Dựa theo nội dung trong kịch bản, đây là buổi sáng ngày nghỉ lễ, đa số học sinh đã về nhà. Do ba mẹ đang công tác nước ngoài nên Nhan Vũ trọ ở trường, sau đó nhận được điện thoại của anh họ nên vội vàng chạy ra ngoài.

Cảnh thứ nhất chính là sau khi thông báo cho Nhan Vũ, Bách An gọi điện thoại cho mẹ cậu, anh vừa chú ý học sinh ra ra vào vào trường học vừa lễ phép nói chuyện: “Cô yên tâm, con sẽ chăm sóc tốt cho em ấy... Vâng...”

Lúc này Nhan Vũ nhận được nhắc nhở, nghiêng người khoác túi sách chạy vào ống kính. Cậu ngừng ở cửa trường học, nhìn xung quanh lối đi bộ, Bách An lập tức nói với đầu dây bên kia: “Cô, con thấy người rồi, con đi đón em... Vâng, không phiền đâu, vâng, vâng, tạm biệt cô.” Anh cúp máy, mở cửa xe vẫy tay với Nhan Vũ. Hai mắt Nhan Vũ sáng ngời, gọi to: “Anh!” Sau đó cậu nhìn xung quanh, tranh thủ văng xe mà băng qua đường, nhào vào lòng Bách An.

Bách An bị cậu nhào vào lòng phải lui hai bước, ôm eo cậu mỉm cười, cánh môi khẽ lướt qua tóc cậu.

Nhan Vũ mừng rỡ, ngẩng đầu hỏi: “Anh, sao anh có thời gian rảnh đến đón em?”

Bách An mỉm cười: “Đón em thì lúc nào cũng rảnh.”

Nhan Vũ nghe vậy cười càng rục rỏ, ôm chặt anh.

“Được rồi, lên xe rồi nói.” Bách An vỗ hông Nhan Vũ.

Nhan Vũ ngoan ngoãn buông ra, vòng qua đầu xe mở cửa ghế phụ rồi ngồi vào trong xe.

“Tốt lắm! Cát!” Cảnh đầu đến đây là hết, đạo diễn hô một tiếng, nhân viên lập tức đi dọn dẹp máy móc chuẩn bị chiến đấu ở chiến trường thứ hai —— con đường đầy bóng râm, vắng vẻ không một bóng người ở ngoài trường học.

Cảnh thứ hai chính là đôi tình nhân chia xa đã lâu, không kịp đợi đến lúc về nhà, Bách An dừng xe bên vệ đường, kéo Nhan Vũ qua hôn môi.

Cảnh giường chiếu cũng đã quay rồi nên đương nhiên mấy cảnh kiểu này không làm khó được bọn họ. Dưới ống kính, hai người hôn đến mức khó có thể kiềm chế, toàn bộ khoang xe tràn ngập tiếng thở dốc của hai người, bất luận là môi lưỡi quấn quýt hay vuốt ve vô thức đều bị thu vào khung hình, những người đứng quan sát đều bị bầu không khí tự nhiên và nục nộn như chốn không người khiến cho miệng đắng lưỡi khô.

Trợ lý thẳng nam liếc sang khung hình, lúc Bách An hôn Nhan Vũ, bàn tay không ngừng xoa nắn eo Nhan Vũ, vạt áo bị kéo lên, va chạm xác thịt đến đỏ hồng... Hắn thấy cổ họng khát khô, ho khan vài tiếng, thúc thúc cậu trợ lý gay: “Hình như cũng có chút bất thường.”

Bé gay nghe thế vô cùng hưng phấn: “Chút bất thường cái gì? Chỉ có người yêu mới làm như thế! Ông trời ơi, Bách An lợi hại kinh khủng!”

Đạo diễn thì khỏi phải nói có bao nhiêu hài lòng, đến khi hắn cảm thấy đủ rồi mới hô ‘cắt’, Bách An và Nhan Vũ đã nhện đến toát mồ hôi, nghe đạo diễn hô cắt như tiếng trời cao giải thoát, hai người nhanh chóng tách ra, bình ổn hơi thở rồi mới bước xuống xe.

Tiếp theo lại đổi địa điểm, rạp chiếu phim và trong nhà Bách An, những cảnh này thường được chen vào giữa những phân đoạn giường chiếu, đa số là những lần hẹn hò âu yếm của đôi tình nhân dưới danh nghĩa anh em họ, ví dụ như khi họp mặt gia đình thì hai người trốn trong phòng làm chút chuyện không phù hợp với trẻ em, công khai nắm tay ôm eo, vụng trộm hôn môi, vân vân...

Tám giờ sáng xuất phát từ nhà Nhan Vũ, đến khi quay xong toàn bộ ngoại cảnh thì đã hơn bốn giờ chiều.

Trong ánh chiều tà phía tây, đạo diễn hô một tiếng kết thúc, xem như đã hoàn thành toàn bộ phân cảnh của bộ phim này.

Sau khi xong việc, hai người ngồi xe của tổ kịch về công ty tẩy trang thay quần áo, sau đó cùng sóng vai xuống lầu đến bãi đậu xe dưới hầm ngầm, để lại hai người đại diện ngơ ngác nhìn nhau.

19. Chương 19

Edit: Qiezi

Trời gần vào đông, mới gần sáu giờ mà thời tiết đã tối đen, tòa nhà công ty cao chọc trời bị bỏ lại phía sau, Nhan Vũ ngồi ở ghế phụ cúi đầu tìm kiếm đồ ăn ngon gần đây. Đến khi cậu ngẩng đầu lên thì mới phát hiện đường đi càng ngày càng lạ.

Trong thành phố này có rất nhiều nơi cậu chưa từng đi qua, mà hướng đi của Bách An không phải về nhà cậu.

“Anh muốn đi đâu?” Nhan Vũ ngồi thẳng người, nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Trang viên Cẩm Ngọc.”

Khu dân cư hạng sang ở ngoại ô thành phố? Đến đó làm gì?

Bách An bồi thêm một câu: “Nhà của tôi.”

“Nhà anh?”

Nhan Vũ kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Bách An: “Anh nói thật hả?”

“Em không muốn đi?”

“Không phải...” Chỉ là có hơi bất ngờ.

Không biết Bách An nghĩ thế nào, nhưng với cậu mà nói thì nhà là nơi rất riêng tư, đưa một người về nhà chẳng khác nào tình nguyện để người ấy bước chân vào cuộc sống của mình.

Thật ra cậu đã chuẩn bị tâm lý Bách An sẽ rời khỏi cậu bất kỳ lúc nào, cho nên chưa từng chủ động đề cập đến nhà Bách An.

Bách An rất nhạy cảm phát hiện bất thường: “Vậy thì là gì?”

Nhan Vũ che giấu rung động trong lòng, cậu lắc đầu, nhìn ra bóng cây lướt nhanh ngoài cửa sổ, nửa đùa nửa thật: “Nếu anh cứ như vậy, em sẽ rất ỷ lại anh.”

Nghe nói thế giới của người lớn hơn một tuổi sẽ rất khác biệt. Bách An lớn hơn cậu năm tuổi, mấy ngày nay ở chung với Bách An, cậu luôn cố gắng không biểu hiện quá trẻ con quá phiền phức, tránh cho Bách An ghét cậu.

Xe đi về phía ngoại ô, Bách An quay đầu nhìn cậu: “Ỗ lại như thế nào?”

“Hmm...” Nhan Vũ không biết lúc mình bám lấy người khác sẽ như thế nào, suy đoán sơ lược: “Có lẽ là quần lấy anh?”

“Vậy rất tốt.”

Tốt?

Nhan Vũ hoài nghi cậu nghe lầm, lúc quay đầu lại trùng hợp đối diện với ánh mắt Bách An, thái độ của anh không giống giả vờ. Cho nên đây là... Anh muốn cậu bám chặt lấy anh sao? Ngấm lại những lời vừa nói, cậu không khỏi xấu hổ thẹn thùng, ánh mắt lơ đãng như trôi đi xa.

Nửa đoạn đường sau, Nhan Vũ cứ chăm chăm chơi game bắn súng trong di động, trăm trận trăm bại — từ sau khi cậu và Bách An quen nhau, cậu không còn tạo được kỷ lục mới nữa, trái lại là liên tục phá vỡ giới hạn bản thân, số lần chết ở cửa đầu tiên càng ngày càng nhiều.

Nhạc nền GAME OVER đầy bi thương vang lên không biết bao nhiêu lần, cuối cùng xe cũng lái vào bãi đậu xe ngầm của trang viên Cẩm Ngọc.

Nhan Vũ cất di động, tính tháo dây an toàn nhưng bỗng nhiên cậu nghĩ tới điều gì đó, do dự hỏi: “Nhà anh...”

“Chỉ có tôi.” Bách An xoa đầu Nhan Vũ: “Xuống xe đi.”

“A... À.” Nhan Vũ thở dài, tháo dây an toàn rồi xuống xe, theo Bách An lên nhà.

Nhà Bách An rất giống anh, mười phần lãnh cảm, màu sắc chủ đạo là đen trắng xám, một hạt bụi cũng không có, quanh quệ như phòng thí nghiệm, không có tí sức sống nào. Nhan Vũ vẫn cho rằng nhà cậu xem như ngăn nắp, nhưng so sánh với nhà Bách An thì nhà cậu thật sự lộn xộn như ổ chó. Cậu đứng ở cửa một hồi lâu không dám vào, vẫn là nhờ Bách An kéo một cái, cậu mới thay dép vào nhà.

Thừa dịp Bách An xuống nhà bếp rót nước, Nhan Vũ dạo một vòng quanh nhà. Cậu đi tới cửa sổ phòng khách nhìn xuống phía dưới, cảnh sắc rất đẹp, liếc một cái là có thể nhìn thấy một mảnh xanh biếc mênh mông và yên tĩnh, ngoài một màu xanh xinh đẹp còn có hồ nước lấp lánh dưới ánh đèn neon.

Bên cạnh bàn có một bộ bàn ghế, Nhan Vũ tiện tay cầm một quyển sách trên bàn, xem được trang đầu tiên thì lập tức đặt xuống — cậu ghét nhất là đọc sách. So với truy tìm chân lý nhân gian đầy khô khan, cậu thích vui vẻ hơn.

“Muốn xem sách sao?” Âm thanh của Bách An vang lên sau lưng.

Nhan Vũ giật mình, cậu vừa quay đầu lại thì một ly sữa bò nóng xuất hiện trước mặt.

“Trong phòng còn có sách khác, em muốn xem thì có thể tự đi chọn.”

Nhan Vũ thâm nghĩ rốt cuộc trong mắt Bách An, cậu có bao nhiêu ấu trĩ. Cậu có thể ở quán bar uống ngàn chén không say, đến nơi này lại như đứa trẻ đi uống sữa tươi.

Nhưng sữa là Bách An đưa, cậu cũng chỉ có thể tiếp nhận: “Xem phòng thì được nhưng đọc sách thì không.”

Bách An khẽ nhếch môi, quay đầu nhìn thoáng qua đồng hồ treo tường bên cạnh nhà bếp: “Sáu giờ rưỡi sẽ có người đưa thức ăn đến, bây giờ mới sáu giờ hai mươi, hay là qua phòng sách xem một chút đi.”

Nhan Vũ nghe vậy liền hỏi: “Anh đặt cơm từ khi nào?” Lúc quay xong cậu không thấy Bách An dùng di động mà.

“Lúc em tắm.”

“....”

Ở với Bách An càng lâu, Nhan Vũ càng cảm thấy cuộc sống trước kia của cậu chẳng có quy tắc gì, lúc nào đói thì gọi thức ăn ngoài. Chờ đến khi thức ăn được đưa đến, bụng Nhan Vũ đã biểu tình ầm ầm.

Một tay vắt sau lưng, Nhan Vũ uống một ngụm sữa tươi, đi vào phòng sách dưới sự hướng dẫn của Bách An.

Trên hai mặt tường trong phòng đóng bốn cái giá sách lớn, màu sắc trên gáy sách như tô điểm thêm cho căn phòng. Nhan Vũ nhìn một nửa số sách này ở đây, ngoại trừ hơn mười quyển nổi tiếng ra thì tất cả đều là sách mà cậu chưa từng nghe tên, thậm chí có sách nước ngoài cậu còn không hiểu được tên bìa.

Đây quả thật là chênh lệch giữa trí thức và mù chữ.

Nhan Vũ ủ rũ ngồi xuống bàn, đặt ly sữa xuống. Cậu lơ đãng nhìn xung quanh, phát hiện phía ngoài rèm cửa có đặt một màn chiếu được cuộn lại. Cậu xoay người nhìn lại, trên một tầng giá sách gần cửa phòng có đặt một máy chiếu, nhìn xuống chút nữa, có một tầng chất đầy đĩa CD.

Cậu đứng dậy, đi qua nhìn đồng đĩa CD này, có một vài đĩa là phim cũ sản xuất trong nước, có một vài đĩa nhạc. Khi tiếp tục nhìn đến hàng đĩa phía sau, bầy đĩa CD sắc sỡ hợp thành hàng thu hút sự chú ý của cậu, nhất là cái ở cuối cùng, vỏ ngoài đã bị mòn, chắc hẳn đã bị mở tới mở lui rất nhiều lần, giống y như đút đĩa phim Hành trình ba người ở nhà cậu.

Nhan Vũ vừa định vươn tay ra lấy thì bị Bách An nắm lấy cổ tay.

“Làm gì đó? Không được xem?” Nhan Vũ nói xong cũng cảm thấy khá kinh ngạc: “Sáu đĩa phía trước là gì, đừng nói là phim của em nha?”

Bách An im lặng, từ nắm cổ tay biến thành nắm tay.

Sự im lặng của anh như thầm chấp nhận suy đoán của Nhan Vũ, cậu kinh ngạc: “Anh xem hết rồi?”

Nhan Vũ chưa bao giờ sợ bị người khác xem phim của cậu, nhưng nghĩ đến người xem là Bách An, cậu đột nhiên nghĩ tới cảnh tượng sau buổi chiều hoặc là buổi tối, rèm cửa khép chặt, Bách An ngồi ở đây, nhìn cậu trên màn ảnh... Nhan Vũ giống như một cậu bé làm chuyện ngu xuẩn bị người cậu thích nhìn thấy, vô cùng xấu hổ, muốn tìm một cái khe chui xuống.

“....” Bách An im lặng một lúc lâu, giống như không ngờ Nhan Vũ sẽ phát hiện chuyện này, anh dời mắt nhìn sang nơi khác: “Chưa xem xong.”

Mặt Nhan Vũ hồng hồng: “Dáng em không đẹp sao?” Cậu nói xong mới phát hiện đầu bị cháy hư luôn rồi, bây giờ là lúc cần quan tâm dáng cậu đẹp hay không sao!

Khi Nhan Vũ định nói gì đó lấp liếm cho qua chuyện này, Bách An bỗng nhiên đến gần, áp sát cậu đến cạnh bàn: “Không phải là vấn đề của em.”

Nhan Vũ theo bản năng nghĩ, không phải vấn đề của cậu thì là vấn đề của ai, cả bộ phim trừ cậu ra thì chỉ còn lại nữ chính.

Trong ánh điện chớp tắt ấy, cậu hiểu ý Bách An, hàng loạt cảm xúc rối loạn cùng dâng lên não bộ.

Bách An giật giật môi, Nhan Vũ không muốn nghe Bách An nói mấy lời nóng bỏng kia nữa, quyết định nhoài người ra phía trước, hơi ngẩng đầu hôn Bách An.

Sau lưng bị người ôm chặt, một tay Bách An nâng gáy Nhan Vũ, hôn càng lúc càng sâu.

Khi hai người vẫn đang tình nồng ý mật, chuông cửa đột nhiên vang lên. Bách An ôm chặt Nhan Vũ, hôn mạnh một cái lên môi cậu rồi mới lui ra: “Tôi đi nhận cơm đã.” Nhưng thấy sắc mặt đỏ bừng của cậu, anh lại không kiềm được hôn thêm một cái, đợi đến khi chuông cửa vang lên lần hai, anh mới buông cậu ra, đi ra ngoài mở cửa.

Nhiệt độ điều hòa trong phòng không thấp nhưng trải qua nụ hôn nóng bỏng này, trên người Nhan Vũ nóng bừng, dường như ý thức cũng bị hơi nóng trong phòng làm bốc hơi, suy nghĩ hỗn loạn không mục đích, các hình ảnh diễm lệ mấy ngày trước đồng loạt chiếm cứ cả não bộ.

Ba ngày trước, vì giữ sức khỏe để quay ngoại cảnh nên ngoại trừ âu yếm thì họ không có bất kỳ hành vi vượt giới hạn nào. Hôm nay lúc quay phim, họ đã có mấy lần động tình, lại bị cắt ngang nhiều lần, rốt cuộc bây giờ không cần chịu đựng thêm nữa. Trong không gian đầy riêng tư này, nổi lên phản ứng là chuyện đương nhiên.

Bách An đặt thức ăn lên bàn rồi quay lại phòng sách, đập vào mắt anh chính là Nhan Vũ tựa người vào bàn, mu bàn tay áp lên má muốn hạ nhiệt nhưng càng hạ lại càng nóng.

Phát hiện Bách An quay lại, Nhan Vũ nhanh chóng đứng thẳng người, ý đồ che lấp phản ứng cơ thể. Bách

An vẫn bình tĩnh như trước, đi tới trước mặt cậu, vuốt ve lỗ tai đang đỏ bừng, cúi người hôn một cái rồi thăm thò: “Ăn cơm trước hay làm trước?”

Nhan Vũ vẫn rất thích nhìn dáng vẻ đạo mạo của Bách An, bây giờ lại đột nhiên oán giận. Anh nhìn còn không hiểu sao? Hỏi cái gì mà hỏi, vì sao nhất định phải để cậu nói ra?

Nhan Vũ rất buồn bực, nhịn một hồi rồi dứt khoát vịn tay lên vai Bách An, hôn lên khóe miệng anh, dùng hành động thay thế câu trả lời.

Nụ hôn này như công tắc giải phóng dục vọng mà Bách An đã áp chế. Bách An áp sát kịch liệt hôn Nhan Vũ, ngón tay cởi khóa kéo, cởi quần của cậu, ôm người đặt lên bàn.

Một đôi tay mò vào từ vạt áo, lần lên phía trên. Lúc này Nhan Vũ mới hiểu ‘làm’ của Bách An không giống ‘làm’ của cậu. Cậu cho rằng ‘làm’ chỉ là khẩu giao mà thôi, nhưng hiển nhiên ý của Bách An là làm tình.

Chần chừ một lúc, Nhan Vũ giơ tay lên để Bách An cởi áo cậu, sau đó một lần nữa quấn lấy nhau.

Hiểu rõ phải làm gì, Nhan Vũ không khỏi khấn thương, tính khí trong quần lót hoàn toàn cương lên, cùng lúc đó nụ hôn của Bách An dần dịch xuống dưới, thứ gì đó trên bàn bị hất đổ, lưng Nhan Vũ dán hẳn lên mặt bàn lạnh lạnh.

Nửa ly sữa tươi rót xuống đất, dĩ nhiên không bị vỡ mà chỉ lăn sang một bên, sữa đổ ra ngoài tạo thành một vệt trắng thật dài tựa như nụ hôn Bách An trải dài từ bên cổ xuống bụng nhỏ, nối liền thành một vết tích mập mờ.

Quần lót bị cởi ra, nhận thấy Bách An định làm gì, Nhan Vũ vội vã nhòe dậy ngăn cản: “Bách An, đừng _____”

Lời còn chưa dứt, hạ thể đã bị Bách An ngậm vào.

20. Chương 20

Edit: Qiezi

“Ừm...”

Cậu chống tay ngả người về phía sau, nửa người trên tạo thành đường cong mềm mại đầy yếu đuối. Hai chân rung động không có điểm tựa, rất nhanh quần dài và quần lót trên mắt cá chân bị ném xuống đất, hai chân thon dài bị Bách An ép về phía trước ngực.

Nhan Vũ cắn môi, trên mặt nhuốm đầy tình dục, ngón tay nắm chặt mép bàn, khi thì mất khống chế nâng cao eo, khi thì lại muốn lui về phía sau, chỉ có hơi thở ồ ồ của Bách An phun ra nuốt vào bên dưới đầy điều luyện.

“Bách An...” Nhan Vũ cảm nhận tính khí được ầm áp bao trùm, còn có thứ gì đó mềm mềm nóng nóng an ủi, sáng khoái khiến cậu rũ rượi, kiềm lòng không dặng gọi tên Bách An. Nhan Vũ vươn tay, bàn tay đang ép chân Nhan Vũ nắm lấy tay cậu, mười ngón tay đan xen, Bách An ngậm tiểu Nhan Vũ cũng càng thêm sâu.

Khoái cảm trùng kích, chỉ hơn mười phút sau Nhan Vũ đã cảm thấy một luồng hơi nóng sôi trào trong thân thể. Cả cơ thể cậu căng cứng, Bách An thối lui nhưng vẫn bị tinh dịch bắn lên cổ áo.

Vừa phát tiết xong, ánh mắt Nhan Vũ vẫn còn tan rã, bàn tay nắm chặt tay Bách An cảm nhận được sức kéo, sau đó cậu bị ôm ngang lưng. Cậu ngồi trên bàn, mê man tiếp nhận nụ hôn của Bách An, cho đến khi cậu cảm thấy có một ngón tay dò vào trong cơ thể thì mới hoảng sợ lui về phía sau, ánh mắt ngơ ngác nhìn anh.

“Ở đây hay là lên giường?” Âm thanh Bách An như chìm trong lửa, trầm thấp mà ẩn đầy dục vọng.

Nhan Vũ nhớ lại sung sướng lần trước, cái loại cảm giác giả tưởng này lập tức lan khắp cơ thể từ nơi bị Bách An đụng chạm, tiếng thở dài đầy mập mờ, thân thể lỏng lẻo cũng bắt đầu run lẩy bẩy.

Hàng đĩa ở tầng cuối cùng nhập nhèm trong mắt Nhan Vũ, cậu mím môi ôm Bách An: “Lên giường.”

“Ừ.” Bách An cúi người ôm Nhan Vũ đi vào phòng ngủ, đặt người lên giường, ghé vào tai cậu nói một tiếng ‘chờ một chút’ rồi đứng dậy ra ngoài.

Trên chăn là mùi hương của Bách An, Nhan Vũ cả người trần trụi nằm bên trên, thân thể vì vừa đạt cao trào và nghĩ đến sự tình tiếp theo mà ửng đỏ.

Sau một lúc, Bách An quay lại, cởi quần áo rồi lên giường, đầu gối chen vào giữa tách hai chân Nhan Vũ. Anh vừa nghiêng người Nhan Vũ, nhấc cao một chân của cậu vừa vuốt ve vòng quanh bắp đùi. Sau đó, Nhan Vũ cảm thấy một trận mát lạnh, không khỏi run lên, một ngón tay dính đầy chất lỏng đã với vào trong thân thể cậu.

Thì ra... Lúc này Bách An đi lấy dịch bôi trơn?

Lúc Nhan Vũ đang run rẩy thì Bách An đang cúi người hôn từ bụng nhỏ lên cánh môi mềm mại kia. Anh ngậm lấy điểm đỏ đáng yêu trên ngực Nhan Vũ, đầu lưỡi liếm mát yêu thương. Nhan Vũ không cảm thấy quá thoải mái, dù sao ngón tay bên dưới vẫn không ngừng mở rộng, mò sâu vào thành ruột tử mĩ nghiên cứu bên trong. Tuy vậy nhưng cậu vẫn cảm thấy rất ngứa, cả thân thể đều bị Bách An làm cho nhũn ra, không biết từ lúc nào tiếng thở dốc đã biến thành rên rỉ, như tiếng nỉ non nũng nịu đầy đáng yêu.

Nhan Vũ bị âm thanh dâm dăng kia làm cho hoảng sợ, đỏ mặt đẩy Bách An, lời nói đứt quãng xen lẫn tiếng thở hổn hển: “Được... Được rồi... Anh.. Vào đi...”

Hơi thở Bách An nóng rẫy, buông tha đầu ti để liếm lên xương quai xanh cùng cần cổ Nhan Vũ. Lúc hầu kết bị hôn hết lần này đến lần khác, vành tai bị ngậm lấy thì phía dưới được dịch bôi trơn làm ướt mà phát ra âm thanh dính nhớp.

Nhan Vũ khiếp sợ nghe âm thanh phát ra ở cửa sau, trên người như bốc lên một ngọn đuốc thiêu rụi da tóc trên đầu cậu, cảm giác khó chịu vì dị vật xâm lấn lan tỏa khắp người trong nhạc nền đầy tình sắc.

Ngón tay rút ra, nụ hôn Bách An từ tai dời sang môi Nhan Vũ, bắp đùi bị đẩy cao, tính khí hùng hực tiến vào vách thịt mềm mại, kéo căng miệng động xinh xắn.

“A...” Nhan Vũ túm lấy cánh tay Bách An, theo Bách An tiến vào mà lúc thì siết chặt tay Bách An, lúc thì buông lỏng hông giảm bớt cơn đau đón khó có thể giải quyết.

Cùng lúc đó, Bách An bóp nhẹ cằm dưới Nhan Vũ, đầu lưỡi chen vào cuốn lấy lưỡi Nhan Vũ. Đợi đến khi đã vào toàn bộ, anh cố kiềm chế xao động muốn tiến công, lặng lẽ chờ Nhan Vũ thích ứng.

“Đau.” Tóc mái Nhan Vũ ướt đầm mồ hôi, màu đen của tóc như điểm tuyết cho đôi ngươi ướt át, càng lộ rõ dung nhan tuần tú. Cậu tự dưng cảm thấy rất uất ức, trong hốc mắt đọng đầy hơi nước.

Bách An chấn động, trong nháy mắt hơi thở trở nên nặng nề nhìn Nhan Vũ đắm đắm. Sau đó anh hôn mạnh xuống môi cậu, hạ thân cũng bắt đầu tiến công thần tốc, mang theo nụ hôn đầy dục vọng bắt đầu công kích.

“A...” Thành vách mẫn cảm mà yếu ớt bị ma sát, tiếng kêu tràn ra khỏi miệng Nhan Vũ không biết là đau đón hay là rên rỉ.

Va chạm dần nhanh hơn, phá vỡ thân thể đang căng cứng của cậu, khiến dịch bôi trơn càng vào sâu hơn nơi đây ẩm áp.

Nóng, nóng từ trong ra ngoài, lửa nóng ma sát trong thân thể cậu đẩy lên ngọn lửa dục vọng sôi trào. Hai loại lửa quần lấy nhau, cuối cùng bùng cháy ở một điểm nào đó, thiêu đốt toàn thân.

Sau khi đợi Nhan Vũ thích ứng xong, tấn công dịu dàng biến thành hung mãnh, đánh vào điểm G như trong trí nhớ, quả nhiên thấy Nhan Vũ run rẩy kịch liệt. Anh liên tục va đập về nơi ấy, chỉ mới mười mấy cái mà Nhan Vũ đã bị cảm giác tê dại ào ạt xâm lấn khiến cậu mất khống chế, tiếng rên rỉ bật ra rất tự nhiên.

“A... A... Bách An...”

Tiếng rên rỉ từ trong tâm lan tràn ra khoe môi, chưa kịp phát ra đã bị sức va đập mạnh bạo tiếp theo đánh gãy, sau đó tiếng kêu vô thức tràn ra nhuốm đầy dâm dục trong cơn tàn sát mệt mỏi của tính khí tấn công cơ thể.

Thắt lưng Nhan Vũ bị giữ chặt, hai chân vòng quanh eo Bách An, mắt cá chân giao nhau sau lưng anh, mu bàn chân cong lên, ngay cả ngón chân cũng phiểm hồng trong căn phòng phủ đầy tình dục.

Bỗng nhiên hai chân bị Bách An kéo ra thật xa, chân bị ép đẩy cao đến mức thắt lưng rời khỏi mặt giường. Bách An nhìn nơi giao hợp của hai người, phát mạnh lên cái mông căng đầy thịt bị va đập đến đỏ ửng của cậu.

“Nhan Vũ...” Âm cuối mang theo dục vọng sâu sắc, nhìn mắt Nhan Vũ đong đầy hơi nước, anh không chút lưu tình tiếp tục trừng phạt đến khi Nhan Vũ bật khóc mới cúi người thì thào bên tai cậu: “Sau này phải dính lấy tôi nhiều hơn nữa.”

Tinh thần Nhan Vũ sắp bị chạm vỡ, trong cơ thể không ngừng ngứa ngáy, rất nhanh bị tính khí cứng rắn ma sát mà thoải mái, nhưng theo tính khí rút ra rồi lại mau chóng vọt vào chỗ sâu trong cơ thể, từng đợt trống rỗng khó nhịn nhen nhóm, cảm giác vừa sung sướng vừa tê dại cứ theo đó lan tràn toàn thân.

“Ừm... A...” Cậu chưa bao giờ trải nghiệm lần làm tình nào thoải mái như thế, cố gắng lắng mới nghe rõ lời Bách An trong cơn kích thích không ngừng, đẩy lòng đầy chua xót, ghen tuông truyền đến chóp mũi, nước mắt rơi tí tách.

“Tôi sẽ không đi.” Bách An nhìn Nhan Vũ, bóp chặt eo cậu, va chạm càng thêm kịch liệt. Sung sướng về tâm lý và sinh lý khiến Nhan Vũ bật khóc nức nở, cậu vẫn rất xấu hổ khi phải ở trên giường nói mấy lời âu yếm, đặc biệt khi bây giờ còn bị vây trong thế yếu, lúc này trong lòng cậu đột nhiên sinh ra cảm xúc ỷ lại Bách An mà trước đây chưa từng có, mắt không chế bật ra từng chữ: “Anh hai... Mạnh... Mạnh nữa lên...”

Cách nhau năm tuổi cùng với các loại chăm sóc đầy kiên nhẫn của Bách An khiến Nhan Vũ gọi một tiếng anh cũng không quá đáng. Bách An chợt dừng lại, bỗng nhiên ôm chặt Nhan Vũ vào lòng, hung bạo đỉnh thẳng vào trong. Cậu không kiểm soát được bản thân, há miệng hét lớn: “Anh... Anh ơi... A... Bách An... A a a ——”

Nhan Vũ bị chìm trong thế tiến công đầy kịch liệt cùng thô bạo, lỗ sau co rút không có quy luật, tiểu Nhan Vũ co giật bắn ra.

Bách An vẫn không ngừng lại nhưng giảm bớt tốc độ kịch liệt. Sau một lúc, anh hạ Nhan Vũ xuống giường, lót gối dưới eo, dặng rộng hai chân cậu rồi một lần nữa chen vào hang động mềm mại nóng bỏng, đột phá giới hạn của đối phương.

Nhan Vũ bị làm đến hết hơi, chỉ có thể mặc cho tiếng rên rỉ tự động lan tỏa khắp phòng.

Càng về sau, cậu càng bị sung sướng như thủy triều va đập đến chết lặng, hai tay chống xuống giường, có

đôi khi vì quá mệt mỏi mà khuỷu tay chùng xuống, hai chân dang rộng, cậu dùng nơi yếu ớt nhất tiếp nhận đâm chọc dũng mãnh của Bách An.

Thân thể rất thành thật, tính khí mềm nhũn chậm rãi vùng lên, Bách An giữ chặt hai chân vô lực của cậu, ép lên trước ngực, từ bên trên cố gắng đập mạnh xuống thân thể Nhan Vũ.

“Hư hư... A... Anh ơi... Nhẹ, nhẹ một chút... A...”

Bách An tăng nhanh tốc độ đâm rút, thấp giọng gọi cậu: “Nhan Vũ.”

Nhan Vũ bị động tác chợt tăng tốc của anh khiến cho tính khí cương lên, cố gắng túm chặt drap giường dưới thân, âm thanh rên rỉ vừa hỗn hển vừa phập phồng đầy yêu kiều.

Tất cả âm thanh ấy lọt vào tai Bách An khiến gân xanh nổi đầy mu bàn tay, thân thể trầm xuống, vội vàng cắm vào không biết bao nhiêu lần, đỉnh mạnh một cái, một luồng nhiệt nóng bỏng bắn sâu vào bên trong.

Trong cơ thể Nhan Vũ đã bị ma sát đến mềm nhũn, bị chất lỏng phun chảy tung tóe. Trong tiếng kêu la mềm mại đầy dâm dăng, cơ thể cong lên một đường vòng cung xinh đẹp, cả người căng lên, lần thứ hai bắn ra.

Trải qua cơn tình ái mãnh liệt, Bách An thở hỗn hển, ôm Nhan Vũ hôn môi.

Nhan Vũ đuối sức, yếu ớt vịn vai Bách An, cùng anh nhắm nháp an ủi.

Cậu đã sớm phát hiện Bách An rất thích hôn cậu, cũng rất thích ôm cậu... Những hành động này tuy lặng lẽ nhưng từ môi lưỡi và các ngón tay đều không thể che giấu tình yêu cùng sự cưng chiều khiến cậu mù mị.

Tính khí được rút ra, tinh dịch cũng từ miệng lỗ sau chảy ra một chút. Nhan Vũ ngừng lại, mở mắt ra nhìn, sau đó mới phát giác: “Anh không... Không mang bao?”

Bách An dẩy đưa môi cậu một lúc mới buông ra: “Trong nhà không có.”

“....” Khó trách cậu lại cảm thấy nóng như vậy, mệt mỏi như vậy!

Bách An giải thích thêm: “Tôi chưa từng dẫn ai về nhà.”

Không dẫn ai về nhà, cũng không có ý định dẫn ai về nhà, cho nên trong nhà hoàn toàn không có thứ như bao cao su, mà cậu là người đầu tiên.

Nhan Vũ bị những lời kia lấy lòng, mặt đỏ tía tai ôm chặt Bách An, chúng nào tặc nấy, hung dữ nói: “Là anh bảo em đánh lấy anh, anh đừng hối hận!”

“Không hối hận.”

Nhan Vũ: “.....” Cậu nhìn Bách An dăm dăm, thẹn thùng ừm ừm vài tiếng, bỗng nhiên đè gáy Bách An, ngửa đầu hôn môi anh.

Dục vọng bùng phát, Bách An tách chân Nhan Vũ sang hai bên, một lần nữa tiến vào thân thể cậu, dịu dàng chuyển động, ái tình như lũ mùa xuân lan tràn trong phòng ngủ, cả căn phòng chìm đắm trong xuân sắc.

21. Chương 21

Edit: Qiezi

Một tuần sau Hứa Thường Ninh mới biết Nhan Vũ và Bách An quen nhau, hấn gào khóc om sòm chừng mấy ngày, cuối cùng bị lão Trương xách về cho một trận nhớ đời. Hấn ăn một trận phạt, cuối cùng cũng trở nên ngoan ngoãn, nhưng lại bắt đầu lăm nhăm ‘Nếu muốn trối chết một người đàn ông, đầu tiên phải trối chết nửa người dưới của hấn’, ngầm lôi kéo truyền thụ ‘Thụ thuật’ cho Nhan Vũ. Nhan Vũ không chịu nổi, không thể làm gì khác hơn là tạm thời qua nhà Bách An tị nạn.

Từ lúc còn nhỏ Nhan Vũ đã bắt đầu ở riêng, thói quen được duy trì nhiều năm, xa nhau thì anh làm chuyện của anh, em làm chuyện của em, nhưng một khi ở bên nhau, các loại xung đột bất đồng bắt đầu nhen nhóm

Ví dụ như Nhan Vũ rất thích dùng di động trước khi ngủ, nhưng Bách An lại quy định 11 giờ phải ngủ. Mỗi ngày đến thời gian này, cậu và Bách An đều trình diễn một hồi giảng co, kỹ năng làm nũng dốt đặc cán mai lại phát huy mãnh liệt vào thời điểm này, kết cục là Bách An thường xuống nước, cho phép cậu kéo dài thời gian tối đa là nửa giờ. Nếu không chịu ngủ, Bách An sẽ áp dụng thủ đoạn cưỡng chế khiến cậu mệt mỏi thiếp đi.

Lại như trước đây Nhan Vũ thường đến quán bar uống rượu, không khiến người khác say sẽ không về. Nhưng kể từ khi ở chung với Bách An, số lần uống rượu bị hạn chế đến mức một tuần chỉ được uống một lần, cho dù đi uống rượu cũng phải là hai người đi chung. Mỗi lần hai người cùng đến quán bar, Bách An sẽ ngồi bên cạnh cậu, các bạn của Nhan Vũ uống được vài ly là bắt đầu giả vờ say, giả vờ y như thật, không một sơ hở. Nếu Nhan Vũ không biết rõ tửu lượng của họ thì sẽ thật sự bị bọn họ gạt.

Vì chuyện này mà Nhan Vũ và Bách An từng tranh luận vài lần, chờ đến khi cậu nói rách cả họng, Bách An sẽ nhẹ nhàng nói một câu ‘không thể’. Nếu cậu còn muốn phản biện, Bách An sẽ đặt sách xuống bàn, đi về phía cậu, đặt cậu ở một nơi nào đó hung hăng làm một hai đọt, chờ đến khi cậu mệt mỏi nằm trong lòng Bách An thì mới phát hiện bản thân bị ép phải đồng ý sẽ gặp bạn bè ở quán trà mà không phải là quán bar.

Quán trà có gì vui!!! Mọi người trở tài thi từ ca phú, bàn luận lý tưởng đời người sao!!!

Nhan Vũ không quen bị quản thúc, bị Bách An quản lý như thế sao mà chịu được? Cậu từng nghĩ tới vùng lên phản kháng, chỉ tiếc là không kiên trì tranh đấu, Bách An chưa mở miệng mà cậu đã thất bại phân nửa, nhiều lần kháng nghị không có kết quả, không thể làm gì hơn là tự bắc thang leo xuống, tự an ủi bản thân: Bách An cũng vì tốt cho cậu mà, nếu như trước đây một tuần có ba bốn ngày đắm chìm trong quán bar sẽ mau già.

Vì vậy không nhịn được cũng chỉ có thể nhịn.

Ngoại trừ hai chuyện này, ở những mặt khác bọn họ vô cùng hòa hợp, nhất là về mặt sinh hoạt tình dục, hòa hợp đến mức không thể hòa hợp hơn. Trong nhà, chỗ nào cũng đều có vết tích làm tình của bọn họ, số lần vô cùng nhiều, Nhan Vũ không còn rụt rè như ban đầu, lúc sướng đến mê muội thì gì cũng dám kêu, có một lần cậu tò mò gọi một tiếng ‘ông xã’ để xem phản ứng của Bách An, tối hôm ấy cậu chìm nổi trong bể dục vọng đến ba bốn giờ sáng, bị ôm đi tắm rửa lúc nào cũng không biết. Cậu ngủ thẳng giấc đến trưa ngày hôm sau mới tỉnh dậy, từ đó về sau, cậu thu liễm đi nhiều, không còn tò mò như trước nữa.

Bách An rất dễ nói chuyện, dường như Nhan Vũ muốn gì anh cũng cho, đồ của Nhan Vũ trải dài từ phòng tắm, phòng khách đến phòng ngủ, khiến ‘phòng thí nghiệm’ không nhiễm một hạt bụi có thêm chút sức sống, trở nên ấm áp hơn rất nhiều.

Nhan Vũ không thích bị người khác chăm sóc tỉ mỉ như thế, cậu học nấu ăn nhưng thiên phú có hạn, với tài nghệ của cậu mà nói thì làm bữa sáng đã là cực hạn, đa phần đều là Bách An xuống bếp.

Một tháng trời ngủ sớm, dậy sớm, ít uống rượu, rời xa thức ăn bên ngoài, kết quả chính là mập hai ký rưỡi.

Lúc tuyết đầu mùa rơi, Bách An và Nhan Vũ cùng ra ngoài giẫm tuyết. Một tháng nay Nhan Vũ chịu đựng các loại ‘ngược đãi’, vo một nắm tuyết trên đất, hắt mày nhìn Bách An. Cậu hỏi: “Nếu em nện nắm tuyết này lên người anh thì sao?”

Bách An nhìn gương mặt Nhan Vũ sáng rực dưới trời tuyết: “Em thử xem.”

Nhan Vũ cầm nắm tuyết đầy suy tư, ánh mắt nhìn Bách An từ trên xuống dưới.

Trước đây Nhan Vũ quen không ít bạn gái, cũng từng có vài bạn giường, 80% đều là quen được hai ba tuần thì chia tay, ít ai kéo dài hơn một tháng, cuối cùng cũng sẽ vì cậu cảm thấy khủng hoảng mà đường ai nấy đi.

Nhưng cậu và Bách An đã sống chung một tháng, còn bị quản chặt như vậy nhưng cậu không những không muốn chia tay mà còn càng ngày càng thích.

Lúc im lặng thì lạnh như hồ băng, lúc dịu dàng lại ấm áp như gió xuân, ở mặt nào Bách An cũng đều phù

hợp với thẩm mỹ của cậu.

“Bỏ đi, em không nỡ.” Quả cầu tuyết bị ném vỡ tan trên đất, Nhan Vũ vẩy nước trên tay, sau đó để lên môi hà hơi mấy cái.

Bách An mỉm cười, nắm bàn tay ướm nhẹ kia rồi nhét vào túi áo, mặc cho bàn tay lạnh lẽo của Nhan Vũ hấp thụ ấm áp trên tay anh.

Hai người đứng đối nhau, đôi môi cuốn lấy vô cùng tự nhiên. Nụ hôn qua đi, hai người dọc theo lề đường lát đá, để lại phía sau một chuỗi dấu chân quần quýt, bị tuyết tùy ý rơi xuống che lấp.

Trung tuần tháng mười hai, Nhan Vũ và Bách An bắt đầu bàn bạc đi du lịch mừng năm mới, trong đó Nhan Vũ phụ trách mơ mộng lung tung, Bách An phụ trách lựa chọn phần thực tế nhất trong đồng suy nghĩ hão huyền của Nhan Vũ để lên kế hoạch. Đúng lúc này, đạo diễn gọi điện thoại tới, thông báo về bộ *Tình yêu thâm lặng* được viết riêng cho hai người sẽ được phát hành vào lễ Giáng Sinh.

Theo giới thiệu của V Quyển về *Tình yêu thâm lặng* trong trailer ngắn ngủn chỉ mười giây, cảnh tượng Bách An và Nhan Vũ ôm nhau ở cổng trường, hôn môi trên xe và trong phòng ngủ chột lóc lên, còn sáu bảy giây sau đều là hình ảnh Bách An cởi quần áo. Từng cúc áo được mở, ống kính xoay tròn, sau một câu ‘Anh ơi’ đầy kiềm nén của Nhan Vũ, hình ảnh rơi vào bóng đêm, hai hàng chữ nổi lên, hàng trên là tên phim, hàng dưới là ‘Ngày 25 tháng 12 công bố, xin chờ đợi ra mắt’.

Có lẽ là ở V Quyển chưa từng xuất hiện loại thông báo này, có lẽ là giá trị nhan sắc của Bách An và Nhan Vũ chính là bản hoàn hảo nhất trong tưởng tượng của mọi người, hoặc là bọn họ rất được mọi người ở V Quyển quan tâm, sau hai mươi bốn giờ trailer không lộ chút da thịt đạt lượt chia sẻ vượt quá tám mươi vạn. Sau ba mươi tám giờ, đột phá trăm vạn. Bốn trạm ở V Quyển đều bị *Tình yêu thâm lặng* chiếm cứ.

Nhiều năm sau đó, cho dù V Quyển càng ngày càng lớn mạnh nhưng không bao giờ xuất hiện một bộ phim hiện tượng như thế nữa.

Nhan Vũ tua đi tua lại cảnh Bách An cởi quần áo hơn mười lần, quay đầu hỏi anh: “Lúc đó anh đang nghĩ gì?”

Bách An đang lật trang xem sách du lịch, nghe vậy bèn nói: “Nhớ em.”

Nói đến đây, Nhan Vũ tâm huyết dâng trào, ném máy tính sang một bên. Cậu đi vòng qua ghế ôm cổ Bách An, cắn tai anh, bức cung: “Nói, người anh nhắc đến trong phỏng vấn có phải em không?”

“Ừ.”

“Anh cố ý đúng không?”

“Ừ.”

Nhan Vũ đặc ý: “Em biết mà.”

Đang dương dương tự đắc, cậu lại nhớ đến lời Bách An từng nói trong phỏng vấn: “Vậy anh nói muốn nuôi mèo là có ý gì?”

“Đi Ý không?” Bách An bỗng nhiên hỏi.

“Đi!” Cậu hỏi tiếp: “Anh thích mèo sao? Có muốn nuôi một con không?”

“Đã có rồi.”

“Hả? Ở đâu?”

“Iceland thì sao?”

Nhan Vũ lập tức bị thu hút: “Iceland có gì vui?”

“Có cực quang*.”

(Cực quang: Hiện tượng sinh học sinh ra ở vùng vĩ độ cao, càng lên cao không khí càng loãng)

“Đi đi đi!”

Cậu bám lên lưng Bách An tích cực đề nghị, về chuyện Bách An nuôi mèo ở đâu thì đã sớm bị cậu vớt đến chín tầng mây rồi.

22. Chương 22

Edit: Qiezi

Vào lúc 0 giờ ngày 25 tháng 12, Tình yêu thầm lặng được phát hành, chỉ trong một năm đã trèo lên bảng thường niên.

Từ sáng đến tối, Nhan Vũ gần như liên tục được bạn bè trong giới gọi điện hỏi thăm, nhất là Lisa, sau khi được khu fan hâm mộ phong là bà mai cho Bách An Nhan Vũ thì hay gọi điện thoại trêu chọc hai người

bạn họ.

Dù sao bọn họ cũng chỉ thảo luận chuyện cậu bị đè, cậu không muốn bị Bách An nghe mấy lời trêu chọc này, trốn trong toilet nghe điện thoại. Nhan Vũ lúng túng ứng phó vài câu rồi cúp máy, sau đó lại nhận được điện thoại của Hứa Thường Ninh. Hứa Thường Ninh phát rồ gào lên: “A a a a a a đậu phộng, đừng nói là Bách An, tui me kiếp cũng muốn làm ông!!!”

“Làm cái con khỉ! Cút đi!” Nhan Vũ then quá hóa giận tắt máy. Cậu mới cúp điện thoại không bao lâu đã bị weixin oanh tạc liên tục, hầu như cứ một giây là nhảy thông báo. Nhan Vũ mở weixin kéo tất cả vào sổ đen rồi để di động xuống đầu gối.

Thật sự... Khoa trường như vậy sao? Nhan Vũ đỏ mắt suy nghĩ.

Nhan Vũ ngồi nửa ngày, tính cầm điện thoại nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì lại thôi. Cậu suy tư một lúc, không xem phim thì xem reaction cũng được nhỉ. Cậu khẽ cắn môi, đăng nhập vào khu fan GV trong V Quỳnh, tiên tay nhấp vào một bài đăng liên quan đến Tình yêu thầm lặng :

[Tình yêu thâm lắng thật sự tuyệt vời! A Vĩ chết cũng đáng!]

Chủ topic: Chắc hẳn tất cả mọi người đã xem phim, chúng ta cùng nhau làm một thí nghiệm hóa học trước ống kính nha:

Đầu tiên, chúng ta cần một cái khóa.

Thứ hai, khóa Nhan Vũ và Bách An chung một chỗ.

Sau đó pha hỗn hợp HCl đậm đặc và HNO₃ đậm đặc theo tỷ lệ 3:1, tạo thành cường toan*.

(Cường toan: hỗn hợp một phần HCl và ba phần HNO_3 đặc, có thể hòa tan vàng và bạch kim)

Cuối cùng bỏ chìa khóa vào cường toan, tận mắt nhìn cái chìa khóa bị hòa tan hoàn toàn, một chút cặn cũng không còn.

Nếu vứt chìa khóa xuống biển thì sẽ bị cá tha về, chôn chìa khóa xuống đất sẽ bị chó đào lên, ăn chìa khóa vào bụng thì sớm muộn gì cũng phải thải ra. Tự tay hòa tan chìa khóa, tránh cho đêm dài lẩm mông, đây mới là cách thức chèo thuyền khoa học.

Lầu 1: Đầu má cường toan.

Lầu 2: Chủ thốt cao minh! Tui chính là HCl đậm đặc!

Lầu 3: Lúc xem phim tui có thể hóa thành con gà gào thét rung trời, nửa đêm đánh thức ba mẹ tui, mẹ tui lay vai tui hỏi tui bị gì, tui nói cho mẹ biết: CP con chèo là thật!!! Là thật!!!!

Lầu 4: Hãy để tui làm HNO₃!

Lầu 5: Là thật! Tui làm chứng, tui đã tận mắt chứng kiến đó! Tui chính là cái khóa khóa chặt bọn họ!!!

Lầu 6: Tui không hiểu vì sao chủ thớt với mấy người bình luận bên trên còn có thể bình tĩnh phân tích nên hủy diệt cái chìa khóa như thế nào, tui không làm được, tui cũng không thể theo trình tự, tui a a a a a a a a a a a a a a!!!!

Lầu 7: Sững sờ làm gì, mau a a, a a a a a a a a a a a a

Lầu 8: A a a a a a, chờ khóa hỏng, a a a a a a a a a a a a a a a a a a a!!!!

...

Nhan Vũ lướt qua một vòng, toàn bộ trang bình luận đều bị hàng loạt ‘A a a’ chiếm lĩnh, cậu thoát ra nhấp vào một bài đăng khác [Xem xong Tình yêu thầm lặng, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám.]

Sô pha: Con mẹ nó, tui chảy máu mũi! Xem phim đến độ tay chân cứng ngắc! Nhan Vũ rên quá tuyệt! Bách An làm cũng quá toét vời! Tui mặc kệ! Bách An Nhan Vũ is real!!!!

Lầu 1: Là thật, không chấp nhận phản bác!!!

Lầu 2: Chắc bọn họ đang quen nhau. Tui đi hỏi gay mật của tui rồi, gay mật nói nếu không thích nhau thì sẽ không thể tình tứ như thế.

Lầu 3: Thật đó! Gay mật của tui cũng nói thế!!! Nó nói bọn họ ăn ý như thế nhất định không phải là lần đầu tiên! Ít nhất cũng ba lần!

Lầu 4: Bây giờ thành viên V Quyền đều có gay mật? Móa, phân phát gay mật theo gói à?

Lầu 5: Theo kinh nghiệm của tui, mấy lần trước tui và bạn trai XXOO đều rất ngượng ngùng... Tuyệt đối không tình nồng ý mật như bọn họ.

Lầu 6: Cho nên sự thật là bọn họ đã làm qua rồi?

Lầu 7: Rất rõ ràng mà, tui hoài nghi từ bộ phim Hành trình ba người thì bọn họ đã sống chung với nhau. Khi đó Bách An nhìn Nhan Vũ như muốn ăn tươi nuốt sống người ta, lần này thật sự làm người ta tới ngắc ngư, dục vọng chiếm hữu thật sự khiến người khác kinh ngạc!

Lầu 8: Hả? Từ lúc đó đã ở bên nhau? Nhan Vũ và người khác... Không sợ về nhà bị Bách An làm chết sao?

Lầu 9: Đừu, vậy bọn họ thực sự ở chung? CP của tui là thật???

Lầu 10: Trên thế giới này có người không biết bọn họ yêu nhau sao?

Lầu 11: Hu hu hu hu hu hu hu hu, tình yêu hoàn mỹ, Bách An Nhan Vũ is real!!!!

Lầu 12: Bách An Nhan Vũ is da bezt!!!!!!

Lầu 13: A a

Lầu 14: Lúc này thật hận bản thân ít đọc sách, chỉ biết nói hai câu: Tui đây cũng muốn nói Bách An Nhan Vũ là thật! A a a a a a a a a a a!!!

...

Một hàng ‘A a a’ dài đằng đẵng kết thúc bài đăng, Nhan Vũ bị mấy suy đoán trắng trợn kia làm xấu hổ đỏ mặt, thầm mắng mấy người kia thật biết cách tự biên tự diễn. Cậu quay lại trang chủ nhìn một hồi, nhấn chọn vào một bài đăng tương đối chừng chặc: [Cảm nhận về Tình yêu thầm lặng]

Chủ topic: Ai đã xem phim thì hẳn cũng có thể cảm nhận được bộ phim này được chế tác vô cùng hoàn hảo, bất luận là ánh sáng, phục trang hay là bối cảnh, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều không thể soi mói. Thậm chí có một vài phim điện ảnh còn không bằng Tình yêu thầm lặng . Tui cả gan đảm bảo bộ phim này có thể lưu vào sử sách V Quynh.

Tui xem từ hừng đông đến bây giờ, tua lại năm lần, soi được rất nhiều chi tiết. Tui cảm thấy bản thân sắp tèo, nhưng dù chỉ còn một hơi thở cuối cùng, tui cũng muốn la lên: Bách An Nhan Vũ is real!!!

Tui không muốn nói nhiều, chỉ có vài điều sau:

1) 3p5s: Nhan Vũ từ trong trường bước ra, lúc thấy Bách An thì hai mắt phát sáng!

Không biết mọi người có nhớ trong một lần phỏng vấn, MC hỏi Nhan Vũ biết Bách An không, Nhan Vũ nói không biết. Chuyện này không phải kỳ quái lắm sao? Trong giới có ai không biết Bách An? Sau này ngẫu nhiên tìm được phỏng vấn mấy tháng trước của Bách An, tui đã hiểu mọi chuyện. Bách An nói không

biết Nhan Vũ nên Nhan Vũ cũng muốn nói không biết Bách An, lúc đó tui đã cảm thấy Nhan nam thần thật sự rất ngạo kiều!!! Cực kỳ giống chú mèo đen nhỏ xinh xa cách chủ nhân, cần được hầu hạ thoải mái mới khò khè hai tiếng làm nũng! Chúng ta tiếp tục quay về phỏng vấn lần trước Bách An nói muốn nuôi mèo, Bách An không muốn nuôi mèo, anh ấy chỉ muốn nuôi Nhan Vũ!!! A, tui điên thật rồi!!!

Quay lại vấn đề cũ, Nhan Vũ là một người rất biệt nữ. Trước đây Nhan Vũ đóng phim rất thành thạo, có loại cảm giác bất cần đời, nhưng ‘Hành trình ba người’ là bộ phim đầu tiên tui thấy cậu ấy e thẹn như vậy! Đương nhiên có thể nói là Nhan Vũ có tài, nhưng tui không nghĩ Nhan Vũ giỏi đến cỡ đó, ánh mắt sáng ngời, niềm vui tận đáy lòng, nếu cậu ấy không thích thì sẽ không diễn được.

A a a a tui cũng muốn nuôi mèo!!!!

2) Được rồi, chúng ta quay lại chủ đề chính. Cảnh tiếp theo là Nhan Vũ nhào vào lòng Bách An, chú ý tay Bách An, tui cố ý cap màn hình cho mọi người xem, Bách An vừa ôm eo Nhan Vũ vừa sờ soạng hai cái, trước đây anh ấy hợp tác với người khác có khi nào làm mấy động tác thừa thãi này không? Không cần tui nói thì chắc mọi người cũng biết phải thân thiết đến cỡ nào mới có thể làm ra những hành động thân mật này đúng không? Nhìn Bách An điều luyện như vậy, có lẽ bình thường hay làm mấy chuyện này, nói cách khác thì bọn họ thường hay ôm nhau.

3) 4p20s: Bách An nói mấy lời thoại khiến tai tui mang thai luôn đây nè! “Đón em thì lúc nào cũng rảnh”, đậu mói đáp án này quá hoàn hảo không phải sao? (Thằng nam trong tổ mau học hỏi đi... Là tui tào lao, sao có thể có thằng nam xem bài đăng này). Mọi người nhìn vẻ mặt Bách An đi, cưng chiều kinh khủng, ông trời ơi, tui nghĩ Nhan Vũ cũng bị anh ấy cưng chết luôn! Nếu có người dùng vẻ mặt như Bách An để nhìn tui, tui sẽ gả cho người ấy ngay lập tức! Còn có biểu cảm của Nhan Vũ, trước đây tui luôn cho rằng niên hạ không được, xem ra chủ yếu là vì không đẹp trai, bây giờ tui chỉ muốn gào lên: Niên hạ lên đề!!! (con mẹ nó nhất thời không biết phải ghen tỵ ai nữa, đậu mẹ)

4) 5p3s: Tui xem nụ hôn này hơn hai mươi lần, tui muốn lưu nụ hôn này vào máy như bài giảng hôn môi! Mọi người có khi nào thấy Bách An hôn lưỡi với người khác không? Chưa từng đúng không? Thế nhưng đối mặt với bé mèo đen Nhan Nhan thì hôn lưỡi luôn rồi! Nụ hôn của Bách An quá khao khát, nhìn như muốn nuốt người ta vào bụng! Phân cảnh 7p15s lóe lên, bọn họ cứng rồi!! Cứng luôn đó!!! Mới hôn một cái đã cứng!!! Nếu bọn họ chỉ là anh em thuần khiết, tui sẽ nhảy sông Hoàng Phố chết mẹ luôn cho rồi!

...

Xem đến đây, Nhan Vũ khá kinh ngạc. Cậu cảm thấy người này rất lợi hại, chỉ có mấy phút ngoại cảnh mà đã có thể phân tích được nhiều như vậy. Ngoại trừ nói cậu giống mèo thì 8/10 điểm phân tích đều đúng.

Cậu định tiếp tục xem thì cửa toilet vang lên tiếng gõ.

“Nhan Vũ, em có ở bên trong không?” Giọng nói Bách An truyền đến.

Nhan Vũ như làm chuyện xấu bị bắt quả tang, tay cậu run lên, luống cuống thoát V Quyền, nói to lên: “Chờ một chút!” Cậu chạy đến trước gương nhìn thoáng qua gương mặt ửng đỏ, mở vòi nước rửa mặt, lấy

khăn cổ lau sạch nước trên mặt. Cậu nhanh chóng điều chỉnh hô hấp, làm xong xuôi mới đi tới mở cửa, về mặt mờ mịt hỏi: “Sao vậy anh?”

Bách An nhìn gương mặt đang đỏ bừng của cậu, sau đó liếc mắt nhìn sang di động trong tay cậu. Anh hiểu ra nãy giờ cậu làm gì, vươn tay lau mặt cho cậu: “Nhận được đĩa phim.”

Đĩa phim? Nhan Vũ đã quên rằng mỗi khi quay xong một bộ, bên chế tác sẽ gửi đĩa làm kỷ niệm. Cậu vất vả giả vờ chưa có gì xảy ra, ý định làm Bách An quên hôm nay người ta gửi đĩa phim tới.

“À.”

“Muốn xem không?” Bách An tiện tay giúp cậu lau khô nước trên trán.

“Hả? Xem xem xem.... Xem cái gì?”

Bách An rũ mắt, tuy rằng không nói gì nhưng như muốn bảo ‘Em không dám?’

Buồn cười, có gì mà không dám xem? Không phải chỉ là xem phim thôi sao? Trước đây cũng không phải chưa từng xem qua!

Nhan Vũ kiên quyết bảo vệ phẩm giá bản thân, giả vờ bình tĩnh: “Khụ, vậy thì xem.”

23. Chương 23

Edit: Qiezi

Hai mươi phút sau, Nhan Vũ ngồi trong phòng, mắt mở trừng trừng nhìn cậu và Bách An dây dưa trên màn ảnh, thậm chí bản thân đến máu chó đầy đầu: Thể diện có tác dụng gì? Ăn được không? Có thể bán lấy tiền không? Có vẻ vang gì không? Sợ hãi một chút không được sao? A?! Mẹ nó, cậu đang trưng ra cái vẻ mặt gì vậy? Muốn chết? Tại sao lại phát ra âm thanh đó? Đậu móa... Đủ rồi, đừng rên nữa!! Tôi là ai? Tôi ở đâu? Đựu má, tại sao tôi lại nhận bộ phim này?

Cậu cố gắng nhìn bản thân bị Bách An tiến vào, rốt cuộc sự xấu hổ đè nén nãy giờ bùng phát, luồng nhiệt trào lên thiêu đốt đến ù tai, tiếng tim đập kịch liệt chấn động màng nhĩ của cậu. Cậu vùng vằng đứng dậy: “Em muốn đi ——” Ba chữ nhà vệ sinh chưa kịp thốt ra, cậu đã bị Bách An ôm vào lòng.

Lý do viện cớ bị vạch trần, Nhan Vũ cũng không vờ vịt nữa, hung hăng nhéo vai Bách An, gào lên: “Em không xem!”

Bách An cười khẽ, im lặng nhìn gương mặt và cần cổ hồng hồng của Nhan Vũ rồi nghiêng đầu hôn môi.

Nhan Vũ không muốn xem cũng như không muốn Bách An xem, cậu ngừng một chút, chủ động đáp lại nụ hôn của Bách An. Chỉ trong chốc lát, hai người đã quấn chặt lấy nhau.

Nhan Vũ chống tay lên bàn, áo bị ném xuống đất, quần bị kéo xuống hơn phân nửa. Vòng eo hạ thấp, mông lại nâng cao, xương vai như cánh bướm phấp phồng theo từng rung động của Bách An, cánh bướm như muốn tung bay khắp bầu trời xanh thẳm.

Cảnh phim trên màn chiếu vẫn tiếp tục, bất luận là Nhan Vũ trên phim hay ngoài đời thực đều rên rỉ dưới thân Bách An, hai âm thanh lúc chồng lúc giao, biến thành thuốc kích thích tình dục đầy nhục dục.

Khuỷu tay bị cắn đỏ, Nhan Vũ bị lật qua, hai chân khoắc lên khuỷu tay Bách An, cái mông bị nâng lên, tiếp nhận va chạm trực diện. Cậu ôm cổ Bách An, ngửa cổ ra sau đầy ham muốn, Bách An hạ những nụ hôn vụn vặt lên cổ, lên ngực cậu...

Nhan Vũ cảm thấy thật khó chịu, nhất mực muốn lên giường nhưng mới đến phòng khách đã bị đè lên sofa. Về phần lên giường như cậu mong muốn thì đã là đợt thứ hai.

Điện thoại di động reo vang, Nhan Vũ nửa quỳ nửa nằm trên giường rên rỉ, Bách An cầm di động cho cậu nghe máy, trên màn hình hiện tên người đại diện. Cậu muốn tạm thời ngừng lại để nghe điện thoại nhưng Bách An lại giữ chặt hông, không chịu buông tay. Cậu không thể làm gì khác hơn là ấn nút nghe rồi đặt di động lên gối, cố gắng quên tính khí của Bách An trong thân thể cậu, kiểm chế hô hấp nghe điện thoại: “Anh Lâm, có chuyện gì không?”

Từng nụ hôn nóng cháy rơi xuống lưng Nhan Vũ, một tay vuốt ve từ bắp đùi hướng lên trên, cậu run rẩy, vươn tay về phía sau túm lấy bàn tay hư hỏng kia.

“Là như thế này, Tình yêu thâm lắng lại phá kỷ lục, Thanh Sắc Khuyến Mã gọi điện thoại hỏi hai đứa có muốn ký hợp đồng quay thêm không.”

Bách An nắm tay Nhan Vũ, chậm rãi chuyển động.

Nhan Vũ đã thích ứng với cường độ xô xuyến mạnh mẽ, ma sát chậm rãi mang theo từng đợt khô nóng run rẩy, cậu nắm chặt tay Bách An, cúi đầu thở dốc vài tiếng rồi mới trả lời: “Không, không ký.”

“Em hỏi Bách An chưa?” Người đại diện biết bọn họ đang sống chung.

Bách An im lặng, Nhan Vũ không thể làm gì khác hơn là trả lời thay anh: “Hỏi rồi... Không ký.”

“À, vậy là tốt rồi. Còn chuyện này nữa, em đã quay đủ tám bộ cho Mộng Chi Thanh rồi, tốt nhất là ký hợp

đồng mới trong năm nay. Khi nào thì em rảnh?”

Lúc người đại diện nói đến hợp đồng mới thì Bách An chợt đâm mạnh thêm một chút, Nhan Vũ suýt chút nữa kêu thành tiếng, tay siết chặt drap giường. Cậu cắn răng, nhẫn nhịn nửa ngày mới không bật ra những tiếng rên rỉ.

“Thiếu gia? Em còn nghe máy không?”

Cậu cố gắng ổn định hô hấp: “Nghe... Em... Anh Lâm, em không định... Không định ký hợp đồng nữa.”

“Hả?” Cho dù cậu cố gắng điều chỉnh hơi thở nhưng không thể nào giấu được người đại diện.

Bách An lại đâm mạnh thêm hai cái, trên người Nhan Vũ đã ửng đỏ, cậu cố gắng quay đầu lại tránh mắt với Bách An, nhưng bởi vì hai mắt lấp lánh ánh nước nên chẳng có khí thế gì, cho đến khi vận động trở nên chậm rãi, cậu mới quay lại giải thích: “Anh Lâm... Em... Em không làm nữa.”

“Em muốn giải nghệ???” Người đại diện sững sờ: “Bách An thì sao?”

“Anh ấy cũng... Cũng giống em.” Đây là chuyện bọn họ đã sớm bàn bạc xong, nếu tình cảm của họ là nghiêm túc thì không thể tiếp xúc thân mật với những người khác.

“....” Người đại diện ở đầu dây bên kia bị chấn động không nói nên lời, hẳn thật sự không nghĩ Bách An và Nhan Vũ có thể đi đến bước này.

Lúc này Bách An cúi người cầm di động lên: “Anh Lâm, bên em đã xử lý xong, chuyện của Nhan Vũ làm phiền anh. Bây giờ chúng em có việc, ngày mai liên lạc.”

Lần đầu tiên người đại diện nghe Bách An nói dài như vậy, ngơ ngẩn nói: “Ồ, ờ, vậy... Hai đứa làm gì làm đi, anh đi... Anh đi báo cáo đã...”

Bách An cúp điện thoại rồi ném lên giường, giữ eo Nhan Vũ bắt đầu chuyển động mãnh liệt. Thân thể va chạm phát ra âm thanh càng ngày càng lớn, Nhan Vũ vừa sung sướng vừa giận: “Bách An! Anh...” Khí thế hung hăng bị cơn sóng cuộn trào đẩy sung sướng cắt ngang, thay đổi thành cầu xin tha thứ: “A... Chậm... Chậm một chút...”

“Bách An... Anh ơi... Đừng...”

“A... Xin anh...”

Dù Nhan Vũ cầu xin như thế nào, Bách An cũng quyết làm cậu đến mất khống chế, ép cậu la lớn hơn nữa,

cuối cùng tuôn trào trong thân thể cậu.

Sau khi anh Lâm thương lượng với công ty không được bao lâu thì nhận được điện thoại của người đại diện của Bách An. Hai người bàn bạc, hiện tại Bách An và Nhan Vũ đều là người tự do, giải nghệ không cần công ty cho phép. Sau khi bàn bạc một phen, họ quyết định sẽ đẩy Tình yêu thâm lặng làm sản phẩm cuối cùng để Bách An và Nhan Vũ giải nghệ. Vì vậy hai người tự đăng nhập vào tài khoản VIP của Bách An và Nhan Vũ, biên tập thông báo giải nghệ giống nhau như tờ, lại đăng lên trong cùng một thời gian.

Lúc Bách An và Nhan Vũ còn ở trên giường thủ thủ thì V Quyển đã bị tin tức bọn họ giải nghệ oanh tạc, trang web bị tê liệt nửa giờ mới khôi phục bình thường. Cả bốn trạm đều bị càn quét, fan vừa khóc vừa cười, khóc vì sau này không thể xem phim của họ nữa, cười vì hai thông báo đăng cùng một giờ với cùng nội dung, hiển nhiên đã được hai nam thần thương lượng qua. Chắc chắn là bọn họ đã ở bên nhau, thuyền họ chèo là thật!

Vào ban đêm, Tình yêu thâm lặng và V Quyển leo lên hot search weibo, bộ GV hạn chế người xem thu hút được rất nhiều người, chế tác hoàn hảo khiến từng phân cảnh rất ám áp ngọt ngào, cảm xúc mãnh liệt của hai nam chính đẹp đến ngây người càng tăng thêm cảm xúc duy mỹ, có rất nhiều người hận bản thân biết quá muộn, chen chúc vào V Quyển mua phim, thậm chí ngay cả Hành trình ba người - tác phẩm đỉnh ước trong truyền thuyết - cũng nhắc lên từng màn thảo luận sôi nổi.

Lúc này Nhan Vũ đang bị Bách An ôm vào toilet tắm rửa, hai đùi vắt lên thành bồn tắm, ngón tay Bách An với vào trong đẩy tinh dịch ra ngoài. Sau một lúc, Bách An bỗng nhiên ghé sát tai Nhan Vũ nói gì đó, trong nháy mắt mặt cậu ửng đỏ. Theo hai cổ thân thể gần kề, cậu cắn môi ngẩng đầu.

Nước trong bồn tắm bập bênh tràn ra, Nhan Vũ nắm lấy vai Bách An, sau hai tiếng rên rỉ, cậu cắn môi rồi rướn người tới. Bách An chớp mắt, đẩy cứng chiều hôn cổ Nhan Vũ, ôm chân cậu, chuyển động thất lưng...

Lễ Giáng Sinh qua đi, Bách An và Nhan Vũ bắt đầu thu dọn hành lý, năm mới thì họ đến Iceland ngắm cực quang, lúc giấy tờ đăng ký kết hôn lặng lẽ nằm trong khách sạn, Nhan Vũ mới dần hiểu ra ý đồ của Bách An, sờ bóp cổ Bách An, hỏi: “Có phải anh cố ý dẫn em đến đây?”

“Ừ.” Bách An rất thản nhiên.

Nhan Vũ không cảm thấy như cậu bị cầm tù, trái lại có chút đắc ý hừ hai cái: “Em biết anh có ý đồ xấu mà!”

Bách An mỉm cười chỉnh vạt áo cho Nhan Vũ rồi ôm người vào lòng.

Mấy tháng sau, V Quyển xuất hiện một bài viết: [Cảm thấy cả người không chút sức lực nào, tui không ổn rồi.]

Sô pha: Từ sau khi Bách An và Nhan Vũ giải nghệ, tui đã xem Tình yêu thâm lặng, bản cut của Hành trình ba người vô số lần, tui sắp chết đói vì không còn bánh chó nữa.

Lầu 1: Xem tim còn đập không?

Lầu 2: Làm một bác sĩ hành nghề lâu năm, tui có thể vô trách nhiệm nói cho bạn biết bạn bị bệnh thiếu thốn bánh chó. Tình trạng khởi phát sẽ là đi khắp nơi tìm bánh, sẽ vì tình yêu hoàn mỹ của người khác mà rơi lệ, sau đó sẽ là nổi điên tìm kiếm dấu vết, tìm đường trong sh*t, thậm chí sẽ xem sh*t là bánh. Nếu không chữa trị kịp thời sẽ phát triển giống như chủ thớt, cả người không còn sức lực, phiền muộn muốn khóc, không có hứng thú với thứ gì, đăng một bài viết không được mạch lạc.

Bệnh thiếu thốn bánh chó là một loại bệnh truyền nhiễm rất đáng sợ, có thể theo mạng vô tuyến mà truyền nhiễm, nguồn bệnh là chủ thớt, tỷ suất truyền nhiễm lên đến 95%. Thôi không nói nữa, tui đi xem Tình yêu thâm lặng lần thứ ba mươi đây.

Lầu 3: Tui nghĩ bệnh thiếu thốn bánh chó là một chứng bệnh nan y, cần chính chủ phát đường mới ổn được.

Lầu 4: Aiz, thiệt luôn, gần đây trà không muốn uống cơm không muốn ăn, thật muốn khóc vậy đó, sao bọn họ lại hoàn mỹ thế chó!

Lầu 5: Không biết hai nam thần như thế nào rồi, con trai ơi, lúc rảnh rồi nhớ về thăm nhà nha.

Lầu 6: Thiếu lương thực đã lâu, xem ra phải tự xẻo thịt tự cung tự cấp, tui định viết một bộ hiện thực hướng, có ai muốn xem không?

Lầu 7: Lầu trên đừng hù tui! Người phá CP sẽ không được phát đường!!!

Lầu 8: Yêm xem yêm xem!!!

Lầu 9: Lầu 6 đừng đi!!! Tui xem! Tui nhất định xem! Tui sẽ xem ngay lập tức!!!

Lầu 10: Lầu 6 ở đâu? Ôm đùi bự!!! Cầu chỉ đường!!!

Lầu 11: Lầu 6 ở đâu? Chạy rồi sao? Thím có còn là người không!!!

Lầu 12: Lầu 6 mau lăn ra đây? Giao bánh sẽ không giết!

Lầu 13: Người đâu? Mau giao bánh ra đây!

Lầu 14: Một tháng không ăn cơm, mau cho tui cơm no ấm bụng đi, quỳ lạy lầu 6 đừng chạy!!

...

Lầu 88: Tui là lầu 6 đây, mọi người yên tâm, tui sẽ không trốn. Viết xong chương 1 rồi nè, tên là Đơn phương thâm lặng , bút danh là Tạt Liệt Phu Tư Cơ, truyện được up tại Phế Văn và diễn đàn Trường Bội. Tui là dân đi làm, không rảnh để lên chương mỗi ngày, ai quan tâm tui có thể vào weibo @TạtLiệtPhuTưCơ, thời gian update có ghi bên trên. Tui viết không tốt lắm, mọi người bỏ qua nha ~ Tui còn viết truyện khác, mọi người có thể vào chuyên mục của Trường Bội hoặc Tấn Giang, lúc tui update mọi người có thể vào xem nha ~ moaz moaz moaz ~

————— toàn văn hoàn.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/don-phuong-tham-lang-an-bi-am-luyen>